

ἹΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ

(18ῆ σελ. 141)

Η ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ ΔΙΑΔΟΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΘΗΝΑ	ἐτών	13
ΕΥΤΕΡΗΗ	»	12
ΕΛΕΝΗ	»	12

ΕΥΤΕΡΗΗ. Είδες ἄλλη φορά ἀγωνιστὴ σέ, Ἀθηναῖ; ἐγὼ πρώτη φορὰ εἶδα σήμερα· λοιπὸν ἐπολέμησε ἀλήθεια εἰς τὴν Ἐπανάστασι;

ΑΘΗΝΑ. Ναι, ἐπολέμησε καὶ τὸ σῶμά του εἶνε ὄλο πληγῆς.

ΕΥΤΕΡΗΗ. Ἔτσι αἱ! (Μετὰ τινος τρόμου) Οὐ!.. φαντάσου, Ἀθηναῖ, νὰ σφυρίζουν αἱ σφαῖραι ἐπάνω σου καὶ νὰ σὺ μπαίνουσι καὶταί μέσα ἔς τὰ κρέατά σου. Ἄ! νὰ ἤμουν ἐγὼ θὰ λιποθυμοῦσα.

ΑΘΗΝΑ (Μεσιδιῶσα). Ἄν ἐπρόφθανες!..

ΕΥΤΕΡΗΗ. Πῶς ἂν ἐπρόφθαναι;

ΑΘΗΝΑ. Ὅσοι πληγόνονται βαρεῖα ἀποθνήσκουσι. Καὶ ἄμα ἀποθάνη περὶ κανεῖς; οὔτε λιποθυμᾷ, οὔτε ξελιποθυμᾷ.

ΕΥΤΕΡΗΗ (Μετὰ τινος ἀνησυχίας). Οἱ καίμενοι! Φαντάσου, Ἀθηναῖ, πόσο τὴν ἀγαποῦσαν τὴν Ἑλλάδα, πὺ ἐτραχύν μέσα ἔς τὴ ζωιά, μέσα ἔς τὸν θάνατον γι' αὐτήν. Ἐλένη, γιατί δὲν ὀμιλεῖ; καὶ σὺ;

ΕΛΕΝΗ (μὲ ἀλαζονικὸν ὄφρος). Τί νὰ εἰπῶ; εἰμαι κατὰχρηστικὴ μετὰ τὴν Ἀθηναῖ πὺ μᾶς ἐπήγε ἔς αὐτὸ τὸ πτωχόσπιτό· mon Dieu! τί φτώχεια, τί ἀβλιότης, τί misère!

ΕΥΤΕΡΗΗ. Ἀλήθεια, τί φτώχεια! (Μὲ συμπαθητικὸν ὄφρος)· μὲ ἤλθην δάκρυα δταν τοὺς εἶδα ὄλους σωριασμένους ἔς ἓνα δωμάτιο τὸν ἀγωνιστὴ, τὴν γυναῖκά του, τὴν ἀρρωστη κόρη του... Οἱ κακόμοιροι!

ΕΛΕΝΗ. Ὁχι! ἐμένα μ' ἐπιασε ἓνα degout! ἀρ' οὐ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἐλεημοσύνην ἄς ἔλθουν αὐτοὶ νὰ κτυπήσουν τὴν θύρα μας, ἔχι ἡμεῖς νὰ πάμε μὲς ἔς τὰ κουρέλια τοὺς!

ΑΘΗΝΑ (Μὲ ὄφρος μοιρῆς). Ἐλένη, μήπως νομίζεις δτι εἶνε ἐπαίνης αὐτὸς ὁ ἀγωνιστὴς τῆς Ἐπα-

ναστάσεως. νὰ ἔλθῃ νὰ σου ἀπλώσῃ τὸ χέρι του; δὲν ἤξεύρεις, ὅτι αὐτὴ ἡ οἰκογένεια εἶνε τόσο φιλότιμη πού περνᾷ ἡμέρας νηστική καὶ νύκτας δίχως φῶς κανδυλιού ἀλλὰ δὲν ζητιανεύει;

ΕΥΤΕΡΗ. Οἱ κακόμοιροι! ἂ! πολλά, πολλά λεπτά νὰ τους δώσωμεν!

ΑΘΗΝΑ (Με τὸ αὐτὸ ὄφρος). Εἶνε μερικοὶ πτωχοὶ πού πρέπει νὰ πᾶμε σὺ κ' ἐγὼ εἰς αὐτούς, διότι καὶ ἂν κινδυνεύουν ν' ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πείνῃ αὐτοὶ δὲν ἔρχονται εἰς ἡμᾶς.

ΕΛΕΝΗ (Μετὰ τινος ἀγανακτήσεως). Ἄλλὰ, ma chère, ἐφ' οὗ εἶνε τόσο φιλότιμοι, τόσο gentleman, ὅπως λέγεις, γιατί δὲν ἐκέρδιζαν χρήματα γιὰ νὰ μὴν τους λείπῃ τίποτε ἢ φτώχεια καὶ ἢ ὑπερηφάνεια δὲν πᾶνε μαζὶ.

ΑΘΗΝΑ (Ἐν παραχῇ). Σιώπα, σιώπα, Ἐλένη, καὶ λέγεις λόγια, τὰ ὅποια ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ εἴπῃς; τί; θέλεις νὰ εἶνε σκουληκὶ ὁ πτωχὸς νὰ τον πατῆς καὶ νὰ μὴν ἔχῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἀξιοπρέπειάν του; Σιώπα σοῦ λέγω, καὶ μὴν ὑβρίζῃς διὰ τὴν πτωχίαν του ἕνα ἀνθρώπων ὁ ὅποιος, ἀντὶ νὰ κἀμνη ἐμπόριον ὅταν ἦτο νέος, ἐπολεμοῦσε, ἐμάζευε πληγὰς ἀντὶ νὰ μαζεύῃ τάλληρα, καὶ ἔμεινε πτωχὸς διότι δὲν τον ἄφησαν αἱ πληγαὶ του ὑστερὰ νὰ ἐργασθῇ! Τέτοια φτώχεια εἶνε τιμὴ, δὲν εἶν' ἐντροπὴ!

ΕΥΤΕΡΗ. Ὁ δυστυχὴς ὁ ἀγωνιστής! καὶ τον ἄφησαν ἔτσι ἔρημον, δίχως βοήθειαν, δίχως τίποτε;

ΑΘΗΝΑ (Μετὰ πικρίαν). Δυστυχῶς διότι καὶ ἡ Ἑλλάς ἐφάνη σὺν τὴν Ἐλένην. (Μεταβάλλουσα τόνον φωνῆς, ὡς νὰ ἐρωτᾷ τάχα τὸν ἀγωνιστήν). Τί ἔκαμες, κύριε; ἐπολέμησες διὰ τὴν ἐλευθερίαν; ἔκαμες ἀσχημὰ πέσε καὶ ἀπόθανε ἀπὸ τὴν πείνῃ ἀφ' οὗ εἶσαι πτωχός.

ΕΛΕΝΗ. Pardou, ἐγὼ δὲν τα λέγω αὐτὰ διὰ νὰ μὴν του δώσω βοήθεια, θὰ σας δώσω πέντε φράγκα.

ΑΘΗΝΑ (Μετ' ἀξιοπρεπείας). Κράτησε τὰ χρήματά σου, (εἰρωνικῶς) mademoiselle! ἡμεῖς αἱ Ἑλληνίδες πού τιμῶμεν τοὺς ἀνθρώπους πού ἠγωνίσθησαν διὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ δὲν σιχαινόμεθα τὰ ράκη τῶν πού σκεπάζουν πληγὰς καὶ δὲν ἀνηϊάζομεν νὰ ἐμβόσωμεν εἰς πτωχικὰ χαμῶγια, ἡμεῖς αἱ Ἑλληνίδες θὰ δώσωμεν ἀρκετὰ καὶ θὰ μαζεύσωμεν καὶ ἀπὸ ἄλλας Ἑλληνίδας διὰ νὰ βοηθήσωμεν μίαν οἰκογένειαν ἀγωνιστοῦ πού πεινᾷ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ φιλελληνίδας!

ΕΥΤΕΡΗ (Κτυπῶσα τὰς χεῖράς της ἐκ χαρᾶς). Εὐγε, Ἀθηνᾶ, πολὺ καλά, εὐγέ σου.

ΕΛΕΝΗ (Κατακόκκινη ἀπὸ θυμόν). Comment? πῶς! ἐγὼ δὲν εἶμαι Ἑλληνίς, ἐγὼ;

ΑΘΗΝΑ (Μετὰ ζωηρότητος). Ὅχι, δὲν εἶσαι!

ΕΛΕΝΗ. Μοι? ἐγὼ ἢ ἐγγονὴ τοῦ στρατηγοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως; ἐγὼ πού ἔχω τέτοιο ὄνομα;

ΑΘΗΝΑ. Ἐχε ὅποιο ὄνομα θέλεις, τὸ περὶ λαμπρόν, τὸ περὶ ἐνδοξόν δὲν εἶσαι Ἑλληνίς γιατί δὲν ἔχεις τὴν Ἑλλάδα μέσα ἔς τὴν καρδίαν σου, δὲν εἶσαι Ἑλληνίς γιατί δὲν τὴν ἔχεις τὴν Ἑλλάδα οὕτε εἰς τὰ χεῖλη σου, ἀλλὰ μᾶς κοπανίζεις ὄλο γαλλικά, σὺν νὰ εἶσαι γκουβερνάντα.

ΕΛΕΝΗ. Mais, ma chère, ἀφ' οὗ ξεύρω!..

ΑΘΗΝΑ Ἀφ' οὗ ξεύρεις! μήπως ἢ Εὐτέρπη κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρομεν ὅπως καὶ σὺ; μᾶς ἤκουσες νὰ ὁμιλοῦμεν ὡς γλωσσῶν μας τὰ γαλλικά, μᾶς εἶδες νὰ περιφρονῶμεν τὴν μητρικὴν γλωσσάν μας!

ΕΥΤΕΡΗ. Ἄ! μπᾶ! ἐγὼ ἐννοῶ νὰ εἶμαι Ἑλληνίς ἀπὸ τὴν κορυφή ὡς τὰ νύχια καί... ὡς τὰ χεῖλη.

ΑΘΗΝΑ. Λοιπὸν δὲν εἶσαι Ἑλληνίς, καὶ ἐννοῶμεν νὰ δώσωμεν ἑλληνικὰ χρήματα εἰς τὸν ἀγωνιστὴν τῆς Ἑλλάδος. (Πρὸς τὴν Εὐτέρπη). Ἐλα, Εὐτέρπη, πᾶμε νὰ εὐρωμεν τὰς Ἑλληνίδας φίλας μας (Κἀνωσοῦσα εἰρωνικῶς ὑπόκλιθιν) Mademoiselle, bon jour! Σοῦ ὁμιλῶ βλέπεις μὲ τὴν γλωσσάν σου! (Ἀπομακρύνεται βήματά τινά μετὰ τῆς Εὐτέρης).

ΕΛΕΝΗ (Μένει σιωπηλὴ σιγμᾶς τινος, παρατηροῦσα χιμαῖ σιγῆν διὰ μίαν τὴν κεφαλὴν της, ὡς νὰ ἔλαβε μίαν ἀπόφασιν· οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶναι δακρυσμένοι) Ἀθηνᾶ! Εὐτέρπη!

ΑΘΗΝΑ. ΕΥΤΕΡΗ. (Σταματοῦν).

ΕΛΕΝΗ (Τρέχουσα πρὸς αὐτάς). Ὅχι δὲν θὰ φύγετε! κ' ἐγὼ θὰ δώσω διὰ τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀγωνιστοῦ! θέλω νὰ τα δεχθῆτε! θὰ δώσω ὅσα θέλετε! γιατί με περιφρονεῖτε ἔτσι;

ΑΘΗΝΑ (Ἀξιοπρεπῶς). Θέλομεν ἑλληνικὰ χρήματα!

ΕΛΕΝΗ. Ἑλληνικὰ εἶνε καὶ τὰ δικά μου, Ἀθηνᾶ.

ΑΘΗΝΑ. Ἡ καλοσύνη ἔχει τὴν ἀξίαν πού της δίδει ἢ καρδίαν διὰ νὰ εἶνε ἑλληνικὰ τὰ χρήματα πού θὰ δώσης εἰς τὸν ἀγωνιστήν, πρέπει νὰ εἶνε ἑλληνικὰ τὰ αἰσθηματά σου.

ΕΛΕΝΗ. Εἶνε! εἶνε!

ΑΘΗΝΑ. Λοιπὸν θὰ εἶσαι ἀληθινὰ Ἑλληνίς;

ΕΛΕΝΗ. Ὅχι εἶμαι, θὰ εἶμαι.

ΑΘΗΝΑ. Ὅχι ὁμιλῆς ὡς μητρικὴν σου γλωσσάν τὴν ἑλληνικὴν;

ΕΛΕΝΗ. Ναί, ναί!

ΑΘΗΝΑ. Ἄν εἶν' ἔτσι... ἔλα νὰ σε φιλήσω. Ἑλληνοπούλα μου! (Τὴν ἐναγκαλιζέται καὶ τὴν φιλεῖ θερμῶς ὅπως καὶ ἢ Εὐτέρπη, καὶ ἀναχωροῦν καὶ αἱ τρεῖς κρατοῦμενοι ἀπὸ τὰς χεῖρας).

ΑΘΗΝΑ. Λοιπὸν, Εὐτέρπη, Ἐλένη, εἰς τὰς τέσσαρχας, εἰς τὸ σπῆν μας φέρετε τὰ χρηματά σας καὶ νὰ πᾶμε νὰ συνάξωμεν καὶ ἄλλα, Χαίρετε.

ΕΛΕΝΗ. Adieu! (Γελῶσα) ἂ! ὄχι! ὄχι! Χαίρετε!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΥΝ ΟΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 124]

— ὦ! αὐτὸς ὁ διερμηγεύς μου, αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος Χουσεῆν, ἐπιθύριζε μὲ θυμὸν ἀνάμεσα εἰς κάθε μπουκιάν ὁ Ἄμπας, δὲν θέλω νὰ τον ἰδῶ πειὰ τὸν τιποτένιον ἀκούς ἐκεῖ νὰ γίνῃ αἰτία νὰ χάσῃ τὸ τραπέζι τοῦ Σουλτάνου, τέτοιο ἀμίμητο τραπέζι, πού ξεροκαταπίνω ὅσον τὸ ἐνθυμοῦμαι, καὶ νὰ μὲ μπλέξῃ μ' αὐτοὺς τοὺς κομπογιαννίτας! Ἀκριβὴ θὰ μου τὸ πληρώσης, κύρ Χουσεῆν, ἐνομοῖ σου ὁ Ἄμπας δὲν λησμονεῖ τέτοιαι προσβολὰς.

Ὁ ἰατρὸς Χεκίμ ἐπέστρεψε κρατῶν κατάπλασμα κατασκευασμένον ἀπὸ ὄραιον χαδιᾶρι καὶ νωπὸν βούτυρον ἐπάνω εἰς λεπτάς φέτας ψωμιού.

— Ἀνοίξατε τὴν γούρνιν σας, Ἐκλαμπρότατε, διὰ νὰ σας βάλω αὐτὸ τὸ κατάπλασμα ἐπάνω εἰς τὸ στομάχι σας; ἐπειτα θ' ἀναγνώτῃ καὶ δύο βήτῃ τοῦ Κορανοῦ καὶ θὰ γίνετε σὺν περδίτι.

Ὁ Ἄμπας παρετήρησε μὲ μεγάλην προσοχὴν τὰς φέτας μὲ τὸ χαδιᾶριον καὶ τὸ βούτυρον.

Ἀκουσέ με, Χεκίμ, ἀρχίατρε, εἶπε μετ' ὀλίγον μου φαίνεται ὅτι τὸ ἱατρικόν σου εἶνε λαμπρότατον, ἀλλ' ἀφ' οὗ ὁ πόνος μου εἶνε μέσῃ εἰς τὸ στομάχι καὶ ὄχι ἀπέξω δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ βάλω ἀπὸ μέσα τὸ κατάπλασμα παρὰ ἀπ' ἔξω; Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔτσι θὰ ἐνεργήσῃ εὐκολώτερα.

— Ἐγετε δικαίον, Ἐξοχώτατε, εἶπε μετ' ὀλίγον σέφιν ὁ Χεκίμ, καλλίτερα εἶνε νὰ πάρετε ἐσωτερικῶς τὸ κατάπλασμα, μὲ ἄλλους λόγους νὰ το φάγετε.

— Εἶσαι μοναδικὸς ἰατρὸς! ἀνέκραξεν ὁ πρέσβυς μὲ ἐνθουσιασμὸν ἀρκάσας τὸ πινάκιον εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν αἱ φέται τοῦ ψωμιού μὲ τὸ χαδιᾶρι καὶ τὸ νωπὸν βούτυρον.

— Κ' ἕνα δυὸ δάκτυλα κρασάκι δὲν θὰ ἦτο ἀσχημὸν γιὰ νὰ πάγῃ κάτω τὸ κατάπλασμα, εἶπεν ὁ ἰατρὸς, ἄμκ εἶδε μὲ ποῖαν ἀπληστίαν ἔτρωγεν ὁ πρέσβυς τὸ κατάπλασμα του.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Ἄμπας.

— Μία πτέρυξ κότας θὰ βοηθήσῃ τὴν χώνευσιν, καὶ λίγο ρίζόγαλο δὲν θὰ εἶνε διόλου ἀσχημὸν.

— Εὐγέ σου, εὐγέ σου, λαμπρὸ μου ἰατρὸ, εἶπε μὲ χαρὰν ὁ Ἄμπας φώναξε τὸν Ναζάρ Ἀγά νὰ στρώσῃ ἕνα τραπέζι καθὼς πρέπει καὶ νὰ φάμε μαζὶ.

— Μετὰ χαρᾶς, Ἐκλαμπρότατε, διότι, τί νὰ σας εἰπῶ, κ' ἐγὼ πεινῶ παρὰ πολὺ, διότι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μὲ διέταξε νὰ ἔλθω ἐδῶ τὴν στιγμὴν ὅπου ἐκαθήμεν εἰς τὸ τραπέζι.

— ὦ! σὲ συλλυποῦμαι, φίλε μου! εἶπεν ὁ Ἄμπας γνωρίζων ἐξ ἰδίας πειρασ τί σκληρὸν πρᾶγμα ἦτο νὰ σημόνουν ἕνα ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ τραπέζι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ γεύματος.

Ὁ ἰατρὸς, ὅστις εἶχε τόσον πείναν ὄσσην καὶ ὁ πλάτης του, ἐπήγε καὶ εἶρε τὸν Ἀγά, καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά παρετέθη γεῦμα διὰ δύο πρόσωπα.

— Πρὸ τοῦ φαγητοῦ παίρνομεν ἕνα μεζέ, μὲ ὀλίγον ῥακί; εἶπεν ὁ πασᾶς μὴ φοβούμενος δὲ πλέον τὸν ἰατρὸν ἐξέβαλεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν καναπὲν τὸν δίσκον μὲ τὰ ὀρεκτικά.

Ὁ Ναζάρ Ἀγάς ἔφερε τότε ἐπὶ μεγάλου ἀργυροῦ δίσκου πολλὰ πινάκια ὄραιων φαγητῶν τῶν ὀποίων ἡ ὄραια εὐωδία ἐγαργάλισε τὴν ὄρεξιν τῶν δύο λαϊμάργων. Ἐκάθησεν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου ὡσάν παλαιοὶ φίλοι.

Ὁ πρέσβυς ἔριψε μακρὰν τὸ ἐράπλωμα μὲ τὸ ὅποιον τον εἶχε σκεπάσει ὡς ἀρρωστον ὁ Ναζάρ Ἀγάς. Ἄφθονα κηρία ἀναμμένα ἀνατακλοῦσαν τὸ φῶς τῶν ἐπάνω εἰς τὰ ἀσημικὰ σκεῆθ, ὁ Ἄμπας ἀρῶ ἔλαβε ἕνα μὴρόν περδίτικος, εἶπε τὴν λέξιν τῶν ὀποίων συνειθίζον νὰ λέγουν οἱ Τούρκοι ὅταν κἀθηται εἰς τὴν τράπεζαν:

Βούγιουραν! (Ὅριστε!)

ΣΤ'

Ἄλλὰ φεῦ! τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὅποιαν οἱ δύο συνδαιτυμόνες ἐμελλον νὰ ἐμπήξουν τοὺς ὀδόντας τῶν εἰς τὴν σάρκα τῶν περδίκων, ὁ Ναζάρ Ἀγάς ὤρμησεν εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τον ἐμποδίσουν ἐπήγε γρήγορα τὸν δίσκον καὶ ἔφυγε.

Ὁ Ἄμπας καὶ ὁ Χακίμ παρετήρουν μὲ ἐκπληξίν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὅτε ἠνοιχθῆ ἡ θύρα καὶ εἰς ἀγάς ἐφώνησε:

— Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ πρίγκιψ Μωχαμέτ!

— Πῶς; Τί; εἶπεν ὁ Ἄμπας πασᾶς πηδήσας κάτω ἀπὸ τὸν σοφᾶν, ὁ οὖτος τοῦ ἀντιβασιλέως εὐρίσκειται εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν!.. Ἰατρὸ μου, ἐκάθηκα!

Ὁ πρέσβυς ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ. Εὐτυχῶς ὁ ἰατρὸς ὅστις ἦτον ἔξυπνος ἀνθρώπος καὶ ἐπιτήδειος ὅσον ὁ Ναζάρ Ἀγάς, ἐσήκωσεν ὄχι χωρὶς δυσκολίαν τὸν χονδρὸν Ἄμπας πασᾶ, τὸν ἔριψεν εἰς τὴν κλίνην του, τὸν ἐσκεπάσε μὲ τὸ ἐράπλωμα καὶ ἔκλεισε τὰ μεταξίνα παραπετάσματα τῆς κλίνης; ὅτε ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχώτης ὁ πρίγκιψ Μωχαμέτ ἐφάνη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ἄμπας πασᾶς, ὁ πρέσβυς μου; ἐφώνησεν ὁ πρίγκιψ θυμωμένος.

— Εἶνε εἰς τὴν κλίνην του! πολὺ ἀσθενής, ἀκεκρήθη μὲ δειλίαν ὁ Χεκίμ κρύψας μέσῃ εἰς τὸ φαρδύ

μανήκι ἐν τεμάχιον πέρδικος τὸ ὅποιον ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ τάπητος.

— Ἀσθενής! Ἀπὸ πότε οἱ πρέσβεις εἶνε ἀσθενεῖς χωρὶς νὰ δώσωμ πρώτιστα τὴν παραίτησίν των; Ἐχει δικαίωμα αὐτὸς ὁ κύριος πρέσβυς νὰ κταστρέψῃ τὴν εὐτυχίαν ἐνὸς πρίγκιπος;

— Ἴσως ἀπέθανε... εἶπε μὲ σβυμένη φωνὴν ὁ Χεκιμ κατατρομαγμένος ἀπὸ τὴν ὄργην τοῦ Μωχαμέτ.

— Ἀπέθανε! μόνον αὐτὸ μὰς ἔλειπε! ποτὲ δὲν θά τον συγχωρήσω. Ἐχει δικαίωμα ν' ἀποθάνῃ ἕνας

«Ο ΠΡΕΣΒΥΣ ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΑΣ ΤΑΣ ΤΡΕΙΣ ΛΕΞΕΙΣ ΕΙΠΕ:
«Τ' ΑΜΑΞΙ ΜΟΥ!»

πρέσβυς ὅταν τον στέλλουν νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα μῆς σουλτάνου;

Ὁ δυστυχὴς Ἀμπὰς ἔτρεμα κάτω ἀπὸ τὸ ἐφάπλωμα ἢ τὸσον ὠραία βρεξίς του ἐξηφανίσθη

— Ἐλεος!... ἔλεος... πρίγκιψ μου, ἐφέλλισε μέσα ἀπὸ τὰ παραπετάσματα τῆς κλίτης ἐν ᾧ ἐκτυποῦσαν οἱ ὀδόντες του ἀπὸ τὸν φόβον του. Θὰ σηκωθῶ, θὰ γίνω καλά, θὰ πάγω εἰς τὸ γεῦμα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Διὰ πρώτην φοράν σὲ συγχωρῶ, εἶπεν ὁ Μωχαμέτ. Κύτταξε νὰ δείξῃς γενναϊότητα καὶ ἀρροσίωσιν. Συλλογίσου ὅτι σὲ κατασκοπεύω καὶ μετεμπεριμένους παρατηρῶ ὅτι κάμνεις

Ὁ πρίγκιψ ἀνεχώρησε μετὰ τὴν ἀπειλὴν ταύτην. Ἀμα δὲ ἐκλείσθη ἡ θύρα, ὁ Ἀμπὰς ἐπήδησε ζωηρῶς ἀπὸ τὴν κλίνην του, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ ἱματωφλάκιον του ἔπου ἐνεδόθη μόνος εἰς πέντε λεπτά, ἐναντίον τῆς συνηθείας τὴν ὅποιαν εἶχεν.

Ὅταν ὁ Ναζάρ ἀγάς ἐμβήκεν εἰς τὸ δωμάτιον διὰ νὰ ἐρωτήσῃ μὴν ἤθελε τίποτε, ὁ πρέσβυς, φορῶν τὴν ἐπίσημον στολὴν του, δὲν τῷ εἶπεν ἄλλο παρὰ μόνον αὐτὰς τὰς τρεῖς λέξεις:

— Τ' ἀμαξί μου!

Ὁ Ναζάρ ἀγάς ἐχαιρέτησε.

Ὁ διερμηνεὺς σὰς Χουσεῖν ἦλθεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἶπε.

— Ἀχ! ὁ ἀχρεῖος!... φέρετέ τὸν μου ἀμέσως. Ἀχ! θά μου πληρώσῃ τώρα ὅσα βίασана ὑπέφερω ἐξ αἰτίας του!... Δόκτωρ Χεκιμ, εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ἱατρὸν ὅστις εἶχε μείνει ἀκίνητος εἰς μίαν γωνίαν, εἶσαι ἐλεύθερος, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς φροντίδας σου.

Ὁ Τούρκος ἔκλινε καὶ ἐχαιρέτησε, βιαζόμενος δὲ καὶ αὐτὸς ν' ἀνεχωρήσῃ κατέβη τρέχων τὴν κλίμακα.

Ὁ διερμηνεὺς Χουσεῖν ἐμβήκεν ἀμέσως ἄμα ἀνεχώρησεν ὁ ἱατρός. Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν σχισμένα, καταλασπωμένα, ἡ κόμη του ἦτον ἐν ἀταξίᾳ, τὸ πρόσωπόν του ὄχρρον ἢ θέα τοῦ δυστυχικοῦ νέου προὔξεναι οἶκτον καὶ ἔπρεπε νὰ εἶνε κανεὶς τότεν θυμωμένος ὅσον ἦτο ὁ Ἀμπὰς πασᾶς διὰ νὰ μὴ λυπηθῇ ἄμα τον ἔβλεπε.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, ἀθλιε; ἐφώνησεν ὁ πρέσβυς, διατί μ' ἔλαμες; νὰ σὲ περιμένω; Ἐγενεσ αἰτία νὰ θυμώσῃ ἐναντίον μου ὁ πρίγκιψ καὶ νὰ χάσω τὴν εἰνοιαν τοῦ Σουλτάνου... Μ' ἐπρόδωσες, ἀχρεῖε, μὲ ἥτιμασις!

— Ἐξοχώτατε!... εἶπεν ἀσθενῶς ὁ Χουσεῖν.

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε... Τί ξεῦρεις τί ψεύματα θά ἐπινοήσῃς διὰ νὰ δικαιολογήθῃς...

— Ὁρμησαν ἐπάνω μου ἕνα κοπάδι σκύλοι εἰς μίαν μακρυνὴ συνοικίαν... ὀλίγον ἔλειψε...

— Σιώπα, αὐθάδη! θά διατάξω νὰ σου δώσωμ διακόσιαις ξυλιαῖς εἰς τὰ πόδια...

— Ἐλεος! Ἐξοχώτατε, ἔλεος, λυπήσου με!

Δὲν ἔχω ἔλεος δι' ἕνα ἄνθρωπον ποῦ μου καταστρέφει τὸ μέλλον μου. Ἐνδύσου γρήγορα καὶ ἀκολούθησέ με εἰς τὸ παλάτι, ἔπου μου χρειάζεται ἡ γλώσσά σου.

— Ἐξοχώτατε, μόλις εἰμπορῶ νὰ σταθῶ εἰς τὰ πόδια μου... ἐφέλλισεν ὁ Χουσεῖν.

— Δὲν μὲ μέλει! Κάμε σὺ τὸ ἐναντίον ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔκαμα ἐγὼ ἤμην ὑγιῆς καὶ ἡραγκάσθη νὰ κάμω τὸν ἄρρωστον· σὺ εἶσαι ἄρρωστος, κάμε τὸν ὑγιῆ!

— Ναζάρ Ἀγά, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀμπὰς, στραφεὶς πρὸς τὸν θαλαμηπέλον του, ἐνδύσε γρήγορα αὐτὸν τὴν τιποτένιον, καὶ ἔλα μαζί του εἰς τὸ παλάτι ὅπου πάγω κ' ἐγώ.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὅποιαν ὁ πρέσβυς ἐμελλε ν' ἀπομακρυνθῇ, ὁ δυστυχὴς διερμηνεὺς ἐγονεπέτησε.

— Χάρισέ μου τὴν ζωὴν, Ἐξοχώτατε, δὲν βλέπετε ὅτι διὰ νὰ σας ὑπακούσω νικῶ ὅλους τοὺς πόρους; εἶπε.

— Ὅχι! δὲν σε συγχωρῶ, δὲν σου χαρίζω τίποτε. Ἀχρεῖε!

Καὶ μὲ μεγαλοπρεπὲς βήμασκότων ὑψηλὰ μὲ ὑπερηφάνειαν τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐστέμετο τὸ ὑψηλὸν ὡσάν μικρὸς πύργος φέσι του, ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ πρέσβυς τοῦ ἀντιβασιλείως τῆς Αἰγύπτου Ἀμπὰς πασᾶς κατέβη τὴν κλίμακα.

— Εἶθε ὀλιγότερον γενναϊοκάρδος ἀπὸ τὸν πρίγκιπα Μωχαμέτ, Ἐξοχώτατε! ἐφώνησεν ὁ διερμηνεὺς μὲ ἀπειλητικὸν τόνον.

Ὁ Ἀμπὰς ἀνετριχίλασεν ἀκούσας τὴν κραυγὴν τοῦ δυστυχικοῦ ἐκείνου, διότι τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Μωχαμέτ ὀργισμένου.

Ἐμβήκεν ὀρμητικῶς εἰς τὴν ἀμαξίαν του, τῆς ὁποίας ἐκλείσθη τὴν θυρίδα φωνάζας:

— Εἰς τ' ἀνάκτορα!

Ζ'

Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Δολμᾶ Βαχτσέ ἔπου εἰσῆλθε μὲ ἐπισημότητα ὁ αἰγύπτιος πρέσβυς εἰς βελῶρον μέγαρον κτισμένον εἰς τὴν δοχμὴν τοῦ Βοσπόρου ἀπέναντι τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρᾶ. Αἱ μεγαλοπρεπεῖς αἰθουαὶ του, στολισμέναι μὲ τὴν παροικιῶδη πολυτέλειαν τῶν τούρκων ἦσαν γεμάται ἀπὸ ἀξιοματικῶς ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ ὑπαλλήλους μὲ χρυσοκέντητα φορέματα. Ὁ Ἀμπὰς πασᾶς ἔβλεπε μὲ ἀλαζονείαν ὅτι ἐνῶ διήρχετο ἐκυπτον καὶ τον ἐχαιρέτουσιν αἱ κεφαλαὶ ἐκείναι αἱ φοροῦσαι σατίκια καὶ φέσια. Ἐφούσκονεν ἀπὸ ὑπερηφάνειαν συλλογι-

ζόμενος ὅτι θά καθῆσθαι τέλος πάντων εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Σουλτάνου καὶ ἐλησόμενοι ἔλας διόλου τὸν δυστυχὴ Χουσεῖν τὸν ὅποιον εἶχε καταδικάσει χωρὶς κανὴ νὰ τον ἀκούσῃ.

Ἐφάσθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἕως εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ θρόνου, ἔπου εὗρίσκατο ὁ Σουλτάνος καὶ οἱ ἀδελφοὶ, καὶ ἔκυψε πολὺ χαμηλὰ ἐνώπιόν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἐπιφωνήσας ἐν Ἀχ! πλήρες σεβάσμου.

Εὐτυχῶς ὁ διερμηνεὺς Διλβάζ ἦτο ἐκεῖ.

— Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης, ὁ Ἀμπὰς πασᾶς, μόλις συνηλθεν ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν του ἦλθε νὰ ὑπαβάλλῃ τὰ σεβάσματά του εἰς τὴν Ἑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Εἶπέ του, καλέ μου διερμηνεῦ, ὅτι εἰσεῖρω ὅτι εἶνε ἄνθρωπος μὲ ζῆλον καὶ μὲ ἰκανότητα. Ἐγευματίσασμεν χωρὶς αὐτόν, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ θά του προσφέρωμ ἕνα ναρρηλέ διὰ τὸ «καλῶς ὄρισες» ἀπεκρίθη ὁ Σουλτάνος.

Ναρρηλέ! ὁ Ἀμπὰς ἐπρότιμα δέκα χιλιάδας φορὰς ἕνα πιάτο πλάσι ἢ ψητὴν κόταν.

Ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Σουλτάνου ἐκάθησεν εἰς ἕνα χαμηλὸν σκαφῆν καὶ ἤρρισε νὰ καπνίσῃ τὸν ναρρηλέ του.

— Ὁ Σουλτάνος περιμένει τὸν λόγον σας, Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ διερμηνεὺς πλησιάζας εἰς τὸν πρέσβυν.

— Τὸν λόγον μου;... εἶπε κατατρομαγμένος ὁ Ἀμπὰς θά τον ἐκφώνησω ἄμα ἔλθῃ ὁ διερμηνεὺς μου.

— Εἶνε περὶ τὸν Ἐξοχώτατε, νὰ περιμένετε τόσον πολὺ, ἐγὼ ἀναλαμβάνω ν' ἀντικαταστήσω τὸν Χουσεῖν, ἀπεκρίθη ὁ Διλβάζ φιλοφρόνως... ἐκωνήσατε τὸν λόγον σας κ' ἐγὼ τὸν μεταφράξω.

— Καλέ μου Διλβάζ, εἶπε εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα ὅτι μόνον μὲ τὸν διερμηνεῦ μου εἰμπορῶ νὰ ὁμιλῶ.

— Μεγαλειότητα, εἶπεν ὁ Διλβάζ στραφεὶς πρὸς τὸν Σουλτάνον, ὁ Ἀμπὰς πασᾶς θεωρεῖ περὶ τὸν λόγον, διότι ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ πρίγκιψ Μωχαμέτ θά ἔλθῃ αὐτοπροσώπως νὰ γονυπετήσῃ εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἑμετέρας Μεγαλειότητος...

«ΕΛΕΟΣ ΕΞΟΧΩΤΑΤΕ, ΕΛΕΟΣ!» (Σελ. 132)

— Πώς! ο πρίγκιψ Μωχαμέτ είνε εἰς τὴν πρωτεύουσάν μου καὶ ἐγὼ δὲν το εἰδεύρω διὰ τὴν ἀποδῶσω ὄλας τὰς τιμὰς αἱ ὅποια τοῦ πρέπου! ἀνέκραξεν ὁ Σουλτάνος. Διατί δὲν ἐφανερῶθη;

— Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης θὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ το εἶπῃ μόνος του εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Τί ὀμιλεῖς διὰ τὸν πρίγκιπα Μωχαμέτ; ἤρωτησεν ὁ Ἀμπᾶς μὲ ἀνησυχίαν.

— Ἡ Ὑμετέρα Ἐξουχίτης θὶ τὸ μάθη ἀμέσως.

Θόρυβος πολὺς ἠκούσθη ἀπὸ τὰς γειτονικὰς κίθουσας καὶ ὁ πρέσβυς ἐσκύθη τρέμων. Αἱ φωναὶ ἐκεῖναι ἦσαν αἱ ἐπειρημαῖαι τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαλλήλων τοῦ κράτους οἱ ὅποιοι ὑπεδεχθῆσαν μὲ ἐπισημότητα τὸν πρίγκιπα Μωχαμέτ, παρακολουθού-

— Ὑψηλότατε, εἶμαι ἄθλιος, ἔλεεινός, ποὺ νὰ φαντασθῶ ὅτι εἰσθε σεῖς ὁ διερμηνεύς μου;...

— Αὐτὸ δὲν ἦτο λόγος, διὰ τὴν μὴ του συγχωρήσης. Ἰσα ἴσα διότι ἦτο κατώτερός σου ἔπρεπε νὰ τον λυπηθῆς. «Πρέπει νὰ εἰμθα ἐπιεικεῖς πρὸς τοὺς κατώτερους μας» ἐνθυμοῦ αὐτοὺς τοὺς λόγους, Ἀμπᾶ πασᾶ. Ἐἴλα, σῆμα ἐπάνω κανεῖς ἔκτος τοῦ Διλόζ, δὲν γνωρίζει τὴν κωμωδίαν τὴν ὅποιαν σοῦ ἐπιεῖα διὰ νὰ σε μάθω, ὅτι τὸ ἀξίωμα τοῦ πρέσβυος δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὸ νὰ φορῇ κλοῦσια φορέματα καὶ νὰ ὑπερηφανεύεται καὶ νὰ καμαρώνῃ.

— Πώς! Ὑψηλότατε! ἡ ἀπουσία σας οἱ ἰατροί, ἡ ἐπιστροφή σας, ὄλα αὐτὰ ἔγιναν ἐπίτηδες διὰ νὰ μ' ἐμποδίσετε νὰ φάγω;

— Ἦθελα νὰ σε τιμωρήσω διὰ τὸν ὀλίγον ζῆλον τὸν ὁποῖον ἔδειξες διὰ τὴν ὑπόθεσιν τὴν ὅποιαν σοι ἀνέθεσαν σχετικῶς πρὸς τὸ σφάλμα σου ἡ τιμωρία ἦτο πολὺ ἐλαφρῆ!

— Ὑψηλότατε, συγχωρήσατέ με, εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ εἶμαι ὀλιγώτερον ὑπερήφανος καὶ πλέον εὐσπλαγχνος εἰς τὸ ἐξῆς. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν φθάνει ἀπλῶς νὰ διορίσουν ἕνα πρέσβυν διὰ νὰ εἶνε κἠ πρέσβυς πρέπει νὰ ἔχη ἀξίαν καὶ νὰ μὴν ἔχη ἀνάγκην διερμηνεύει.

— Σ' ἐσυγχώρησα πρὸ πολλοῦ, διότι δὲν εἶσαι κακός, ἀπεκρίθη ὁ πρίγκιψ. Καὶ σὺ βεβαίως θὰ ἐσυγχωροῦσες τὸν Χουσεῖν νομίζω;

— Βέβαια! μ' ἐπαρᾶπῃς ὁ θυμός, δι' αὐτὸ του ὀμίλητα τόσον τραχέως, ἀλλὰ εἶχα μετανοήσει πλέον...

— Ὁ πρίγκιψ Μωχαμέτ ἐξεπρόνευσε τὸν λόγον του εἰς τὸν Σουλτάνον καὶ ὀμίλησε τόσο εὐλόγητος περὶ τῆς ὑποθέσεως του ὥστε μετὰ δύο μῆνας ἐνωμφεθῆ τὴν ἀγαθὴν καὶ ὠραίαν Φατιμὰ Σουλτάνν. Οἱ καλοὶ οὗτοι σύζυγοι, ἀπεράσισαν ν' ἀκολουθήσουν εἰς ἄλλην τὴν ζωὴν τὴν ἐξῆς συμβουλήν:

« Πρέπει ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτερον νὰ φροντίζωμεν οἱ ἴδιοι διὰ τὰς ὑποθέσεις μας καὶ νὰ μὴ κάμνωμεν ποτὲ εἰς τοὺς ἄλλους, ὅτι δὲν θέλομεν νὰ κάμνουν αὐτοὶ πρὸς ἡμᾶς.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΔΕΗΘΑ ΧΑΝΟΥΜ)

* ΟΤΙ Ο ΑΜΠΑΙ ΣΥΝΗΘΕ, ΑΦΟΥ ΤΟΥ ΕΚΥΣΑΝ ΔΥΟ ΦΙΑΛΑΣ ΝΕΡΟΥ...

μενεν ἀπὸ τοὺς χρυσοειδυμένους ἀγάδες του καὶ τοὺς ἀξιωματικούς του τοῦ ναυτικῆ. Ὁ πρίγκιψ Μωχαμέτ φερῶν στολὴν ἀδαμαντοστολισμένην, ἐπῆγε νὰ χαρεῖσθαι βαθέως τὸν Σουλτάνον ἐνῶ ὁ δυστυχῆς Ἀμπᾶς ἔπεσε λιπόθυμος ἐπάνω εἰς τὸν σφᾶν.

Εἶδε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς του ὅτι ὁ πρίγκιψ διάδοχος τῆς Αἰγύπτου ἦτο ὁ διερμηνεύς του Χουσεῖν! Ὅτε ὁ Ἀμπᾶς συνῆλθεν, ἀφ' οὗ του ἔχυσαν δύο φιάλας νεροῦ εἰς τὸ πρόσωπον, εὐρέθη εἰς μίαν μικρὰν αἰθούσαν τῶν ἀνακτόρων. Πλησίον του ἐκάθητο ὁ Μωχαμέτ, βλέπων αὐτὸν μὲ ἰλαρὸν μειδίαμα.

Τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο, τὸ ὅποιόν τω ὑπέσχετο ὅτι ὁ πρίγκιψ θὰ φανῇ ἐπιεικῆς, τὸν ὀφέλιξε περισσότερο ἀπὸ ὄλα τὰ ἱατρικὰ τὰ ὅποια τω εἶχον δώσει.

— Πρίγκιψ! πρίγκιψ! συγχωρήσατέ με, ἐφώνησε πρὸς αὐτὸν εἰς τὰ γόνατα τοῦ πρίγκιπος.

— Θέλεις νὰ φανῶ τόσο σκληρὸς ὅσον σὺ πρὸς τὸν δυστυχῆ Χουσεῖν; εἶπεν ἠσυχῶς ὁ πρίγκιψ.

Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΣΚΟΛΟΠΑΚΟΣ

Μίαν σκοτεινὴν νύκτα θόρυβος ἠκούσθη πλησίον μᾶς λίμνης· οἱ μικροὶ θάμνοι οἱ ὅποιοι ἦσαν τριγύρω ἐσεισθήσαν ἀπὸ τὸ γοργὸν πτερύγισμα τῶν πτηνῶν.

— Νά, αἱ μπεκάτσαις ἔρχονται, εἶπε μία ἀγριόπαπα· τὶ θόρυβον ποὺ κάμνουν!

Αἱ μπεκάτσαι ἤρχοντο πράγματι, ὅπως κάθε ἔτος. Πόθεν ἔρχονται;

Κανεῖς δὲν εἰμπορεῖ νὰ το εἰπῇ, οὐδὲ αὐτοὶ οἱ ὅποιοι ἐμελέτησαν τὰς συνηθείας των, ἔγραψαν δι' αὐτὰς καὶ τὰς ὠνόμασαν σκολόπακας, δηλαδὴ ἐφύλαξαν τὸ ὄνομα τὸ ὅποιον ταῖς εἶχον δώσει· οἱ Ἕλληνες.

Οἱ σκολόπακες δὲν σκοτώνονται εὐκόλα, λέγουσι οἱ κυνηγοὶ· ἔχουν πολλὰ ὠραία γενεῖσι, λέγουσι οἱ καλιόδουλοι, καὶ οἱ εὐαίσθητοι προσθέτουν πρὸς ἐπιπλέον τὸν ὅτι ἀγαποῦν καὶ προστατεύουν τὰ μικρὰ των.

Αἱ μπεκάτσαι λοιπὸν ἐποποθετήθησαν ἀνάμεσα εἰς τὰ χαμῶκλαδα, εἰς τὰ ὅποια εἶχον εἶθαι μὲ τόσο ὄρυβον ἠσύχασαν ὀλίγον καὶ ἐξεκουράσθησαν διότι ἦσαν κουρασμένοι ἀπὸ τὸ ταξεῖδιόν των ἔπειτα ἐσκοπίσθησαν ἄλλη ἀπ' ἐδῶ, ἄλλη ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἡ καθεμία προσεπάθει νὰ ζῆσθ ὅπως εἰμποροῦσε τὴν ἡμέραν ἀνεπαύοντο, τὴν δὲ νύκτα ἐζήτησαν καὶ εὗρισκον ὡς τριπλῆ των, σ' αἰθήρια, καγλίνας, ἐντομα διάφορα.

Ἦλθεν ὁ χειμῶν, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε πολὺ ψύχος, καὶ τὸν ἐπέρασεν χωρὶς πολλὰς στερήσεις· ὅταν ἐνίστε ἦτο παγωνιὰ κατέφευγον εἰς μέρη σκεπασμένα, χαμηλὰ καὶ ὑγρά, ὅπου τὸ χῶμα δὲν ἦτο πολὺ σκληρὸν καὶ ἐκεῖ ἐσκάλιζαν καὶ ἐξέβαλλον σκολοπίκια μὲ τὸ μακρὸν ράμφος των, τὸ ὅποιον ταῖς ἐχρησίμευε πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

Ἐγένοντο ὅμως καὶ δυστυχήματα καὶ θάνατοι· οἱ κυνηγοὶ τοῦ τόπου εἰζέοντο πολλὰ καλὰ τὰ μέρη εἰς τὰ ὅποια κατέφευγον αἱ μπεκάτσαι· καὶ τὰς ὥρας ὅπου ἦσαν εἰς αὐτὰ ἐν τούτοις ὅμως δὲν ἐφρόνεσαν τόσας ὥρας ἐπεθύμου· καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὸ κυνηγί εἰμειναν πάλιν ἀρκεταὶ ἀπὸ τὰς καίμενας τὰς μπεκάτσαις, αἱ ὅποιαί τρώγονται τόσο ὠραία ἀλλὰ σκοτώνονται τόσο δύσκολα.

Ὅταν ἦλθεν ἡ ἀνοιξὶς ὄλοι οἱ σκολόπακες, κυρίκι καὶ κύρικι, ἦταν εἰς κίνησιν· κάθε ἀνδράγγινον ἔκαμε τὴν φωνὴν του, καὶ μετ' ὀλίγον κάθε φωνεῖν περιεῖχεν ὠραία σκολοπακάνια, τὰ ὅποια οἱ γονεῖς των ἐπεριποιοῦντο, ἐδίδασκον, τοῖς ἐδίδον ἀνατροφήν.

Πρέπει ὅμως νὰ εἰπωμεν καὶ τὴν ἀλήθειαν! Ἡ ἀνατροφή των μικρῶν μπεκατσῶν δὲν εἶνε δύσκολος.

Διατί ἄρα γε; διότι δεκνύουν μεγάλην προθυμίαν οἱ γονεῖς των; Διότι τὰ παιδία των εἶνε εὐπειθέστερα καὶ πρηνικώτερα πρὸς τὰ ἄλλα παιδία ἐν γένει;

Οἱ σφοὶ θὰ το εἰποῦν βέβαια καμμίαν ἡμέραν! Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἀπὸ τὰς πρώτας στιγμᾶς

τῆς ζωῆς των, μόλις σπάσωσι τὸ κέλυφος τοῦ ὠοῦ των, τὰ σκολοπακάνια τρέχουν κατόπιν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, καὶ ὅταν αἱ πτέρυγες βγάλουν πτερά καὶ εἰμποροῦν νὰ πετοῦν, ὑπερασπιζοῦν μόνον των τὸν ἐκωτόν των ὥστε ἐκκολοῦν τὸν πατέρα των ἢ τὴν μητέρα των, οἱ ὅποιοι ἄλλως εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου δὲν θὰ ἐξέσυραν· τί νὰ κάμουν, τὰ παιδία των νὰ σώσουν ἢ τὸν ἐαυτὸν των;

Μεταξὺ ὄλων τῶν οικογενειῶν αἱ ὅποια εἶχον ἀποκατασταθῆ εἰς τὰ χαμῶκλαδα ἢ καλλιτέρα καὶ πλέον ἀγαπητῆ ἦτο ἡ οἰκογένεια τοῦ Σκολόπακος, εἰς τὴν ὅποιαν οἱ σκολόπακες ἔδωκαν ἰδιαιτέρως δὲν ὄνομα τοῦ γένους των, διότι ἀντεπροσώπευεν ὄλας τὰς ἀρετὰς των.

— Τὶ λαμπρὰ οἰκογένεια! ἔλεγαν οἱ μὲν. — Τὶ φρόνιμα παιδία! ἔλεγαν οἱ ἄλλοι! καὶ πῶς μεγαλύνουν, καλέ! σὲ λίγο θὰ πετάξουν.

— Λαμπροὶ ἄνθρωποι, αὐτοὶ οἱ Σκολόπακες! Ὅλοι αὐτὴν τὴν ιδέαν εἶχον, ὄλοι του; ἐξετίμων.

Ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως· ἐσκόπευον νὰ ὑπάγουν πάλιν εἰς τὸ μωστηριῶδες ἐκεῖνο μέρος ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐπανέρχονται τὸ φθινόπωρον τὰ σκολοπακάνια ἐπερίμεναν μὲ ἀνυπομονησίαν τὴν στιγμὴν αὐτήν. Ὅπου ἐκάθητο καὶ ὅπου ἐστέοντο ἄλλος λόγος δὲν ἐγένετο παρὰ διὰ τὸ ταξεῖδιον, ὄλοι ἠτοιμάζοντο καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ κυρίου Σκολόπακος μὲ μεγαλειότητα προθυμίαν ἀπὸ ὄλας.

Ἀλλοίμονον!.. Μίαν νύκτα ἀφ' οὗ εἶχε βρέξει τὴν ἡμέραν, ὁ κύριος Σκολόπαξ ἐπρότεινε εἰς τὰ παιδία του νὰ τα ὑπάγῃ ὀλίγον περὶπατοῦν θὰ ἦτο παλὸ ὠραῖος περὶπατος· τὸ χῶμα εἶχε βραχί καὶ τὶ σκληράγους καὶ τὶ σκολοπίκια θὰ ἐπετύγχαναν.

Ἡ κυρία Σκολόπακος ὅμως δὲν ὑπήγγε μαζὶ των, διότι ἠθέλε νὰ μείνῃ πλησίον τῆς μικρᾶς θυγατρὸς τῆς, ἡ ὅποια ἦτο ὀλίγον ἀδιάθετος.

— Νά μου φέρετε ἕμένα κάτι! εἶπε τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἡ μικρὰ μπεκατσούλα μὲ παραπονετικὴν φωνήν.

— Ναι, ἀδελφοῦλα μου, εἶπεν εἰς ἀπὸ τοὺς ἀδελφοῖς τῆς, θὰ σοῦ φέρω ἕνα σκολοπακάνιον νὰ γίγῃς καλά. Καὶ ἀνεχώρησαν παιδρῶι.

Αἱ ὠραι τῆς νυκτὸς ἐπερνοῦσαν... ἀλλ' ὁ πατέρα καὶ τὰ παιδία δὲν ἐπέστρεζον. Ἡ μικρὰ μπεκατσούλα βαρυνθεῖσα πλέον νὰ περιμένῃ ἀπεκοιμήθη. Ἀλλ' ἡ μήτηρ τρελλὴ ἀπὸ ἀνησυχίαν, ἐμπιστευθεῖσα τὴν θυγατέρα τῆς εἰς μίαν φίλην τῆς, ἀνεχώρησε μὲ ἄλλην τὴν δύναμιν τῶν πτερύγων τῆς.

Μόλις εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ὀλίγα μέτρα ἀπὸ τὸν θάμνον τῆς, συνήτησεν ἕνα γείτονα τῆς ὁ ὅποιος ἐπέστρεφε πληγωμένος, μὲ κρεμασμένην πτέρυγα.

— Στάσου, στάσου! τῆ ἐφώναζε, μὴ προχωρήσῃς! δὲν ἀκούς ταυρεμιλίς!

— Ἡ δυστυχῆς μπεκάτσα ἐξέβλε φωνὴν ἀπελπισίας.

— Τὰ παιδιὰ μου!..

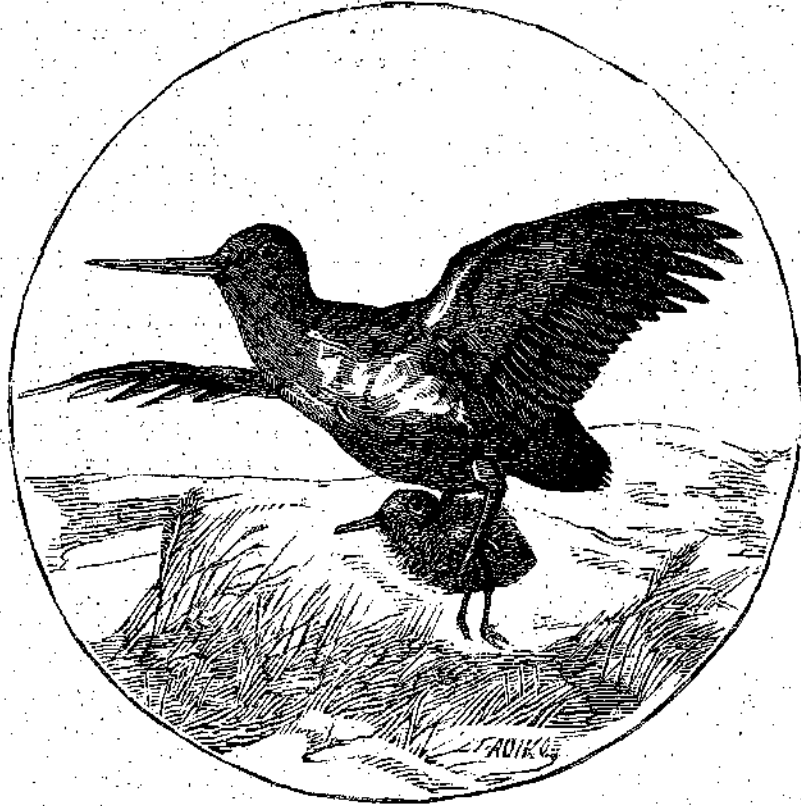
Ὁ γείτων ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν του ἐψιθύρισε καὶ μασημένα λόγια, ἐκ τῶν ὀπκιῶν ἐν μόνον ἐνόησεν ἡ κυρία Σικολόπακος: ἐνεδρα.

— Καὶ ὁ ἄνδρας μου;..

Ἄλλ' ἡ μικρὰ ἦτο πολὺ ἀδύνατος· δὲν θὰ εἰμπορεύτε νὰ βαστάξῃ εἰς τοὺς κόπους τοῦ ταξιδίου.

Ὅχι βέβαια, ἀν ἡ μικρὰ ἦτο μόνη· ἀλλ' εἶχε τὴν μητέρα της. Καὶ τί πρᾶγμα δὲν κάμνει ἡ μητέρα διὰ τὸ παιδί της;

Μίαν ἐσπέραν, τὰ πτηνὰ ἐπέταξαν καὶ ἡ χήρα μὲ αὐτὰ· ἀλλὰ αἱ ἄλλαι μπεκάτσαι ἔτρεχον ἔμπρός καὶ αὐτὴ ἔμενεν ὀπίσω. Ἐπέτα ἀργότερα ἀπὸ τὰς

— Εἶσαι χήρα!..

Καὶ δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της ἕως εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ῥάμφους της!

— Οἱ καϊμένοι οἱ Σικολόπακες! Ἦσαν τόσο ἐτυχεῖς! ἐψιθύρισαν οἱ γείτονες μὲ λύπην καὶ συμπέθειαν, ἅμα ἔμαθον τὴν κακὴν εἰδησίην. Ἀλλὰ ποῖοι ἀπὸ ἡμᾶς εἶνε ἀσφαλεῖς; Ποῖαι φυλακὴ καταστράφησαν καὶ πόσαι θὰ καταστραφοῦν!

Ἐν τούτοις ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσουν ἡ χήρα τὸ ἐπαθύμει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον.

— Μονάχα τὴν καϊμένην μου τὴν μικροῦλα μ' ἄφησαν, ἔλεγε· θὰ τὴν πάγω μακριὰ ἀπ' ἐδῶ. Δὲν θὰ μού τὴν σκοτώσουν καὶ αὐτὴν!..

ἀλλὰς ἡ δυστυχῆς μητέρα, διότι ἐπέτα διὰ δύο, διὸ τὴ ἐχρηάζοντο δυνάμεις διὰ δύο!

Μὲ πτερὰ ἀνοιγμένα διέσχισε μὲ θάρρος τὸν αἶρα, χωρὶς νὰ παραπονεθῇ ὅτι ἐκούράσθη, ἢ ὅτι τὸ διάστημα ἦτο μακρὸν!

Ἐκράτει εἰς τοὺς πόδας της τὴν μικρὰν της μπεκατσούλαν, μίαν μόνην φροντίδα ἔχουσα, μίαν μόνην σκέψιν: νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τοὺς φονεῖς, νὰ τὴν ὑπάγῃ ζωντανὴν καὶ ὑγιὴ εἰς ἀσφαλὲς μέρος.

Τώρα ἐγίνετο ἡ μητρικὴ της ἐπιθυμία, τὸ μέγαλον ταξιδίον ἐτελείωσε, καὶ ἡ εὐγνώμων θυγάτηρ της, ἡ μικρὰ μπεκατσούλα, προσπαθεῖ νὰ κάμῃ τὴν μητέρα της ὅσον τὸ δυνατόν εὐτυχεστέραν, ἀφ' οὗ τῶρα εἶνε ἡ μόνη της χαρὰ.

(Μίμησις)

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

• Οἱ τρεῖς μικροὶ σωματοφυλάκες εἰσηθῶν εἰς τὴν αἰθούσαν • (Σελ. 141)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 115)

Ὁ Παῦλος ἐπανελάβε:

— Τὸν ἐκράτησαν τὸν Μάριον εἰς τὴν ἀτυνομίαν διὰ νὰ τὸν παραδώσουν εἰς τὰς χεῖράς σας. Ὁ ἀστυνόμος εἶπεν ὅτι θέλει νὰ σας ἰδῇ.

— Τώρα εὐθὺς θὰ πάγω εἰς τὴν ἀτυνομίαν,

εἶπεν ὁ κύριος Σαϊζάνης· ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ μου διηγηθῆς τί συνέβη.

— Ἀκούσατε, πατέρα μου. Πρέπει νὰ εἰσεύρετε ὅτι ὅταν ὁ Μάριος Καπάνης ἦλθεν εἰς τοὺς Παρισίους, τὸν ἐπλησίασεν ἕνας ἄνθρωπος τάχα διὰ νὰ

του δείξη τὸν δρόμον, καὶ του ἔκλεψε τὸ γράμμα μὲ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἔστειλεν ὁ πατήρ του εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Λυκείου μας. Αὐτὸς ὁ κλέπτης ἐπέρασε μίαν φοράν ἀπὸ τὸ Λύκειον καὶ τὸν εἶδεν ὁ Μάριος καὶ τὸ εἶπεν εἰς τὸν κύριον ἐπιμελητὴν, ὁ ὁποῖός τον συνεβούλευσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ νὰ κλέμῃ τὰ παράπονά του.

Ἀπὸ τότε ἐπέρασαν πολλοὶ μῆνες καὶ ἡμεῖς ἐλθρονησάμεν τὸ πρῶγμα, ἀλλὰ ὁ Μάριος δὲν το ἐλθρονήσθησε.

Σήμερον λοιπὸν, ἀφ' οὗ ἐγυρίσαμεν παντοῦ καὶ ἐτοιμαζόμεθα νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐδῶ, ὁ Μάριος ἔδλεπε μὲ μεγάλο θαυμασμόν καὶ πολλὴν ἐκπλήξιν. Μάλιστα ἐκύτταξε μὲ πολλὴν προσοχὴν τοὺς ἀνθρώπους, σὰν νὰ ἐγύρευε κανένα. Διὰ νὰ μὴ τον χάσωμεν μέσα εἰς τὸ πυκνὸν πλῆθος, τὸν ἐβάλαμεν εἰς τὴν μέσην ἐγὼ καὶ ὁ μπάρμπα Κώστας, ὁ μπάρμπα Κώστας ἀριστερὰ καὶ ἐγὼ δεξιὰ.

Ἐξάφνα ὁ Μάριος ἐστάθη γυρίζω καὶ τὸν βλέπω κατακλιόνον.

«Νά τος ὁ κλέπτης, νά τος! Πιάστε τον, πιάστε τον!» ἐφώνησε καὶ εἶδε μέσα εἰς τὸ πλῆθος.

Καὶ πρὶν προφθάσω νὰ τον κρατήσω φεύγει ἀπὸ κοντὰ μας καὶ χύνεται σὰν ἀστραπὴ μέσα εἰς τὸ πλῆθος, σκουντά μὲ τοὺς ἀγκωνάς του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, σπρώχνει τοὺς ἀνθρώπους, ἀνοίγει δρόμον καὶ χύνεται ἀπ' ἐμπρός μας.

«Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μὲ ἀπορίαν ἔδλεπαν ἕνα παιδί νὰ τρέχῃ σὰν πτηνὸ καὶ ἔλεγαν: Τί νὰ ἔπαθε τὸ καϊμένο τὸ παιδί!

Ἀλλὰ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἦσαν πλησίον μας, τὸν ἤμουσαν ὅταν ἐφώνησε: Νά τος, ὁ κλέπτης νὰ τος πιάστε τον! καὶ ἐκατάλαβαν τί τρέχει.

Εὐθὺς ὁ μπάρμπα Κώστας καὶ ἐγὼ ἐτρέξαμεν κατόπι του, ἀλλὰ ποῦ νὰ τον προφθάσωμεν!

Τέλος πάντων μὲ τὰ πολλὰ ἐσχίσσαμεν τὸ πλῆθος καὶ εὐρέθημεν εἰς μέτρο ἀνοικτὸν καὶ ἐκεῖ εἶδαμεν μερικὸς κλητῆρας. Ὁ μπάρμπα Κώστας τοὺς ἐπλησίωσε καὶ τοὺς ἠρώτησεν ἂν εἶδαν ἕνα μαθητὴν ὁ ὁποῖός ἐτρεχε καὶ ἐφώνησε: Πιάστε τον κλέπτην!

«Μάλιστα, ἀπεκρίθησαν οἱ κλητῆρες, τὸν εἶδαμεν τὸν μαθητὴν αὐτὸν καὶ τώρα θὰ εἶνε εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα καὶ θὰ διηγήται τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἀστυνόμον. Τὸν ἐπῆρην ἕνας ἀπὸ τοὺς δικούς μας καὶ τὸν ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Πηγαίνετε καὶ σεῖς, ἐκεῖ θὰ του εὐρήσετε.»

Μὰ καὶ δὴ λοιπὸν πηγαίνομεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ βλέπομεν τὸν καλὸν σας τὸν Μάριον καθισμένον ἡσυχα ἡσυχα εἰς ἕνα κάθισμα ξύλινον. Καὶ νὰ ἰδῆτε, ὁ φίλος μας ἦτο πρὸ ἡσυχοῦς ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς δύο.

«Καλέ, τί κάμνετε αὐτοῦ, Μάριε; τὸν ἠρώτησα.

«Καὶ μὲ ἐρωτᾷς τί κάμνω; Περιμένω πρῶτον μὲν τὸν ἀστυνόμον καὶ δεῦτερον τὸν κλέπτην μου!

» — Τὸν κλέπτην σου!

«— Ἀμέ; Ὁ κλητῆρ με ἔφερεν ἐδῶ, καὶ μὲ ἐβεβαίωσεν ὅτι θὰ συλλάβουν τὸν κλέπτην καὶ θὰ μοῦ τον φέρουν ἐδῶ σὰν μπουρέκι. Κατάλαβες τώρα διατί περιμένω;

» — Μὰ ποῖός εἶν' αὐτὸς ὁ κλέπτης; Δὲν θὰ τον μάθωμεν καὶ μεῖς;

Καὶ τότε ὁ Μάριος μου ἐνόησε πῶς τον ἔκλεψαν τὴν ἐπιστολὴν του τὴν πρώτην ἡμέραν ὅπου ἦλθεν εἰς τοὺς Παρισίους.

Καὶ τὸν κλέπτην ἐκεῖνόν τον εἶδε μέσα εἰς τὸ πλῆθος καὶ εὐθὺς τον ἐγνώρισε.

Ἐκαθίσταμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐπεριμέναμεν νὰ ἔλθῃ ὁ ἀστυνόμος. Καὶ ἡ ὥρα ἦτο περασμένη καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐδῶ. Ἀλλὰ ὁ ἀστυνόμος δὲν ἐφαίνετο.

Τέλος πάντων ὅστερ' ἀπὸ μίαν ὥραν ἔρχεται ὁ ἀστυνόμος μόνος.

Καὶ ποῦ εἶν' ὁ κλέπτης;

Οἱ κλητῆρες δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τον συλλάβουν. Φαντασθῆτε τί ἐπιτήδειος κλέπτης ὅπου ἦτο!

Ὁ ἀστυνόμος εἶπεν εἰς τὸν Μάριον νὰ του διηγήθῃ ὅλην τὴν ἱστορίαν, καὶ ὅταν ἔμαθεν ὅτι εὐρίσκειται προσωρινῶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Σαϊζάνη, μᾶς εἶπεν:

— Ὁ μικρὸς θὰ μείνῃ ἐδῶ, καὶ σεῖς πηγαίνετε νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν κύριον Σαϊζάνην ὅτι τον παρακαλῶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Αὐτὴ εἶνε ὅλη ὁλη ἡ ἱστορία τῆς ἀργοπορίας μας.

Ἐντύτοις δὲν εἶνε σπουδαῖον τὸ πρῶγμα, εἶπεν ὁ κύριος Σαϊζάνης. Ἄς ὑπάγω λοιπὸν νὰ σας φέρω αὐτὸ τὸ τρομερὸν ἀνθρωπάριον, τὸ ὁποῖόν ἔκαμεν ἄνω κάτω τὸν κόσμον καὶ τὴν ἀστυνομίαν. Ἐν τούτοις σεῖς καθίστε εἰς τὸ τραπέζι.

Ὁ κύριος Σαϊζάνης ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὠμίλησε καὶ συνενοήθη μὲ τὸν ἀστυνόμον, ἐγγυήθη περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τοῦ κυρίου Καπάνη καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἐπανῆλθε μαζί μὲ τὸν Μάριον, καὶ ἦλθε πάλιν ἡ χαρὰ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Σαϊζάνη.

Ὁ Μάριος ὁμως ἦτο πολὺ σκεπτικὸς καὶ συλλογιζόμενος.

— Μὰ τί ἔχεις λοιπὸν, Μάριε; τὸν ἠρώτησεν ὁ Παῦλος τὴν ὥραν ὅπου ἐπῆγαν νὰ κοιμηθοῦν.

— Δὲν ἔχω τίποτε! ἀπεκρίθη ὁ Μάριος, ἀλλὰ ἔπειτα εὐθὺς ἐμουρμούρισε: Ἀχ! καὶ ποῦ θὰ μου πᾶγῃ! δὲν θὰ μου γλυτώσῃ!

Ὡς βλέπετε ὁ κύριος Καπάνης εἶχεν ἀκόμη εἰς τὸν νοῦν του τὸν κλέπτην. Καὶ εἶχε δίκαιον.

Οἱ δύο καλοὶ συμμαθηταὶ ἐκοιμήθησαν ἀξέτολμα ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ὅταν ἐξημέρωσεν ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφώδης καὶ ἔβρεχε!

«Ὅσον ἠδύσαστε καὶ παρήρχετο ἡ ἡμέρα, ἠδύσανε

καὶ ἡ βροχὴ, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθωσιν οἱ μικροὶ μας φίλοι εἰς τὸν περίπατον. Ἠναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ μείνουν περικορισμένοι ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἀλλὰ καὶ καλὴ ἂν ἦτο ἡ ἡμέρα, ὁ Παῦλος δὲν εἶχεν ὄρεξιν, νὰ ἐξέλθῃ, διότι ἐφοβέτο μήπως πάλιν ὁ Μάριος ἰδῇ κανένα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖός νὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὸν κλέπτην, καὶ τον πᾶρῃ κατὰ πόδα καὶ τραβήξουν πάλιν ὅσα ἐτράβηξαν χθές. Καὶ δὲν θὰ ἦτο πολὺ εὐχάριστον νὰ τους βλέπῃ ὁ κόσμος νὰ τρέχουν ὡς τρελλοί.

Ὁ Μάριος λοιπὸν καὶ ὁ Παῦλος ἔμειναν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐπαίξαν ὀλίγον, ἔρριψαν τὸ κανόνι, ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος, ἐμελέτησαν ὀλίγον μετὰ τὸ πρόγευμα, ἔρριψαν πάλιν τὸ κανόνι, ἐμελέτησαν πάλιν καὶ οὕτω πῶς ἐπέρασαν τὴν ἡμέραν ἡσυχα ἡσυχα ὡς καλὰ παιδιὰ ὅπου ἦσαν.

Ὁ κύριος Σαϊζάνης καὶ ἡ κυρία Σαϊζάνη τόσον ἦσαν εὐχάριστοι ἀπὸ τὴν διαγωγὴν τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Μάριου, ὥστε ἀπεφάσισαν νὰ τους διασκεδάσουν μίαν ἑσπέραν. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ κάμουν ἕνα χορὸν. Εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν, ἔπρεπεν ὅλοι οἱ προσκαληθέντες νὰ φορέσουν διαφόρων εἰδῶν καὶ διαφόρων ἐποχῶν στολὰς, ἀπαράλλακτα ὅπως φοροῦν τὰς ἀπόκριαι ἀλλὰ χωρὶς προσωπίδας.

Ἠρώτησε λοιπὸν ἡ κυρία Σαϊζάνη τὸν υἱὸν της.

— Παῦλε μου, σὺ τί θέλεις νὰ φορέσῃς;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Παῦλος δὲν ἀπεκρίνετο, ἠρώτησε τὸν Μάριον.

— Καὶ σὺ, μικρὲ μου φίλε, τί θέλεις νὰ φορέσῃς;

— Στολὴν σωματοφύλακος! ἀπεκρίθη τολμηρῶς ὁ Μάριος Καπάνης καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν του ἐνόμικεν ὅτι τὴν φορεῖ τὴν στολὴν.

— Στολὴν σωματοφύλακος! πολὺ καλὰ, εἶπεν ἡ κυρία Σαϊζάνη. Καὶ σὺ, Παῦλε;

— Ἐγὼ θέλω στολὴν ἱερέως τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου δεκάτου πέμπτου.

— Θὰ φορέσῃς στολὴν ἱερέως; ἠρώτησε τὸν Παῦλον ὁ Μάριος μὲ πολλὴν ἀπορίαν.

— Καὶ διατί ὄχι; εἶπεν ὁ μικρὸς Σαϊζάνης, καὶ ἐκύτταξε μὲ πολλὴν σοβαρότητα τὸν φίλον του. Πῶς, σὺ θὰ φορέσῃς στολὴν σωματοφύλακος!

Ὁ Μάριος δὲν εἶπε τίποτε, ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι ὁ Παῦλος εἶχεν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀλλάξῃ γνώμη.

— Καὶ τότε θὰ γίνῃ ὁ χορὸς, μητέρα; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος τὴν μητέρα του.

— Μετὰ δύο ἡμέρας, δηλαδὴ τὴν περαιομένην τῆς εἰσόδου σας εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὁ Παῦλος παρετήρησε μὲ βλέμμα παρακλητικὸν τὴν κυρίαν Σαϊζάνη καὶ εἶπε:

— Μητέρα, νὰ εἰμπορούσαμεν νὰ ἐγράφαμεν πρὸς τὸν Μοντανῆν καὶ τὸν Δουμποδάνον! ...

— Αὐτὸ που λές ἔγινε! εἶπεν ὁ κύριος Σαϊζάνης μειδῶν. Ἐγραψα πρὸς τὸν πατέρα καὶ πρὸς τὸν

θεῖον τῶν φίλων σας καὶ δύναμαι νὰ σας βεβαιώσω ὅτι θὰ τους ἔχωμεν καὶ τοὺς δύο.

— Τί καλὰ! ἀνεφώνησαν συγχρόνως ὁ Παῦλος καὶ ὁ Μάριος.

Ἐπειτα ἠρώτησαν καὶ οἱ δύο τὸν μὲ ἀπορίαν.

— Καὶ τί θὰ φορέσουν ἀρὰ γς;

— Ἄ! δὲν εἰξεύρομεν, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σαϊζάνης ἀλλὰ νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι θὰ ἐνδύθουν μὲ πολλὴν φιλοκαλίαν, διότι εἶνε νέοι φιλόκαλοι. Τώρα λοιπὸν θὰ παραγγεῖλωμεν καὶ τὰς ἰδικὰς σας στολὰς· μίαν κομφῆν στολὴν ἱερέως τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου δεκάτου πέμπτου, καὶ μίαν ὠραίαν στολὴν σωματοφύλακος τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου δεκάτου τρίτου. Ἐῖμεθα σύμφωνοι!

Ἐπὶ δύο ἡμέρας ἡ οἰκία τοῦ κυρίου Σαϊζάνη ἐγένετο ἄνω κάτω. Μετεκόμισαν τὰ ἐπιπλα, ἔφεραν καθίσματα, ἐκρέμασαν πολυελεῖους, ἐξεκάρφωσαν τοὺς τάπητας, ἐστόλισαν μὲ ἄνθη τὴν κλιμακα, τὸν διάδρομον καὶ τὰς αἰθούσας. Ὁ δὲ Παῦλος καὶ ὁ Μάριος ἐκάμνον τάχα καὶ αὐτοὶ ὅτι ἐργάζονται, καὶ ἔτρεχον ἐπάνω καὶ κάτω, διώρθωνον ἢ μᾶλλον ἐχαλοῦσαν τὰ πρῶγματα, καὶ ἐνόμιζον ὅτι κάτι κάμνουν καὶ αὐτοὶ, ὅτι βοηθοῦν τοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς ὑπηρέτας, ἐν ᾧ μᾶλλον τοὺς ἐμπόδιζον καὶ δὲν τοὺς ἀφῆνον νὰ ἐργασθῶσι μὲ τὴν ἡσυχίαν των. Ἀλλὰ μὲ τὴν προθυμίαν καὶ χαρὰν ἔτρεχον ἐπάνω καὶ κάτω, ὥστε κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ὀργιστῇ ἐναντίον των καὶ νὰ τους ἐπιπλήξῃ ἦσαν καλὰ παιδιὰ καὶ δὲν το ἐκάμνον ἐπίτηδες ἀπὸ κίλιαν.

Τέλος πάντων ἐξημέρωσεν ἡ περιμενομένη ἡμέρα τοῦ χοροῦ, καὶ πρῶι πρῶι ἦλθεν ὁ ράπτης νὰ δοκιμάσῃ τὰς στολὰς τῶν δύο φίλων μας.

Ὁ Μάριος παρευθὺς ἐφόρεσε τὴν πολεμικὴν στολὴν του, ὁ δὲ Παῦλος μὲ πολλὴν κατανύξιν ἐχώθη εἰς τὸ ἐνδύμα τοῦ ἱερέως.

Ἀφ' οὗ ἐστολίσθησαν καὶ οἱ δύο φίλοι ἐκύτταξαν ὁ εἰς τὸ ἄλλον.

— Τί κομφῆς ὅπου εἶσαι! εἶπεν ὁ Μάριος πρὸς τὸν Παῦλον. Καὶ τὸν ἐκαμάρωνε καὶ δὲν ἐχόρταινε νὰ τον βλέπῃ. Τί εὐμορφὸ παπαδάκι θὰ γίνῃς μίαν ἡμέραν!

Ὁ Παῦλος δὲν εἶπε τίποτε ἀλλ' ἐκύτταξε καλὰ καλὰ τὸν εὐμορφον μικρὸν σωματοφύλακα ὁ ὁποῖός ἐστάκετο ἀντικρὺ του.

Καὶ ἀληθῶς ὁ Μάριος Καπάνης ἦτο μεγαλοπρεπέστατος μὲ τὰ ὑψηλά του ὑποδήματα ἀπὸ ξανθὸν δέρμα, μὲ τὸ ἱμάτιόν του ἀπὸ ἐραυτοῦν κωνοῦν μὲ χρυσοῦς σειρήτια καὶ μὲ τέσσαρας μεγάλους σταυροὺς λευκοὺς καὶ κεντητούς, ἐντὸς ἐπὶ τοῦ στήθους, ἕνα ἐπὶ τῶν νώτων καὶ ἀπὸ ἕνα ἐπὶ τῶν δύο χειρῶν, καὶ μὲ τὸν πλατὸν μαῦρον πῖλον μὲ λευκὸν πτερόν, καὶ μὲ τὸ μακρὸ ξίφος εἰς τὴν ἀριστερὰν του πλευράν.

Ὁ Παῦλος Σαϊζάνης ἔδλεπε τὸν ἀρεμάνιον σω-

ματοφύλακα, και τον εθαύμαζεν, αλλά χωρίς να θέλη ήσθαινετο ένδριμύτως και όλίγον φθόνον.

"Αν τον εδέλεπετε (ά ένομιζετε ότι θέλει να εΐπη κάτι τι και εδίσταζε να το έκστομίση).

— Λοιπόν, κύριε, εΐπεν ο ράπτης, έχετε καμμίαν παρατήρησιν δια την στολήν σας;

Αλλά ο Παύλος αντί να άποκριθῆ άπ' ευθείας εις την έρώτησιν του ράπτου, τόν ήρώτησε μετ' ουστολής:

— Χρειάζεται πολυς καιρός να ραφθῆ μία στολή

του χοροῦ έπλησίαζεν. Ο Παύλος και ο Μάριος έκάθηντο εις την τράπεζαν πλησίον του κυρίου Σαϊζάνη και της κυρίας Σαϊζάνη, και ήσαν περι τὸ τέλος του φηγητοῦ' αφης εσήμκων ο κώδιων της θύρας, σημείον ότι έρχεται τις. Εϋθὺς δέ εισηλθεν ο ύπηρέτης και εΐπεν:

— Ο κύριος Λεωνίδας Δουμποδάνος!

— Εΐπέ του να εϊσελθῆ, εΐπεν ο κύριος Σαϊζάνης πρὸς τὸν ύπηρέτην.

Ο ΓΕΡΩΝ ΘΑΛΑΜΟΦΥΛΑΞ ΠΕΡΙΠΑΤΗΙ ΑΡΓΑ ΑΡΓΑ ΑΓΡΥΠΝΟΣ ΕΠΑΝΩ ΚΑΙ ΚΑΤΩ. (Σελ. 141)

σαν και αυτήν; και εδειξε την στολήν την όποιαν έφορει ο Μάριος.

— Ως τὸ βράδυ προφθάνει να ραφθῆ, αν εΐνε βία, άπεκριθῆ ο ράπτης.

— Σταθήτε λοιπόν μίαν στιγμὴν, εΐπεν ο Παύλος πρὸς τὸν ράπτην, και έτρεξε πρὸς την μητέρα του να ζητήσῃ την άδειαν της να αλλάξῃ την στολήν του.

Η μήτηρ του μετ' χαρῆς έδωκε την άδειαν εις τὸν Παύλον, ο όποιος επανήλθε και τὸ πρόσωπόν του έλαμπεν από την χαράν του.

— Λοιπόν, να μου ετοιμάσετε δια τὸ βράδυ μίαν στολήν σωματοφύλακος. Η μητέρα μου εΐπε να την πάρετε αυτήν.

Ο ράπτης άπήλθεν ύποσχόμενος να φέρῃ την στολήν του σωματοφύλακος εις τὰς όκτώ.

Έντούτοις ή ήμέρα παρήλθε ταχέως, και ή ώρα

έβηλθεν ο ύπηρέτης, και μετ' όλίγον ιδου έμβαινει λαμπρὸς σωματοφύλαξ με χρυσοχέντητον στολήν και βελούδινον μανδύαν χρώματος βυσσίνου.

— Και σὺ σωματοφύλαξ! ανεγώνησαν μιὰ φωνὴ ο Παύλος και ο Μάριος, και έτρεξαν εις προϋπάντησίν του και του έσφιγγαν την χεΐρα.

Ο Λεωνίδας Δουμποδάνος άρ' οὐ πρῶτον εγαρέτισε τὸν κύριον Σαϊζάνην και την κυρίαν Σαϊζάνη και τους ηνυχάρισθησε δια την ευγενή πρόσωπότητων, εΐπε πρὸς τὸν Παύλον και τὸν Μάριον:

— Μάλιστα, σωματοφύλαξ! Αλλά διατί άπερείτε, παρακαλῶ;

— Διότι, έψιθύρουν ο Σαϊζάνης, την αυτήν έκλογὴν έκαμε και ο Καπάνης... και εγώ.

— Τόσον καλλίτερα! ανεγώνησεν ο Δουμποδάνος και τὸ φαιδρὸν πρόσωπόν του έλαμπεν εκ της χαρῆς.

Τόσον καλλίτερα' αὐτὸ θά εΐπῃ οτι συμφωνοῦν αϊ καρδιαί μας. Και έπειτα όσοι περισσότεροι σωματοφύλακες εΐνε, τόσον καλλίτερα' αὐτῆ ή στολή εΐνε αριστοῦργημα, κυττάζετε την ιδιὴν μου!

Και όλος ύπερήφανος ο Λεωνίδας Δουμποδάνος εστειρογύρισε δύο τρεΐς φορές δια να δείξῃ εις τοὺς φίλους του την λαμπρότητα της στολής του.

Ο Μάριος; μετ' πολλῆς ειλκρινείας έπήνεσε την κομψοτάτην και λαμπροτάτην στολήν του Δουμποδάνου, και ο κύριος Σαϊζάνης και ή κυρία Σαϊζάνη ο δὲ Παύλος εμειδίασε μόνον και εΐπε:

— Και ποῦ εΐνε ο Μοντανῆς; Δέν εμκθεε τίποτε δια τὸν Μοντανῆν; Ημεΐς τον περιμένομεν.

— Τὸ εϊξέυρω' μου έγγραφεν ότι θά ελθῆ.

Την στιγμὴν εκείνην εσήμκων ο κώδιων της θύρας και ο ύπηρέτης ήλθε και εΐπεν:

— Ο κύριος Γεώργιος Μοντανῆς.

— Τί να εφῄρασεν ο Μοντανῆς; εΐπον μεταξὺ των οί τρεΐς φίλοι, περιέρχον να ιδουν την έκλογὴν του συντρόφου των.

Ο Μοντανῆς εισηλθεν άτκεπής και σοβρὸς ως πάντοτε, και μετ' πολλῆς χαρίτος εχαίρετισε τοὺς γονεΐς του αγαπητοῦ του φίλου Παύλου.

Ήτο περιτυλιγμένος μανδύαν σκοτεινοῦ χρώματος, ο όποιος ήτο πλατύς και εφθινεν εως εις τοὺς πόδας του, και τίποτε άλλο δέν εφαινετο παρὰ μόνον ή άκρα του χιφους του.

Ενθυμείσθε οτι ο Μοντανῆς ήτο ο άρχηγός των τριῶν φίλων, και ότι τον εζέοντο και οί τρεΐς των. Δια τοῦτο, αν και εΐχον πολλήν επιθυμίαν να ιδουν τι φορεΐ, δέν τον εδίασαν όμως να εκβάλῃ τὸν μανδύαν του, αλλά επερίμενον εως οτου αὐτὸς άποφοκίση μόνος του.

Τέλος πάντων μετ' όλίγην ώρην και με όλην του την σοβαρότητα εξεσκεπάσθη, και εϋθὺς τρεΐς κραυγαί ηκούσθησαν δια μιὰ από τὰ στήματα των τριῶν φίλων του, τρεΐς κραυγαί έκπλήξεως.

Και ο Μοντανῆς εφορει στολήν σωματοφύλακος. Κυττάζετε τί σύμπτωσις!

Και εν ο' εκείνοι τον παρετήρουν και τον συζαχαιρον δια την κομψοτητα και την μεγαλοπρέπειαν της στολής του, αὐτὸς εΐπεν άπλῶς:

— Πραγματικῶς, εΐνε στολή ραμμένη με όλην την έντέλειαν. Ο ράπτης έπήρα τὸ σχέδιον από την εικόνα ενός προγόνου μου, ο όποιος; ήτο ύπολοχαγὸς των σωματοφύλακων.

— Μὰ τότε λοιπόν, φίλε μου, εΐπεν ο Δουμποδάνος, απόψε σὺ θά εΐσαι ο ύπολοχαγός μας! Ε; τί λέγετε σεΐς, φίλοι μου;

Ο Μάριος και ο Παύλος επεκύρωσαν εϋθὺς την έκλογὴν του Δουμποδάνου, και δε μετ' μίαν ώραν οί τρεΐς μικροί σωματοφύλακες εισηλθον εις την αίθουσαν του χοροῦ, προγγεϊτο αὐτῶν ο προσφιλης των συνάδελφος Γεώργιος Μοντανῆς, τὸν όποτον μετ' πολλῆς χαρῆς εκπαίρωνον ως άρχηγόν των.

Η φυσική ευθυμία του Μαρϊου, ή κομψότης των τρόπων του Μοντανῆ, ή ευφυΐα του Σαϊζάνη και ή ζωηρότης του Δουμποδάνου συνετέλεσαν ώστε να γίνῃ ή εσπερινή εορτὴ λαμπροτέρα και φαιδρύτερα παρ' όσον ήλπιζον.

Τὰ καλὰ παιδιὰ διεκμάδασαν περίφημα. Ο Μάριος μάλιστα, ο όποιος; ποτὲ του δέν εΐχε παρευρεθῆ εις τοιχότην διασκεδασιν, ήτο καταγοητευμένος. Η χαρά του ήτο άπεριγράπτος και μόνον μίαν λύπην εΐχε, εν μόνον πράγμα του ελειπε, να συλλάβῃ τὸν κλέπτην της επιστολής του!

Αλλά ήτο καιρός να ένθυμηθῶσιν οί φίλοι και τὰ μαθήματα των. Επανήλθον λοιπόν εις τὸ Λύκειον μετ' δύο ήμέρας. Ο δὲ Μάριος όταν έπήγε την νύκτα να κοιμηθῆ εις την κλίνην του δέν εΐχεν ύπνον. Αὐτὸς μόνος ήτο έξυπνος έντὸς του σιωπηλοῦ θαλάμου όπου ήσαν κατά σειρὰν αϊ κλίναι των συντρόφων του και ο γέρων θαλαμοφύλαξ περιεπάτει άργά άργά άγρυπνος επάνω και κάτω. Δέν εΐχεν ύπνον διότι έσυλλογιζετο τί κακὰς ήμέρας θά διήρχετο αν ή τύχη δέν του εβρισκε τοὺς τρεΐς μικροὺς σωματοφύλακας, οί όποιοί άνομιζοντο Παύλος Σαϊζάνης, Λέων Δουμποδάνος, και Γεώργιος Μοντανῆς.

[Επεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν του ΔΙΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΩ)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

[Βλέπε την εν σελ. 129 εικόνα.]

— "Ήθελα ν' ακούσω τὸ φορεμά μου να όμιλῆ, εΐπεν ο Κίμων μίαν ήμέραν όπου εΐχεν αναγνώσει ένα μῦθον εις τὸν όποτον όμιλοῦσαν τὰ ζῦρα.

— Αλήθεια! εΐπεν άμέσως τὸ φορεμά του. Αφου το θέλῃς, άς γείνη! άκουσε λοιπόν την ιστορίαν μου.

«Ἦλθα εἰς τὸν κόσμον ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν ἑνὸς προβάτου. Τότε δὲν ἤμην τσόχινον φόρεμα ἀλλὰ μαλλιὰ μιᾶς προβάτις. Τὸ πρόβατον τὸ ὁποῖόν με εἶχεν εἰς τὴν ράχιν του ἔπερνούσεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τοὺς ἀγρούς ὅπου ἔβασκε τρυφερὸν χορταράκι.

Μίαν ἡμέραν ὁ βοσκὸς τὸ ἐσκούντησε μὲ τὰλλα πρόβατα τοῦ κοπαδιοῦ εἰς ἓνα ποταμάκι τὸ ὁποῖον ἔτρεχε μέσα εἰς τὸ λιβάδι.

Τὸ δυστυχισμένο πρόβατον κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθη πολὺ· ἀλλ' ὁ φόβος του ἔγεινε χαρὰ ὅταν εἶδε, ἅμα ἐβγήκε ἀπὸ τὸ ποτάμι, ὅτι εἶχε γίνει ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι καὶ τὸ μαλλί του ἐκαθαρίσθη ἀπὸ κάθε ἀκαθαρσίαν ὅπου εἶχεν ἐπάνω του.

Ἀλλὰ δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸν μὲ αὐτὴν τὴν ὡραίαν φορεσίαν διότι ἕνας ἄνθρωπος, ἀφοῦ του ἔδεσε τὰ πόδια διὰ νὰ το ἐμποδίσῃ νὰ κινηθῆ, τοῦ ἔκοψε, εἰς ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας, μὲ ἓν μεγάλο φαλίδι τὸ ὡραῖον μαλλί διὰ τὸ ὁποῖον εἶχε τόσον καμάρι.

Τὸ πρόβατον κουρευμένον κ' ἐντροπιασμένον ἐπῆγε κ' εὐρήκε τὰ ἄλλα πρόβατα.

Τότε ἔμένα, τὸ μαλλί, μ' ἔβαλαν ἓν μεγάλο σακί, μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα μαλλιὰ καὶ μ' ἔστειλαν εἰς τὸ κλωστήριον.

Ἐκεῖ μὲ εἰδῶν εἰδῶν μηχανὰς μ' ἐτράβηξαν ἀπ' ἐδῶ μ' ἐτράβηξαν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ὕστερον μ' ἔκαμαν κλωσταῖς καὶ τόσον ἠλλαξά ὅπου πλέον δὲν ἐγνώριζα τὸν ἑαυτὸν μου.

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον ἐπαθα ἀκόμη χειρότερα· μ' ἐβούτηξαν μέσα εἰς ἓνα μεγάλο λεβέτι γεμάτον ἀπὸ ἓνα πηκτὸν ὑγρὸν χρωματισμένον.

Ὅταν ἐβγήκα ἀπ' ἐκεῖ δὲν ἤμην πλέον ἄσπρον ἀλλὰ γαλανόν.

Τότε μ' ἔστειλαν εἰς τὸ ὑφαντήριον ὅπου ὁ ὑφαντὴς ἔδεσε ταῖς κλωσταῖς μου εἰς μίαν μηχανὴν τὴν ὁποῖαν λέγουσι ἐργαλεῖο καὶ μ' ἔκαμαν ἐρέαν, δηλαδὴ τσόχαν.

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον μὲ ἠγόρασεν ἕνας βράπτης. Μ' ἓνα μεγάλο φαλίδι, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐνθύμισε ἐκεῖνο ὅπου ἐκούρευσε τὸ πρόβατον, μ' ἔκαμε πολλὰ κομμάτια.

Ἐπειτα τὰ ἤνωσε ἐκεῖνα τὰ κομμάτια μὲ μίαν βελόνην καὶ μὲ κλωστήν.

Ἐπειτα ἤλθατε εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ βράπτου ὁ πατέρας σου καὶ σὺ καὶ μὲ ἠγοράσατε.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σκεπάζω τὴν ράχιν ἑνὸς ἀνθρωπίνου ὄντος καὶ ὄχι τὴν ράχιν ἑνὸς προβάτου ὅπως ἄλλοτε.»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Παυλάκης κλαίει ἀδικήτως.

Ἡ τροφὴ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον φοβισμένη καὶ ἐρωτᾷ τὴν μικρὰν ἀδελφὴν του τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἀφήσει νὰ τὴν προσέχῃ.

— Γιατί κλαίει τὸ μικρὸ;

— Φέλει τὸν πετεινὸν τὸν ὁποῖον σχηματίζω εἰς τὸν τοῖχον μὲ τὴν σκιάν τῶν χειρῶν μου.

Καὶ ἡ τροφὴ μὲ σοβαρότητα:

— Κακὸ παιδί, διατί λοιπὸν δὲν τοῦ τον δίδεις;

Ἐστῆλη ἀπὸ τῶν δύο Ἀδελφῶν.

Ὁ μικρὸς Φρειδερίκος παρατηρεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας των, καθήμενος ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μαμᾶς του. Κάτωθεν διέρχονται δύο ὄνοι ὁ εἰς μικρὸν καὶ ὁ ἄλλος μεγάλος.

Ὁ Φρειδερίκος ἐρωτᾷ.

— Γιατί, μαμά, εἶνε μικρὸ τὸ ἓνα γαϊδουράκι καὶ τὸ ἄλλο μεγάλο;

— Γιατί τὸ μικρὸ εἶνε τὸ παιδάκι τοῦ μεγάλου, καὶ τὸ μεγάλο εἶνε ἡ μαμά τοῦ μικροῦ.

— Καὶ ὁ μπαμπὰς του ποῦ εἶνε, σὺ γράφεθαι; ἐρωτᾷ ὁ μικρὸς Φρειδερίκος ὁ ὁποῖος εἴστυρεν ὅτι ὁ ἰδιὸς του μπαμπὰς ὅταν δὲν εἶνε μαζὶ του εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἐστῆλη ἀπὸ τοῦ Ἀραπάκου.

Ἡ μήτηρ. Τώρα, Κωστάκη, ἔγεινες φρονιμώτερος καὶ τακτικώτερος μὲ τὸν νέον διδάσκαλον.

Κωστάκης. Ἀφοῦ ἔγεινα φρονιμώτερος, μαμά, καὶ τακτικώτερος, γιατί δὲν ἀφίεις ἀνοιχτὸ τὸ ἐρμάρι μὲ τὸ γλυκὸ;

Ἐστῆλη ἀπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Μίαν λυπηράν, πολὺ λυπηράν εἶδον θά σας δώσω σήμερον, κακαὶ μου φίλοι καὶ καλοὶ μου φίλοι. Ἡ Ἀντιγόνη Γ. Πολίτου, ἡ Μικρὰ Σεισουρήθρα, ἡ εὐφροσύνη Μικρὰ Σεισουρήθρα, ἡ ἀγαπημένη μας Μικρὰ Σεισουρήθρα, τρυφερὰ, χαριτωμένη, μόλις δώδεκα ἐτῶν, ἀπέθανε πρὸ ὀλίγου εἰς Βῶλον, ὅπου ἐπῆγε διὰ νὰ ἀλλάξῃ ἀέρα καὶ γίνῃ καλὰ. Καὶ τώρα τὴν σκεπάζει τὸ χῶμα καὶ τὸ στοματῆκι τῆς δὲν θὰ μιλήσῃ πλέον καὶ τὰ χεράκια τῆς δὲν θὰ γράψουν πλέον εἰς τὰς μικρὰς τῆς φίλας. Ὅσοι τῆς ἐστέλλετε ἀσπασμούς, στείλατέ τῆς τώρα ὀλίγα δάκρυα, καὶ βαντίσαιτε μὲ αὐτὰ τὰ λουλούδια τοῦ τάφου τῆς, μέσα εἰς τὸν ἄπολον κοιμᾶται διὰ πάντα ἡ προσφιλὴς μας Μικρὰ Σεισουρήθρα ποῦ μας ἔκαψε τὴν καρδιά μας καὶ μᾶς ἐφάρμακωσε μὲ τὸν πρῶτον θάνατόν τῆς.

Πολὺ καλὰ τὸ ἐνόησεν ὁ ἐν Λεοβὰ κάλλιτος φίλος μου κ. Σ. Μ. ὅτι πολὺ, πολὺ τὰς ἀγαπᾷ τὰς ἐκεῖ φίλας μου, τὸν ὁποῖον τὴν γνωριμίαν χρωστώ εἰς τὰς εὐγενεῖς διαθέσεις του, καὶ ὅτι προθύμως θὰ ταῖς ἀπαντήσω ἅμα μοῦ γράψουν.

Μὲ συνεικίνησες, γενναία Χλωρίε τοῦ Παγγαίου, μὲ συνεικίνησες ὥστε, ἐδάκρυσαν τὰ μάτια μου. Εἶθε νὰ ἐκκληρωθῇ ὁ πάθος σου, καὶ νὰ προσφέρῃς ἐκ τοῦ ροδοσιεφούς Παγγαίου ἓν εὖσπον ἀνθος εἰς τὰ ἀνδρεῖα παληκάκια μας ὅταν περάσουν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν μεταβαίνοντα εἰς τὴν Ἐπείδαρον. Εἶθε! Εἶθε! Εὐγέ σου, Ἑλληνοπούλα μου! Ὅ, εἶπα εἰς τὴν Ἐαρινὴν Νύκτα, τὸ Ἄρθος τῶν Λειμῶνων καὶ τὸ Πέος μου το γὰ σοῦ το πῶς εἶ εἶχε τὸ ὄνομα τῆς γλυκυτέρας βασιλίσσης τῆς οἰκουμένης, δηλαδὴ τῆς βασιλίσσης μας.

Πραγματικῶς ὄραται τὴν διήλθεσ τὴν Πρωτομαγιάν, Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου, καὶ ἐπιθυμοῦσα κ' ἐγὼ νὰ εἴστυρες ζωγραφικὴν διὰ νὰ μου ζωγραφίσῃς ὅσα εἶδες. Ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σου.

Ἐκτιμῶ τὴν φιλοπατρίαν σου, Σταθερὸν Νέφος, καὶ εἶθε νὰ εἶνε καὶ αὐτὴ σταθερὰ ὅσον εἶσα: σὺ καὶ νὰ μὴ διαλυθῇ ποτε ὅπως μερικὰ σύννεφα ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Ἄλλο ἀνίγημα στείλῃ μοι καὶ εὐχαριστῶς θὰ το δημοσιεύσω, Ἐδαισθητὸς Καρδιά.

Νὰ μου γράψῃς, νὰ μου γράψῃς, ἀγαπητὴ μου Μικρὰ Λαύκισσα. Θὰ στείλω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν Σαπφὸ τὴν Δουκαδίαν καὶ θὰ τῆς εἶπῶ ὅτι ἐπιθυμοῦς νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά τῆς.

Πολὺ μου ἀρέσουν καὶ αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις καὶ τὰ παιδικὰ πνεύματα ποῦ μου στέλλετε, χαριτωμένα μου Δύω Ἀδελφαί.

Τώρα πλησιάζουν αἱ ἐξετάσεις, μοῦ γράφει ὁ Κατεργαράκος, ἐλοπόν μελέτη καὶ πάλιν μελέτη καὶ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸ βιβλίον, τὸ μυαλό μου εἶνε παραγεμισμένον ἀπὸ Γραμματικὴν, Ἱστορίαν, Γεωγραφίαν, Φυσικὴν καὶ χίλια ἄλλα τέτοια πράγματα... Τώρα δὲ ἐτελείωσα τὴν μελέτην μου καὶ πρέπει ν' ἀρχίσω τὴν καλλιγραφίαν μου, τὴν ὁποῖαν ἡ ἀδελφὴ μου Δίνα μοῦ κῶδα καὶ χαράκνει, καὶ ἐγὼ εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: εἶμαι κλιμακωμένος, γὰρ νὰ ἐξελισθῶ ἄς γράψω τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Ἀκούετε, λοιπὸν, μικροὶ μου φίλοι, τί ἱατρικὸν εὐρήκε ὁ Κατεργαράκος διὰ νὰ σας πᾶν ἡ ζάλη ὅταν ἔχετε ποнокεφαλον; Νὰ γράψετε εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ. Πολὺ ὄραται γιατρικὸ γέϊά σου, δόκτωρ Κατεργαράκο. Εἶπε τώρα εἰς τὴν Ἀλφὴν ὅτι τὴν εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ τὴν ἀγάπην τῆς καὶ ὅτι τὴν ἀσπάζομαι.

Ποῦ ἐπῆγες καὶ τὸ ἐστέρησες τέτοιο φανταστικὸν ψευδώνυμον, ὦ χρυσοῦχος Χελιδὼν; ἐγὼ ποτε μὴ δὲν εἶδα χελιδὼνα μὲ χρυσὰ πτερὰ ἀλλ' ἂν δὲν εἶδα χελιδὼνα μὲ χρυσὰ πτερὰ, εἶδα τὸ παιδικὸν πνεῦμα τὸ ὁποῖον μοῦ ἐστειλες, διότι τὸ ἐδημοσίευσας ὥστε σὲ παρακαλῶ ἄλλοτε νὰ προσέχῃς εἰς τὰ πτερὰ μὲ τὰ ὄμοια ἐνδύεις τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ εἰς τὰ παιδικὰ πνεύματα τὰ ὁποῖα μοῦ στέλλεις· οὔτε τὰ πτερὰ οὔτε τὰ παιδικὰ πνεύματα νὰ εἶνε ἕνα.

Βεβαίωτατα, μικρὸ μου φίλε Α. Θ. Σημηριώτη, εἴμπορεῖς νὰ μου γράψῃς καὶ σὺ καθὼς καὶ κάθε ἄλλος συνδρομητὴς μου. Περιμένω λοιπὸν ἐπιστολήν σου.

Περαστικῶς, περαστικῶς, ὦ προσφιλὴς μου Ἐαρινὴ Νύξ. Εἶσαι καλὰ τώρα; ἐντελὼς καλὰ; ὦ πόσον συνεικίνηθον ὅταν ἔμαθα ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ σοῦ ἐχρησίμευσεν ὡς παρηγορία ὅταν ἦσο εἰς τὸ κρεβάτι!

Καρδιάλως Ρισελιέ, τώρα ποῦ μου ἐστειλες καλλιτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις θὰ τὰς δημοσιεύσω καὶ θὰ χάρωμαι καὶ σὺ ὅσα μα.

Τώρα μάλιστα, Ἑλληνοπούλον τοῦ Ὀλύμπου, εἶνε καλὸν τὸ ἐλληνοσύμφωνόν σου καὶ θὰ το δημοσιεύσω ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του.

Πολὺ, πολὺ γυχαριστήθην, ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου, Βυρπιδη Ἰωάννου, ἀπὸ τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα μοῦ γράφεις συμπερικίνω ὅτι ἔχεις εὐαίσθητον καρδίαν καὶ ὅτι ἀγαπᾷς πολὺ τὴν Πατρίδα.

Ὁ Φιλέρημος Τρυφῶν, ὦ μικρὰ μου φίλη, στείλῃ μοι καὶ ἄλλα ἀνίγηματα καὶ ἄλλα παιδικὰ πνεύματα. Μὲ τί χαρὰν θὰ το δημοσιεύσω ὅταν εἶνε καλὰ, καθὼς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σοῦ ἐδημοσίευσας εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον καὶ εἰς τὸ σημερινόν.

Πολὺ νόστιμη καὶ ποιητικὴ εἶνε ἡ περιγραφή σου, Μέλαν Ἀετὶ Εὐγέ σου! Ἐσαι δὲ ἔχει ἀσπασμούς καὶ ἀσπασμούς! Ἀντὶ νὰ θέτῃς εἰς ἐνέργειαν τὰ χεῖλη σου θέτε εἰς ἐνέργειαν τὸν νοῦν σου, τὴν καρδίαν σου, τὸ παρατηρητικὸν σου, καὶ γράφε μοι θὰ σ' ἀγαπῶ πολὺ περισσότερο.

Σαῦ ἀπήνησας εἰς τὸ φύλλον τῆς 30 Ἀπριλίου, ὦ Ἐστιά, πρωτῆτερα δὲν ἠμύρσασα νὰ σου ἀπαντήσω, διότι ἡ ἐπιστολή σου ἦλθεν ἄργά. Ἐπίσης καὶ εἰς σέ, Κόκκινον Ζαμπάκι.

Χάρω πολὺ διότι ἀκούεις συμβουλὰς, Ἀηδῶν τῆς Ἐρήμου. Ἐστειλα τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸν Ἀρην, τὴν Φιλέρημον Τρυφῶνα, εἰς τὴν Ἀργάμπελην κελ.

Τί λέγεις, καλὲ Βεσπούμιε Ἀμερικε; Ὁ δυστυχὴς ὑπάλληλος διὰ νὰ πάρουν σύνταξιν ἐργάζονται εἴκοσι καὶ τριάκοντα ἔτη καὶ σὺ διὰ νὰ μάθῃς σύνταξιν ἔχασες τὸ θῆρος σου; Καρδιά, φίλε μου, καρδιά.

Δὲν μου μένει τόπος νὰ σας γράψω σήμερον διὰ τὰ γραμματικώματα, Γαλανοφθαλμὸς Ἀθηναῖ καὶ Βεσπούμιε Ἀμερικε. Δὲν θὰ μοι εἶνε ὅμως δυνατόν νὰ σας εὐχαριστήσω, μολοντὶ καὶ ἐγὼ πολὺ το ἐπιθυμῶν.

Ἐἰς τὰς ἐπιστολάς τὰς Ἀηθθεῖσας μετὰ τὴν 10ην Μαΐου θὰ ἀπαντήσῃ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

119. Φωνηεντόλιπον. Τ'—χ'λ'ν—β'θ'ν—μ'ζ'—
α'—κ'λ'—φ'λ'ν—π'—σ'—μδ'—λ'—φ'λ'μ'—
χ'—κ'λ'—πρ'γμ'τ'—πρ'π'—λ'π'ν—πρ'σ'χ'ς—
—τ'ν—κλ'γ'ν—τ'ν—β'θ'ν—π'ς—κ'—τ'ν—
κ'—γ'ν—τ'ν—φ'λ'ν—σ'.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Ἀηθόνης τῆς Ἐρήμου

120. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτόν μου δὲν βλέπει, τὸ δευτέρον πετᾷ.
Τὸ ἕλιν εἶν' παιγνίδι ἀπὸ τὰ πειδ' τρελλὰ.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἑλληνοκόλου τοῦ Ὀλύμπου

121. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτον εἶπε... κ' ἔπειτα ἐκλείσθη στὰ βιβλία.
Καὶ τώρα δὲν ἀκούεται παρὰ εἰς τὰ σχολεῖα.

Τὸ δευτέρον εὐρίσκειται εἰς τὰ ξενοδοχεῖα.

Τὸ ἕλιν ἐτοιμάζεται εἰς τὰ τυπογραφεῖα.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

122. Συλλαβόγραφος.

Εἰς τὰς προβάσεις ζήτησον τὸ πρῶτόν μου νὰ εὕρῃς.
Τὸ δευτέρον μου βλέποντες ἐκθιμμοὶ μένουσι οἱ θνητοί.
Τὸ σύνολόν μου περιττὸν νὰ εἶπω. Σὺ εἰσεύραις
Διὰ τοὺς Ἑλληνοκίβιδας δὲ εἶμαι φίλη πόθητή.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Πρωτοτύπου Μελίσσης.

123. Αεξίγραφος.

Ἡ λέξις μου τρισύλλαβος οὕσα κτηνὸν σημαίνει.
Χωρὶς λαϊμὸν καὶ κεφαλὴν ἤρωσι ἀρχαῖος μένει.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Κισοῦ Θεοζάρι.

124. Αεξίγραφος.

Ὅταν ἔχω κεφαλὴν δένδρον εἶμ' ἀγαπητὸν,
Ἄνευ δὲ τῆς κεφαλῆς εἶμ' ἑλάττωμα φρενῶν.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ρόδου τοῦ Ἀπριλίου.

125. Αεξίγραφος.

Ἄν με πάρης ὅπως εἶμαι νῆσος τις θέλει προβάλει,
Ὅμως γίνονται θεὰ τις ἂν μου κόψῃς τὸ κεφάλι.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Φιλετήρου Τρυφῆς.

126. Αεξίγραφος.

Ἐν τῇ θαλάσῃ εὐρίσκουμαι, κ' ἐν τῇ ξηρᾷ ἐπίσης,
Ἄνευ ἐμοῦ τὰ ἔμφυχα δὲν ἐπλαττεν ἡ φύσις.

Ἄν τρία μόνον γράμματα εἶσ' ἱκανὸς νὰ εὕρῃς,
Τὸ ὄνομά μου δύνασαι ἀμέσως νὰ εἰσεύρῃς.

Ἄν δ' ἐν ἐκ τῶν ψηφίων μου θελήσῃς ν' ἀφαιρέσῃς,
Τετράπων ζῶον πάραυτα θά με ἀποκαλέσῃς.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Γεωργίου Μακρῆ.

127. Αίνιγμα

Οἱ πλοῦσιοι κ' οἱ πειρητὰι μ' ἔχουν περιουσίαν,
Πλὴν διαφέρω στήν τιμὴν καὶ στήν ὀρθογραφίαν.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Ποσειδῶνος Ἀδρας.

128. Ἐρώτησις. Τί θροιάζει ἀντιπῶς μὲ μίαν γάταν
καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶνε γάτα;

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Μικροῦ Λεωδίου.

129. Ἐρώτησις. Ἀνερχόμενος μίαν ἡμέραν εἰς τὴν
Ἀκρόπολιν ἡ θεὰς μου συνήντησε μίαν Κυρίαν μὲ τρία
κατάκτια καὶ δύο σκυλάκια.

Πόσοι ἀνῆλθαν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν;

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Μικρούλας Τραλαῆ.

130. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητων
μένων ὀκτώ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως

1. Νομὸς τῆς Ἑλλάδος. 2. Θεὸς τῆς μυθολογίας. 2. Ἡ-
ρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. 4. Ποταμὸς μέγας. 5. Ἄν-
θος εὐάδης. 6. Εὐρωπαϊκὸν κράτος. 7. Μουσικὸν ὄργανον.
8. Πόλις τοῦ Εὐζέιου Πόντου.

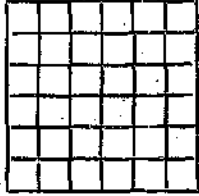
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Πανούργου Ὀδοποιῆς.

131. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητων
μένων ὀκτώ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου τυράννου.

1. Μέρος τοῦ σώματος. 2. Ὄνομα θεῶ. 3. Ὀπικὸν.
4. Ὄνομα ἐνὸς ἐκ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. 5. Πτηνὸν ἁρ-
πακτικόν. 6. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους. 7. Μία ἐκ τῶν
πάντε αἰσθήσεων. 8. Παιήτρια.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Παιήτριας.

132. Παίγνιον. Θέσατε 6 ἄστερισκους ἐντὸς 6 τε-
τραγωνιδίων ἐκ τῶν 36 εἰς τὰ ὅποια εἶνε διερρημένον τὸ
κατωτέρω τετράγωνον, εἰς τρόπον ὥστε οὔτε δύο ἐκ τῶν
ἀστερισκῶν νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν εἴη
ὀριζοντίως, εἴτε καθέτως εἴτε διαγωνίως.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Κωδωνοκρούστου.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.

134. Metagramme.

Sor mes six pieds, je suis un membre du clergé,
Je vous transporterai si mon chef est changé.

135. Charade.

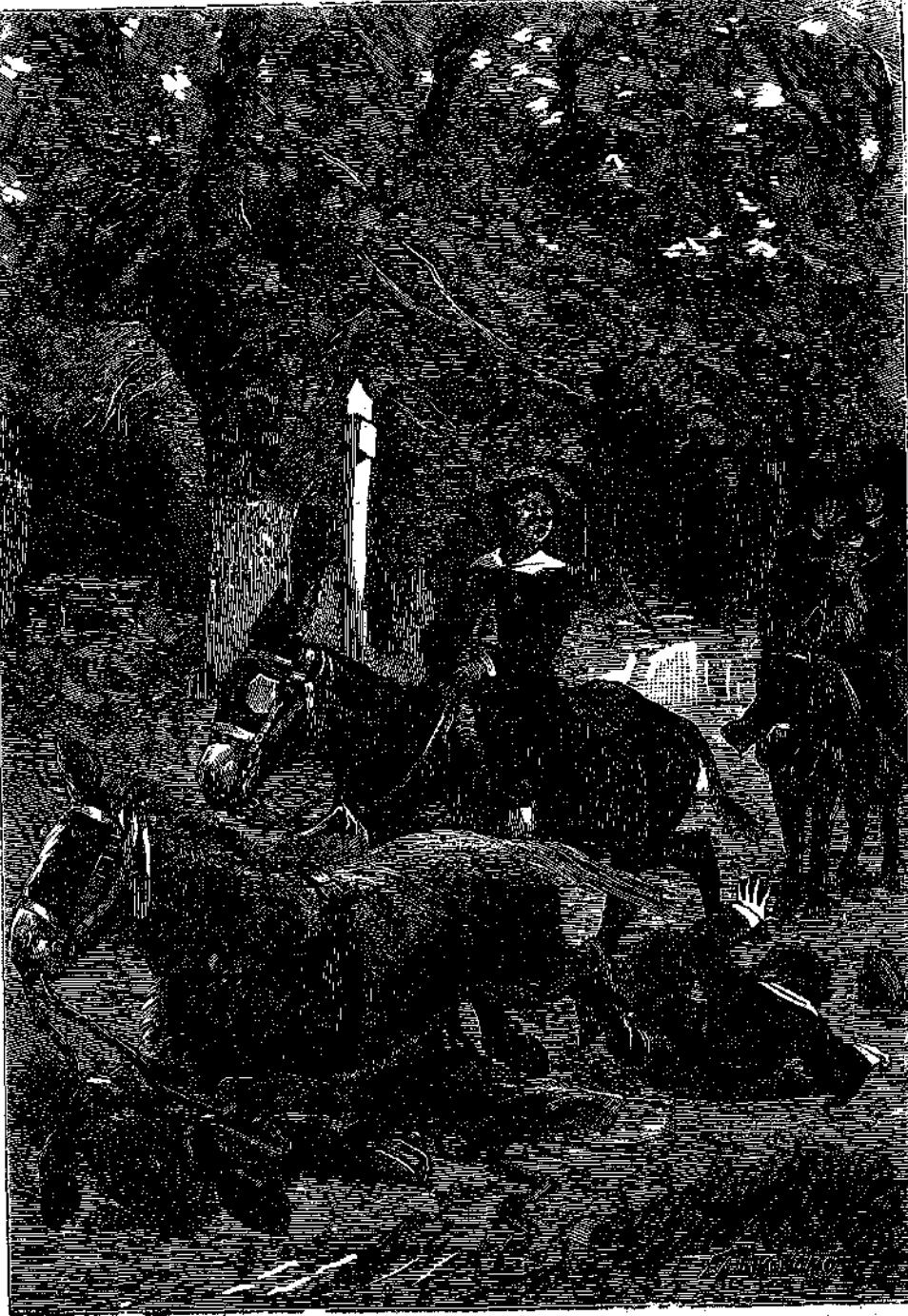
Mon premier est une note de musique.
Mon second est le contraire du jour.
Quand sonne mon entier vous dormez.

ΛΥΣΕΙΣ

104. Ὅταν αἱ ἐξετάσεις πλησιάζωσιν οἱ μὲν ἐπιμελοῖ
μαθηταὶ χαίρονται, οἱ δὲ ἀμελεῖς λυποῦνται. — 105. Β-
καίνος (Ἐκ, αἶνος). — 106. Ἐφημερίς (Ἐφη, μερίς). — 107.
Διόνυσος (Δύο, νῆσος). — 108. Διάβολος (Διά, Βώλος). —
109. Κρόνος, ὄνος. — 110. Λαῦρα, αὐρα. — 111. Σάπια,
ἀπὸν. — 112. Χλόη, χοιλή. — 113. Ὁ κ. Πέτρος ἦτο ὁ πα-
τήρ τοῦ δημάρχου. — 114. ΖΑΛΑΚΟΡΕΤΑΣ (1. Ζηλοτυπία
2. Ἀηθάν. 3. Λέων. 4. Ὀκτώ. 5. Καρδία. 6. Ὄρα. 7.
Σταφίς. 8. Τώρα. 9. Αἶμος. 10. Σαῦρα). — 115. ΘΡΗ-
ΣΚΕΙΑ (1. Θεοσις. 2. Ρώμη. 3. Ἡρα. 4. Σωκράτης. 5.
Κίμων. 6. Ἐλβετία. 7. Ἱπποκράτης. 8. Ἀθήναι). — 116. Τῆ
νήσου Καρπάθου, τῆς ὁποίας τὰ ὄρη, δηλαδὴ τὰ Καρπάθη
ὄρη, εὐρίσκονται εἰς τὴν Αὐστρίαν. — 117. Διότι ὅταν τὰ
κατασκευάζουν βάζουν περισσοτέραν ζύμην. — 118. Διο-
μήδης (Δύο Μ δίς).

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 137]

Ὁ ΞΕΛΑΓΕΤΟΣ ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ ΔΟΥΜΠΟΛΑΝΟΣ ΒΕΝΗΛΩΘΗ ΜΑΚΡΥΣ ΠΑΡΤΥΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΧΛΩΗΣ (Σελ. 149)
ΕΤΟΣ Ζ'.—ΤΕΥΧΟΣ 10^{ον}.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

I ΓΑΪΔΟΥΡΟΚΑΒΑΛΛΑΡΙΑ.

Οι τρεις μήνες οι οποίοι μεσολαβούσιν από τῆς πρώτης Ἰανουαρίου μέχρι τοῦ Πάσχα παρήλθον ἐν ἄκρῃ ἡσυχίᾳ, διότι εἰ τρεῖς συμμαθηταὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οὐ-

τε μὲ τούς ξένους μαθητὰς συνεπλάκησαν, οὔτε ἐτιμωρήθησαν ὑπὸ τῶν διδασκάλων των. Ὁ κύριος Τελόριμος μάλιστα πολλάκις ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐχαριστήσιν του πρὸς τὸν μικρὸν συμπολίτην του, τὸν Μάριον Καπάνην, διὰ τὴν καλὴν διαγωγὴν του καὶ τὴν ἐπιμέλειάν του.

Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ διευθυντὴς τοῦ Λυκείου τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ καλὸ μάτι καὶ τον συνεχάρη μίαν ἡμέραν διότι ἠρίστευσεν εἰς τὸν διαγωνισμὸν.

Τὸ παράδειγμα τῶν φίλων του ἐμιμήθη καὶ ὁ Δουμποδάνος, καὶ ἐπέτυχε καὶ αὐτὸς νὰ λάβῃ καλοὺς βαθμούς, ὥστε εἰ γονεῖς του ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, διότι δὲν ἦσαν συνηθισμένοι νὰ ἀκούωσιν ἐπαινούμενον τὸν υἱὸν των. Λοιπὸν διὰ νὰ ἀνταμείψωσι τὴν ἐπιμέλειάν του, τοῦ εἶπον νὰ τοὺς ζητήσῃ ὅτι θέλῃ, καὶ αὐτοὶ προθύμως θὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ἐπιθυμίαν του. Αὐτὸς δὲ ἐζήτησε νὰ ὑπάγῃ τὰς διακοπὰς τοῦ Πάσχα εἰς τὸν πατρικὸν του πύργον μετὰ τῶν τριῶν φίλων του.

Οἱ γονεῖς του μετὰ χαρᾶς ἐνέκριναν τὴν πρότασιν τοῦ υἱοῦ των, καὶ ὁ Λεωνίδας Δουμποδάνος ἔσπευσε νὰ προσκαλέσῃ τοὺς τρεῖς φίλους του, ὑπερχαίρων διότι θὰ εὕρισκεν εὐκαιρίαν νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν Μάριον Καπάνην τὸν περίφημον πύργον τῆς οἰκογενείας του.

Προσεκάλεσε λοιπὸν τὸν Μοντανῆν, τὸν Σαϊζάνην καὶ τὸν Μάριον νὰ διέλθουν τὰς διακοπὰς τοῦ Πάσχα πλησίον τῆς οἰκογενείας του. Καὶ ὁ μὲν Παῦλος Σαϊζάνης ἀφ' οὗ ἔλαβε τὴν ἀδειαν τῶν γονέων του ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν, ὡσαύτως καὶ ὁ Μάριος Καπάνης. Μόνος δὲ ὁ Γεώργιος Μοντανῆς, ἐπειδὴ δὲν ἠθέλε νὰ ἀφῆσῃ τὸν θεῖόν του μόνον, δὲν ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν. Ὅστε οἱ τρεῖς φίλοι ἀνευ τοῦ Μοντανῆ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Δουμποδάνου.

Ὅταν εἶδεν ὁ Σαϊζάνης τὸν πύργον τοῦ Δουμποδάνου, τοῦ ὁποίου τὴν μεγαλοπρεπὴ περιγραφὴν ἀνεγνώσατε ἀνωτέρω, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ, ἀλλὰ ἐμειδίασε κρυφὰ κρυφά. Ὁ δὲ Μάριος ἔκαμε καὶ αὐτὸς ὅτι θαυμάζει τὸν πύργον καὶ μάλιστα ἐξέφρασε τὸν θαυμασμὸν του καὶ διὰ χειρονομίας ζωηρᾶς καὶ δι' ἀναφωνήσεως: "Αχ! μάτια μου, τί εὐμορφος πύργος!

Ὁ Λεωνίδας Δουμποδάνος πικρῆται καλὰ καλὰ τοὺς δύο φίλους του διὰ νὰ ἴδῃ ποίαν ἐντύπωσιν θὰ τοὺς κάμῃ ὁ πύργος του. Καὶ ὅταν εἶδε τὸ μεῖδιμα τοῦ Σαϊζάνη καὶ τὴν χειρονομίαν τοῦ Μαρτίου, ἐνμίσηεν ὅτι ἐθαύμασαν τὸν πύργον του καὶ τοὺς εἶπεν:

— Ἐ; πῶς σας φαίνεται, δὲν εἶνε εὐμορφος;

Ὁ παμπόνηρος Σαϊζάνης ἔκαμε τάχα ὅτι ἔχει βήχα, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξέφυγε καὶ δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Δουμποδάνου. Ὁ δὲ Μάριος ὁ ὁποῖος εἶχε σικπὸν νὰ εἴπῃ ὅτι ἠθέλει ἀποκριθῆ ὁ Σαϊζάνης, ἐξήλευσε τὸν βήχά του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἦλθεν εἰς τόσον κατάλληλον ὥραν. Ἀλλὰ αὐτὸς δὲν εἶχε βήχα, ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐμυλῆσῃ καὶ νὰ εἴπῃ τὴν γνώμην του, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠθέλει νὰ κακοκαρδίωσῃ τὸν φίλον του, ἐξέφρασε καὶ πάλιν τὸν θαυμασμὸν του μὲ ἐξ' ἐπιτά: ὦ! ὦ! ὦ! ὦ! ὦ! ὦ! τὸ ἐν δυνατώτερον τοῦ ἄλλου.

— Εἶνε σὰν τὸν ἰδικόν σου; ἠρώτησε πάλιν ὁ Δουμποδάνος τὸν Μάριον.

Τί νὰ ἀποκριθῆ ὁ Μάριος;

Τὸν ἐδοήθησεν ὁμοῦ καὶ αὐτὸν ἡ τύχη καὶ ἐπαρνήσθη πέντε ἔξ' φορές, καὶ εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ κατάρθρωσε νὰ εὐρῇ τὴν ἀπάντησιν:

— Ναι, βέβαια, εὐμορφος εἶνε, ἀλλὰ δὲν ὁμοιάζει μὲ τὸν ἰδικόν μου, καθόλου δὲν ὁμοιάζει, ὁ πύργος μου ἔχει ἄλλο σχῆμα!

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη νῆχαριστήσε' βεβαίως τὸν Δουμποδάνον, ὁ ὁποῖος μετὰ πολλῆς ἀγαλλιᾶσεως ὠδήγησε τοὺς φίλους του εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πύργου, καὶ δὲν ἄφησε καμμίαν γωνίαν χωρὶς νὰ τοὺς τὴν δεῖξῃ. Καὶ εἰ δύο φίλοι διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσωσι τὸν φίλον των, ὑπεκρίνοντο ὅτι θαυμάζουν τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν εὐμορφίαν τοῦ πύργου, ὁ Θεὸς νὰ τον κάμῃ πύργον!

Ὁ Λεωνίδας Δουμποδάνος προσεπάθει νὰ εὕρισκε κατ' ἡμέραν διαφόρους τρόπους πρὸς διασκέδασιν τῶν καλῶν του φίλων. Ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἀδειαν τῶν γονέων του νὰ ἐνοικιάσῃ ἄνωγος καὶ νὰ κάμῃ μίαν μεγάλην ἐκδρομὴν εἰς τὸ πλησίον δάσος.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν πρωὶ πρωὶ ἦσαν ἐτοιμοὶ εἰς εἰς τὴν αὐλήν τοῦ πύργου. Ὁ ὄνηλάτης δὲ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔφερεν, ἐσεβαίωσε τὸν Κύριον Δουμποδάνον καὶ τὴν Κυρίαν Δουμποδάνου ὅτι οἱ ὄνοι τοῦ εἶνε ἡμεροί:

— Μείνε ἡσυχῇ, κυρία μου, καὶ τὰ γαϊδούρια μου εἶνε ἡμερὰ σὰν ἀρνάκια. Θὰ τα δοκιμάσουνε τὰ ἀρχοντόπουλά σου καὶ θὰ σου εἰποῦν ἂν λέω ἀλήθεια!

Λοιπὸν ὁ Λεωνίδας, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Μάριος, χωρὶς τὴν στολήν τοῦ Λυκείου, ἀλλὰ μὲ λιναὰ φορέματα τῆς ἐξαρχῆς, ἀνέβησαν μὲ πολλὴν προθυμίαν εἰς τοὺς ὄνους καὶ ἐξεκίνησαν.

— Προσέχετε, παιδιά, ἐφώνησεν ἡ κυρία Δουμποδάνου, ἡσυχῇ καὶ φρόνιμα, τὰ μάτια σας τέσσαρα.

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθησαν οἱ τρεῖς ἰπτότα, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν δὲν ἐφαίνοντο πλέον.

Οἱ ὄνοι ἐβάδιζον ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ, μὲ τὴν κεφαλὴν σικπτήν, ὡς νὰ ἦσαν συλλογισμένοι, καὶ ἐπειδὴ ὁ δρόμος ἦτο ὀλίγον ἀνήφορος, τὰ παιδιά τοὺς ἄρτησαν νὰ βαδίζουσι κατὰ τὴν ἀρσκειάν των.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ ὁμοῦ ἐφθάσαν εἰς τὸ δάσος, ὁ Μάριος ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του, διότι ἔδλεπεν ὅτι ὁ ὄνος του ἐνύσταζεν ἀκόμη ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ κατὰθῆ καὶ νὰ τον ἐξυπνίσῃ.

Καταβάνει, σύρει τὸν ὄνον του ἀπὸ τὸν χαλινόν, πλησιάζει εἰς ἕνα θάμνον, καὶ κόπτει μίαν ράβδον μεγάλην καὶ ἑλαστικὴν τὴν ὅποιαν ἐδοκίμασεν εἰς τὸν ἀέρα.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, Μάριε; ἠρώτησεν ὁ Δουμποδάνος.

— Μάστιγα, ἀπεκρίθη ὁ Μάριος καὶ ἔπαλλε τὴν ράβδον εἰς τὸν ἀέρα.

— Κύτταξ' ἐκεῖ! εἶπε πάλιν ὁ Δουμποδάνος. Μὰ αὐτὸς ὁ Μάριος σοῦ εἶνε ἕνα πραγματάκι! Μ' ἀρέσει ἡ ἰδέα σου.

Καὶ ὁ Δουμποδάνος πηδᾷ κάτω ἀπὸ τὸν ὄνον του νὰ κόψῃ καὶ αὐτὰς ράβδον δὲν ἐφρόντισεν ὁμοῦ, ὅπως ὁ Μάριος, νὰ τον κρατήσῃ ἀπὸ τὸν χαλινόν, ἀλλὰ τὸν ἄφησε μόνον ὁ δὲ ὄνος ὠφελοῦμενος τὴν μικρὰν ἐκείνην ἐλευθερίαν ἤρρισε νὰ βόσκῃ εἰς τὴν κρυσίνην γλῆν.

— Καὶ ποῦ εἶνε ὁ Σαϊζάνης; εἶπεν ὁ Μάριος στρεφόμενος δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

— Ἐδῶ! ἠκούσθη ἡ λεπτὴ φωνὴ τοῦ Σαϊζάνη ὁ ὁποῖος ἦτο χωμένος εἰς τὸ δάσος καὶ κατεγίνετο νὰ κόψῃ καὶ αὐτὸς ράβδον. Ἐδῶ εἶμαι κόπτω καὶ ἐγὼ τὸ ράβδάκι μου.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του μεγάλον κλάδον δένδρου, καὶ αὐτὸν τὸν θεωροῦσαν κλάδον τὸν ἔλεγε ραβδάκι χαρὰ ἔς τὸ ραβδάκι!

Ἐν ᾧ δὲ διήρχετο ἐμπροσθεν τοῦ ὄνου τοῦ Δουμποδάνου, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν δύναμιν τῆς ράβδου του καὶ τὴν ἐπλησίασε σιγὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τοῦ ζῴου. Ὁ δυστυχῆς ὄνος ὅταν εἶδε τὸ χονδρὸν ἐκεῖνο ζῴον, τὸ ὅποιον τοῦ ἐνόημισεν, ὡς φαίνεται, ὄχι πολὺ εὐχάριστα πράγματα, ἐτρόμαξε καὶ ἀνεπήδησε μὲ πολλὴν ὀρμὴν. Ἐκώταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερά μὲ τοὺς θολοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι ἦτο ἐλεύθερος, ἔβωκε μίαν καὶ ἐφυγεν εἰς τὰ τέσσαρα.

— Τὸ γαϊδούρι μου! ἀνεφώνησεν ὁ Δουμποδάνος, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ δάσος κρατῶν καὶ αὐτὸς λεπτὴν ράβδον! Τὸ γαϊδούρι μου, ἀρνήσασε...

Καὶ ἔτρεξε κατόπιν τοῦ ὄνου ὁ ὁποῖος μὲ πολλὴν προθυμίαν ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως.

Ὁ Μάριος εὐθὺς ὡς εἶδε τὴν φυγὴν τοῦ ὄνου,

ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Σαϊζάνην τὰς ἡνίας τοῦ ὄνου του καὶ ἔτρεξε κατόπιν τοῦ Δουμποδάνου, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε κατόπιν τοῦ καλπάζοντος ὄνου του.

Ὁ μικρὸς Σαϊζάνης ἔδλεπεν ἡσυχῶς τὴν κωμικὴν ἐκείνην σκηνήν, καὶ τὸ πονηρὸν μεῖδιμα τῶν χειλέων του ἀπεδείκνυεν ὅτι τὸν διεσκέδαζε πολὺ τὸ νύστιμα ἐκεῖνο θέαμα τοῦ ὀποῦ ἢ αἰτία ἦτο αὐτὸς.

Ἐν τούτοις ὁ ὄνος ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ, ὁ Δουμποδάνος ἐξηκολούθει νὰ τον κυνηγῇ καὶ ὁ Μάριος ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ κατὰ πόδας τοῦ ὄνου καὶ τοῦ Δουμποδάνου.

Ἡ ὁρμὴ τοῦ στάβλου, ὁ τρόμος τῆς ράβδου τοῦ Σαϊζάνη, ὁ φόβος τὸν ὅποιον ἠθάβητο τὸ ταλαίπωρον ζῴον, τοῦ εἶδον πτερὰ εἰς τοὺς πόδας, δὲν ἔτρεπεν, ἐπέτα.

Τοιοῦτον τρέξιμον ποτὲ τοῦ δὲν θὰ ἔκαμαν!

Ἄλλὰ κατὰ δυστυχίαν του τὶ δύο διωκταὶ του, ὁ Λεωνίδας καὶ ὁ Μάριος, ἦσαν παιδιά ταχύποδα καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν εὕρισκοντο πολὺ πλησίον του. Τὸ ἐνόησε, φαίνεται ὁ κύρ Γάδαρος, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἀφ' οὗ τοὺς εἶδεν ὅτι τον ἐπρόφθασαν, τὰ ἔχασε καὶ ἐστάθη.

Εὐθὺς λοιπὸν ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Καπάνης τὸν συνέλαβον καὶ ἐπολέμησαν νὰ τον ὀδηγήσωσι πάλιν εἰς τὸ δάσος. Ἄλλ' αὐτὸς δὲν ἠθέλε νὰ περιπατήσῃ. Ὁ Δουμποδάνος τὸν ἔσυρεν ἀπὸ τὸν χαλινόν, ὁ Καπάνης τὸν ἐσπρωγνεν ἀπ' ὀπίσω καὶ ὁ προκοιμόμενος ὄνος ἐβάδιζε μὲ μικρὰ μικρὰ βήματα καὶ μὲ μεγάλην ἀντίστασιν.

Τέλος πάντων μετὰ πολλὰ καὶ οἱ τρεῖς των ἀσθμαίνοντες καὶ κατὰδρωμένοι ἐπέστρεψαν πλησίον τοῦ Σαϊζάνη, ὁ ὁποῖος ἀνεπαύετο ἐξηπλωμένος εἰς τὴν σκιάν τῶν δένδρων.

— Τί ἔπαθεν αὐτὸ τὸ ζῴον! εἶπεν ὁ Δουμποδάνος μὲ τὴν χονδρὴν φωνὴν του. Τὰ ἄλλα δύο κύτταξε τί ἡσυχὰ που κάθονται!

Καὶ τῶ ὄντι οἱ ὄνοι τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Μαρτίου ἔθοσκον μὲ μεγάλην ἀπάθειαν, καὶ ἐφαίνοντο ὅτι δὲν εἶχον καθόλου ὄρεξιν νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα τοῦ συναδέλφου των.

— Ποῖος ξέρει τί νὰ ἔχη! εἶπεν ὁ Μάριος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἰδῆ τὸ κίνημα τοῦ Παύλου.

— Ἐγὼ θαρρῶ ὅτι ἐνόησα τί ἔχει τὸ γαϊδούρι σου, εἶπεν ὁ Παῦλος πρὸς τὸν Λεωνίδαν.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Λεωνίδας μὲ ἀπορίαν. Τί ἔχει λοιπὸν;

— Νὰ σοῦ το εἰπῶ, μὰ νὰ μὴ σου κακοφανεῖ.

— Ὅχι, δὲν μου κακοφαινεται, λέγε.

— Δέν σε νοστιμεύεται, φιλε μου τὸ γαϊδούρι σου.

— Δέν με νοστιμεύεται; εἶπεν ὁ Λεωνίδας ὁ ὁποῖος ἦτο παιδίον εὐπιστον καὶ ἐπίστευεν εὐκόλως ὅτι του ἔλεγον. Ἀλήθεια, δέν με νοστιμεύεται;

— Βέβαια! δέν θὰ του ἀρέσουν τὰ μούτρα σου.

Τάχα επειδή είνε ζῆλον, θαρρείς ὅτι δὲν καταλαμ-
βάνει;

— Ἀλήθεια, Μάρτε; ἠρώτησεν ὁ Δουμποδάνος τὸν Καπάνην καὶ τὸν ἐκύτταξεν ἀσκαρδαμυκτὶ θέλων νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν τὸν περιπαίζου.

Ὁ Καπάνης ὁ ὅποιος ἐθαύμαζεν ἐνδομύχως τὴν διπλωματικὴν ἱκνότητά του Σαιζάνη καὶ ἤθελε νὰ ἴδῃ ποῦ θὰ καταντήσῃ τὸ πρᾶγμα, εἶπε πρὸς τὸν Δουμποδάνον μετὰ πολλῆς σοδαρότητος:

— Ἀλήθεια βέβαια, αἱ! τί νὰ γίνῃ! εἶνε δυσά-
ρεστον, ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Τί εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς;

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον, ἐψιθύρισε ὁ Σαιζάνης.

— Τί μουρμουρίζεις, Σαιζάνη; εἶπεν ὁ Δουμπο-
δάνος.

— Λέγω ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον.

— Πῶς;

— Ἀλλαγὴ τῶν γαιδουριῶν.

— Τί θὰ εἰπῇ αὐτό;

— Νὰ! Σὺ νὰ πάρῃς τὸ δικό μου τὸ γαῖδι-ῦρι, καὶ πιστεύω θὰ τοῦ ἀρίσῃς, καὶ ἐγὼ νὰ πάρω τὸ δικό σου.

— Λαμπρὰ ἰδέα! ἀνεφώνησεν ὁ Δουμποδάνος μετὰ χαρᾶς. Μὰ αὐτὸς ὁ Σαιζάνης εἶνε ἕνας; θη-
σαυρός!

— Ἐννοεῖται καὶ γάρ! εἶπεν ὁ Καπάνης ὁ ὅποιος ὡς ἔξυπνος ἔβου ἦτο ἐνόησε τὸν σκοπὸν τοῦ Σαι-
ζάνη, καὶ διὰ τὴν τοῦ ἀποδείξῃ, τοῦ ἔκαμε τὸ μάτι, ὡς νὰ τοῦ ἔλεγεν ὅτι: δὲν εἶμαι ἐγὼ Δουμ-
ποδάνος νὰ με κοροιδεύῃς; σ' ἐκατάλαβα, κῦρ Σαι-
ζάνη.

— Ὅλα καλά, Σαιζάνη μου, εἶπεν ὁ Δουμπο-
δάνος· ἀλλὰ, ἂν τυχὸν καὶ δὲν τοῦ ἀρίσῃς καὶ σὺ τοῦ γαιδάρου μου;

— Μείνε ἡσυχὸς καὶ θὰ τοῦ ἀρίσω κῦρταξ' ἐδῶ τὸ βράδακι μου! Καὶ εἶδειξε τὸ βράδαλον τὸ ὅποιον εἶχε κόψῃ ἀπὸ τὸ δάσος, καὶ τὸ ὅποιον ἐγίνεν ἡ αἰ-
τία ὄλου τοῦ κακοῦ, ὡς ἐνθυμεῖσθε.

— Καλέ, αὐτὸ τὸ βράδαλον τὸ λές βράδακι; εἶ-
πεν ὁ Καπάνης.

Ὁ Παῦλος Σαιζάνης δὲν ἀπεκρίθη τίποτε. Ἀλλὰ μόνον εἶδειξεν εἰς τὸν ὄνον του τὸ βράδαλον του.

Ὁ δυστυχὴς ὄνος, ὁ ὅποιος δὲν εἶχε λησμονήσῃ τὸ βράδαλον, ἔδωκε μίαν καὶ ἔτρεξεν εἰς τὰ τέσσαρα.

Ἐν τῷ μεταξῦ τούτῳ ὁ τάλας Δουμποδάνος προσεπάθει νὰ τρέξῃ καὶ αὐτὸς, ἐκίνει καὶ τοὺς δύο πόδας του, ἐξηκολούθει νὰ κεντᾷ τὴν βῆχην τοῦ ὄνου του, ἀλλὰ ὁ ὄνος δὲν ἐκινεῖτο. Ὁ δὲ Μάρτιος μόλις καὶ μετὰ δυσκολίας κατώρθωσε νὰ καταφέρῃ τὸν ὄνον του νὰ βαδίσῃ βῆμα βῆμα. Ποῦ νὰ τρέξῃ;

Ὁ Δουμποδάνος δὲν εἶξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ.

— Μὰ δὲν βλέπετε, ἀδελφέ, εἶπε πρὸς τὸν Μάρ-
τιον.

Κῦρταξέ τον τὸν Σαιζάνην πῶς τρέχει; μὲ τὸν γαῖδαρον μου! Καὶ ὁ δικός μου, δηλαδὴ θέλω νὰ εἶπω ὁ δικός του, δὲν ἐννοεῖ νὰ τοῦ κουνήσῃ! Μὰ τί ὀργὴ Θεοῦ! λοιπὸν καὶ ἔς αὐτὸν δὲν ἀρίσω! Αὐτὸ εἶνε νὰ χάσῃ κανεὶς τὸ μυκλὸ του! Τί λές σὺ, Μάρ-
τε; Ἐγὼ δὲν καταλαμβάνω τίποτε, μὰ τίποτε!

Ἀλλὰ ὁ Μάρτιος ὁ ὅποιος εἶχε καταλάβῃ ποῦ καλά, ἐμειδίσαζε διὰ τὴν ἐπιδειξιότητα τοῦ Σαιζάνη. Κατέβη λοιπὸν καὶ ἔκοψε καὶ αὐτὸς χονδρὸν κλά-
δον, καὶ ἤρτισε νὰ κτυπᾷ πότε τὸν ὄνον του πότε τὸν ὄνον τοῦ Δουμποδάνου. Καὶ τῷ ὄντι διὰ τὸν τρόπον τούτου κατώρθωσε νὰ καταπέσῃ τοὺς δύο ὄνους νὰ βαδίσουν κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν νὰ τρέ-
ξουν καὶ αὐτοί, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἐφθασαν τὸν Σαιζάνην, ὁ ὅποιος εἶχε σταθῆ διὰ νὰ ἀνασάσῃ ἄλγισ-
τὸ ὄνος του.

Ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν αἰαίαν καὶ ἐξεκίνησαν ἡσυχα ἡσυχα. Ἐν ᾧ δὲ ἦσαν ἀκίμη ἐντὸς τοῦ δάσους, ὁ Σαιζάνης εἶπε:

— Τί λέτε; Πρὶν ἐπιστρέψωμεν, δὲν τρέχομεν λιγάκι διὰ τελευταίαν φοράν; Ἐλάτε, παιδιὰ, νὰ κάμωμεν μίαν γαῖδουροκαβαλαρία ν.

— Σὺ ὄλα τὰ εὐρίσκεις εὐκόλα! εἶπεν ὁ Μάρτιος. Τὸ ξέρω καὶ ἐγὼ, κῦρ Σαιζάνη, εἶνε εὐκόλον εἰ-
σένα νὰ το λές!

— Καὶ νὰ το κάμῃς! εἶπεν ὁ Δουμποδάνος.

— Ἄς εἶνε, εἶπεν ὁ Σαιζάνης, τί χάνομεν; ἂς δοκιμάσωμεν!

— Ἄς δοκιμάσωμεν!

Ἐξεκίνησαν λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς των. Ὁ Σαιζάνης ἔτρεχεν ἐμπρὸς καὶ ὁ Μάρτιος εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Δουμποδάνου. Καὶ νὰ ἴδῃτε ὅτι οἱ ὄνοι τοῦ Μάρτιου καὶ τοῦ Δουμποδάνου δὲν ἐχωράτευσαν. Ἐτρεχοῦν περιφνημα! Ὡς φαίνεται ἐφιλοτιμήθησαν καὶ ἐνόμισαν προσβολὴν των αὐτοῦ νὰ μένουν σ' ἕνα κούτσουρα, καὶ ὁ ὄνος τοῦ Σαιζάνη νὰ τρέχῃ σ' ἕνα ξεστέρι.

Ἀλλὰ ἐν ᾧ ἔτρεχον καὶ οἱ τρεῖς μίαν χαρὰ, αἰσθη-
τὸς ὁ ὄνος τοῦ Δουμποδάνου ἐστάθη καὶ ἔμεινεν ἀκίνη-
τος, ὡς νὰ ἀπελιθώθη. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο καθόλου δὲν ἤρεσεν εἰς τὸν Δουμποδάνον, ὁ ὅποιος ἤρτισε νὰ κτυπᾷ τὸ ζῶν του μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ ζῶν ἐφάνητο ὅτι δὲν αἰσθάνεται τίποτε καὶ μετὰ μεγάλης ὑπομονῆς ἐδέ-
χετο τοὺς βράδισμούς. Ὁ ἰπτεὺς ἔχασε τὴν ὑπομ-
νήν του καὶ ἐδιπλασίασε τὴν δόσιν, ἐκτύπα καὶ δὲν ἔβλεπε ποῦ κτυπᾷ.

Τότε τὸ γομάριον τοῦ Δουμποδάνου ἐχαμῆ-
λωσε τὴν κεφαλὴν του, ὕψωσε τοὺς ὀπισθίους πόδα-
μὲ ὀρμηθῆ, καὶ ἤρτισε κάτι λακτίσματα, Θεέ μου! μὰ τί λακτίσματα ἦσαν ἐκεῖνα, τί κλωτσιές! τί κλωτσιές!

Προσπαθεῖ ὁ ἰπτεὺς νὰ κρατηθῇ, ἀλλὰ ποῦ! ὁ ὄνος δὲν ἐχωράτευσεν, καὶ πρὶν οἱ δύο φίλοι προσβί-
-

σουν νὰ τὸν βοηθήσουν, ὁ ἐξαίρετος φίλος μας Δουμ-
ποδάνος ἔκαμε μὲ τὸ σῶμά του μίαν καμπύλην γραμμὴν χαρισιστάτην, καὶ ἔπεσεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄνα τοῦ ὄνου του, καὶ ἐξηπλάθη μακρὸς πλατὺς ἐπὶ τῆς χλόης. Τὸ πῆδημα τοῦτο ἔγινεν εἰς ὀλιγωτέραν ὥραν ἀπὸ ὅσην ἐχρείασθη διὰ νὰ το γράψωμεν.

Εὐτυχῶς δὲν ἐκτύπησεν, ἀλλὰ παρευθὺς ἐσηκώθη ὠρμηγμένος καὶ κατακόκκινος ἀπὸ τὸ κακὸν του. Ἦτο δὲ ἔτοιμος νὰ δεῖρῃ καὶ νὰ τιμωρήσῃ αὐστη-
ρῶς τὸ ἀτακτον ζῆλον, ἀλλὰ πάλιν ἐκρατήθη, διότι ἐσκέφθη πολὺ ὀρθῶς καὶ εἶπε:

— Πρὸς τί νὰ το δεῖρω; τί θὰ καταλάβω; μῆ-
πως ἔχει νοῦν νὰ ἐνόησῃ διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ εἶδρα;

Ὁ Μάρτιος καὶ ὁ Παῦλος ἐπεδοκίμασαν τὴν ὀρ-
θοτάτην σκέψιν τοῦ Λεωνίδα μὲ τὴν εὐκρίνειαν, ὥστε ὁ φίλος των ἐπαρηγορήθη διὰ τὸ πάθημά του.

Ἐπιστρέψαν λοιπὸν ἡσυχα ἡσυχα εἰς τὸν πύρ-
γον, καὶ ὁ Δουμποδάνος ἔκαμεν ὄρκον ὅτι ποτὲ τοῦ πλέον δὲν θὰ κάμῃ ἀλλαξιάν.

ΙΑ

ΤΟ ΔΟΥΤΡΟΝ

Τὴν ἐπιούσαν τῆς περιφνημοῦ ἐκείνης γαῖδου-
ροκαβαλαρίας ὁ Λεωνίδας Δουμποδάνος δὲν εἶδειξε τὴν παραμικρὰν ἄρεσιν νὰ ἐξέλθῃ, καὶ εἶξευ-
ρετε διατί; Διότι εἶχε κτυπήσῃ ὀλίγον, καὶ δὲν ἠδύ-
νατο νὰ βυθίσῃ εὐκόλως.

Ἐμεινε λοιπὸν εἰς τὸν πύργον καὶ ὠφελήθη ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης νὰ δεῖξῃ εἰς τοὺς φίλους του τὸν κῆπον, τὸν ὅποιον δὲν εἶχον ἴδῃ ἄκοιμη.

Καὶ ἀληθῶς ὁ κῆπος ἦτο λαμπρότατος, καὶ κατὰ πάντα ἀξιώλογος. Ὅλα σχεδὸν τὰ εἶδη τῶν σπανίων φυτῶν ἐστόλιζον τὸ σπάνιον ὑαλοσκεπὲς φυτοκομεῖόν του, εἶχε πυκνὰς καὶ εὐθείας δενδροστοιχίας καὶ δραμίσκους ἐστρωμένους διὰ λεπτοτάτης ἀμμου.

Οἱ φίλοι τοῦ Λεωνίδα κατεθέλχθησαν ἐκ τῆς καλλονῆς τοῦ κῆπου, καὶ ἐξέφρασαν ἐπανειλημμέ-
τως τὸν θαυμασμόν των, ὁ δὲ Λεωνίδας ἔχαιρεν ἐνδομύχως, καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κῆπου ἦτο πλατεῖα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας δεξαμενὴ περικυκλωμένη ἀπὸ χαμηλοῦς βράχους, ἐν τῶν ὀ-
πίων τὸ ὕδωρ κατέρρεε σχηματίζον μικρὸν καταρ-
ράκτην, τοῦ ὁποίου ὁ κρότος ἦτο τι ἐξαισιον. Ἐντὸς δὲ τοῦ ὕδατος τῆς δεξαμενῆς ἐκολύμβων κόκκινα ὄψαρια, ἀπὸ τὰ ὅποια ὁ Καπάνης δὲν ἐξεκόλλα τοὺς ὀφθαλμούς του. Τὰ παρετήρει τόσον πολὺ, ὥστε ὁ Δουμποδάνος βλέπων τὴν ἐπιμονὴν του, τῷ εἶπε:

— Τί παρατηρεῖς αὐτοῦ τόσον ὥραν;

— Αὐτὰ ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ Μάρτιος καὶ εἶδειξε τὰ κόκκινα ὄψαρια... Δὲν μου λές, Λεωνίδα, σοῦ βρι-
σκαται ποθενὰ καμμία ὄρμιά;

— Τί νὰ τὴν κάμῃς;

— Νὰ ψαρεύσω.

— Νὰ ψαρεύσῃς τὰ κόκκινα ὄψαρια; ἀνεφώνησεν ὁ Δουμποδάνος.

— Καὶ διατί ὄχι; εἶπεν ὁ Καπάνης.

— Διότι εἶνε ἀπηγορευμένον! εἶνε ἀπηγορευμέ-
νον, Μάρτιέ μου!

— Κρίμα! κρίμα! ἐχάσαμεν τόσον ὥραϊν δι-
σκεδάσιν! εἶπεν ὁ Μάρτιος καὶ ἠκολούθησε τοὺς φί-
λους του διὰ νὰ τοὺς δεῖξῃ ὁ Δουμποδάνος διαφρόνους τοποθεσίας τοῦ κῆπου.

Ὁ Μάρτιος ἠκολούθει τοὺς φίλους του, ἀλλὰ ὁ νοῦς του ἔμως ἦτο εἰς τὰ ὄψαρια. Ἡ ἀφεντιά του ἤθελε καὶ καλά νὰ ψαρεύσῃ. Τί μαγία αὐτὸ τὸ παιδί! Ἄφ' οὐ μάλιστα εἶπεν ὁ Δουμποδάνος ὅτι εἶνε ἀπηγορευμένον. Αὐτὰ δὲν τα ἤκουεν ὁ Μάρτιος. Ἐννοια σου, Μάρτιε Καπάνη, καὶ θὰ τὴν πάθῃς μίαν χαρὰ ἂν δὲν βάλῃς γυνῶν!

Λοιπὸν ἠκολούθει τὸν Λεωνίδα καὶ τὸν Παῦλον. Καὶ ἐν ᾧ ἐκείνοι ἐστάθησαν καὶ παρετήρουν ἐν εὐ-
μορφον ἄνεως καὶ τοῦ ἐθαύμαζον, ὁ φίλος εὐρίσκει και-
ρὸν καὶ δραπτεῖται χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν, καὶ τρέχει κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν δεξαμενὴν.

Τὰ ὄψαρια ἦσαν ὄλα σχεδὸν ἐπάνω εἰς τὴν ἐπι-
φάνειαν τοῦ ὕδατος, καὶ ἀπὸ μακρὰν ἐφάνοντο ὡς τάπης κόκκινος κεντητός. Ὡς τα εἶδεν ὁ Μάρτιος ἠνοιξεν ἡ ὄρεξις του. Ἀλλὰ πῶς νὰ τα συλλάβῃ, ἀφ' οὐ οὔτε ὄρμιν εἶχεν, οὔτε ἀγίστριον, οὔτε δό-
λωμα. Ἐ! καὶ ἂν δὲν εἶχε, τί τον ἔμελε; Μῆ δὲν εἶχε τὰς χεῖράς του;

Ἀνέβη λοιπὸν εἰς τὰ χεῖλη τῆς δεξαμενῆς σιγὰ σιγὰ διὰ νὰ μὴ τρομάξουν τὰ ὄψαρια, καὶ ἔκυψε μετὰ προσοχῆς καὶ ἠπλώσε τὰς χεῖράς του νὰ συλ-
λάβῃ ἐν εὐμορφον ὄψαριον κόκκινον κόκκινον. τὸ ὅποιον ἔπλεε πρὸς τὸ μέρος του. Ἠπλώσε τὰς χεῖράς του...

Πλάφ!

Ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαιζάνης ἤκουσαν τὸν κρότον, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶδον πλησίον των τὸν Μάρτιον ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος τῆς δεξαμενῆς, καὶ τί βλέ-
πουν;...

[Ἔπεται συνέχεια]

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Αγαπητέ μοι φίλε,

Ε'. Μάιος

Οψ! τί ήλιος, τί σκόνη! οί δρόμοι είνε κατά-
στροφι, αί ήμέραι είνε ανυπόφοροι έν φ' τί ώραίαι
πού είνε αί νύκτες, μέ την δροσιά, μέ τό σιγαλό
αεράκι και μέ τάστρα που τρεμοσβύνουν ύψηλά είνε
τόν ουρανόν;

Χθές βράδυ λοιπόν έσκόπευα νά υπάγω είνε τούς
στόλους τών Ολυμπίων, νά καθήσω κάτω άπ' αυ-
τούς και νά έμπνευσθώ διά νά σου γράψω την έπι-
στολήν μου· διότι όπως υποθέτω, άπό έμέ τόν μήνα
των άνθών θά περιμένης καμμιάν έπιστολήν γεμά-
την ποιήσιν και εύωδίας, φωγιάς αηδόων και πρα-
σινάδα.

Άλλά είνε τόν δρόμον, έν φ' έπροχωρούσα άπαν-
τώ έξκρηνα την Σελήνην, την παλαιάν μου φίλην.

— Ποῦ πᾶς; τῆς λέγω.

— Σ' τό ταξειδάκι μου, άπήνησε.

• ΤΟΥΣ ΕΠΡΟΣΚΑΛΟΥΣΕ ΜΕ ΕΥΓΕΝΕΙΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΟΥ ΝΑ ΦΑΓΟΥΝ • (Σελ. 151)

— Εὐτυχισμένη που είσαι! αὐτοῦ που ἀναδαί-
νεις ποτα ώραία πράγματα θά βλέπης!

— Α! ναι! βλέπω και βλέπω! βλέπω άστεία
πράγματα δι' αὐτό κάποτε φαίνομαι σαν νά χαμο-
γελάω.

— Έτσι α'; και αὐταῖς ταῖς ήμέραις, δηλαδή
ταῖς νύκταις, ήθελα νά πῶ τί βλέπεις;

— Αὐταῖς ταῖς ήμέραις... δηλαδή ταῖς νύκταις...
στάσου... α! βλέπω μερικά έπιμεληη παιδία νά με-
λετοῦν τά μαθήματα των μέ τό φῶς διά τās έξετά-
σεις που πλησιάζουν και τα χαίρετώ άπό μακράν,
άλλα δέν εἰξεύρω άν με βλέπουν

— Τά καίμένα τά παιδάκια! μου είπαν ότι τ'
άγαπᾶς πολύ, Σελήνη.

— Τ' άγαπῶ πολύ· και δι' αὐτό ή πλέον μεγά-
λη μου εύχαρίστησις είνε νά πηγαίνω είνε τά κρεβ-

δατάκια των που κοιμῶνται και νά βλέπω τά δυσι-
ρά των.

— Νά πηγαίνης είνε τά κρεβδατάκια των; και
πῶς πηγαίνεις; άπό την θύραν; ποιός σου άνοίγει
την νύκτα;

— Τά σπίτια δέν έχουν μόνον θύρας, άλλα και
παράθυρα· λοιπόν έμβαίνω είνε τόν κοιτώνά των, προ-
χωρῶ έως είνε τό προσκέφαλό των και χαιδεύω μέ
τās άκτινάς μου τό άθῶον προσωπάκι των, τά ξανθά
μαλλάκια των...

— Και πῶς τά βλέπεις τά όνειρά των;

— Α! κάθε όνειρο τό βλέπω νά περνᾶ άπό τό
κεφάλι των και ν' άρνήη την σκιάν του έπάνω είνε τό
πρόσωπόν των.

— Α! Και σαν τί όνειρα βλέπουν; ήρώτησα μέ
ένδιαφέρον.

— Εἰδῶν εἰδῶν· γιατί ο καθείς βλέπει είνε τήν
ύπνον του ό, τι έχει 'ς τόν νοῦν του έξυπνος· εκείνο
που εὐρίσκεται μέσα 'ς τό μυαλό του, σημόνεται την
νύκτα και περιπατεῖ· δι' αὐτό τά όνειρα ενός παιδιοῦ,
έκτός όταν είνε άπό κκοστομαχία, φανερόνουν τί
πράγματα σκέπτεται, και δείχνουν τόν χαρακτήρα του.

— Αλήθεια; ήρώτησα μέ άκόμη περισσότερον
ένδιαφέρον· και σαν τί όνειρα έπάνω κάτω βλέπουν;

— Νά, παραδειγματος χάριν άντι προχθές όπου
έμβηκα είνε ένα πτωχικόν χαμόγι είδα τό όνειρον
ένός παιδιοῦ έως έξ ετών· έβλεπε ότι εἶχε χρήματα
πολλά πολλά· δέν άφινε πλειά τήν άρρωστο πατέ-
ρα του νά κτίζη, δέν άφινε την μητέρα του νά ξε-
νοκληή· εἶχε κτίσει ένα μεγάλο μέγαρον και
τους έβαλε μέσα νά κάθωνται και νάχουν όλας τās
περιποιήσεις· τούς έπήγγαινε και του πουλιού τό γά-

λα· άλλ' έσυμπονούσε και τούς πτωχοῦς διότι εἶ-
ξευρα τί φρικτόν πράγμα είνε ή πτώχεια· και τους
έπροσκαλοῦσε μέ ευγένειαν είνε τό μέγαρόν του νά
τους δώση νά φάγουν, νά τους περιποιηθῆ· και οί
καίμένοι οί πτωχοί, μέ ξεσπισμένα φορέματα, γέρο,
χωλοί μέ δικανίκια, άρρωστοί, άνάπηροι έτρεχαν
είνε τό φανταστικόν αὐτό μέγαρόν, τό όποιον έκτίσθη
είνε μίαν νύκτα μέσα είνε τό κεφάλι του καλοῦ παι-
διοῦ, και τό πρῶτό άμα ήνοιξε τά μάτια του έχάθη,
έβαινε άφαντον. Πριν φύγω έσκόρπισα τό φῶς μου
έπάνω είνε τό χαροπὸν πρόσωπόν του και τό έφίλησα.

— Έναμας πολύ καλά, Σελήνη.

— Προχθές πάλιν έμβαί-
νω είνε ένα θάλαμον ενός παι-
διοῦ· τό πρόσωπόν του έδει-
κνε τρόμον· έβλεπεν ότι ο
πατήρ του τό έπήγε μέ την
άμαξαν είνε μίαν οίκίαν· τό
έβαλε είνε έν δωμάτιον και τό
άφηκε μόνον· τότε τό παιδίον
ήρσις νά φοβηται· έξαφνα
χωρίς κρότον, χωρίς ν' άνοιξη
καμμιά θύρα, έμβαίνει μέσα
ένος άνθρωπο· ίσα μ' έκεῖ
έπάνω και άμα τόν εἶδεν έγα-
μογέλασε άγρια· τό παιδίον
έσκέφθη νά φύγη άλλ' άπό
πού; δέν εἰξευρε· τότε ο φο-
βερός και τρομερός εκείνος άν-
θρωπος, τόν βιάζει είνε μίαν
πολυθρόνα, πιάνει την σιαγόνα
του, άνοίγει τό στόμα του και
έτοιμάζεται νά χύσση μίαν φρι-
κτῆν οδοντάγραν μέσα 'ς τό
στόμα του.

Τότε ένόησε τό παιδί περί τίνος έπρόκειτο· άνε-
τριχάσε· του 'κόπηκε τό αίμά του.

Έβαλε ταῖς φωναῖς.

« — Γιατρέ δέν με πονοῦν τά 'δόντια μου!

« — Ψείθεσαι! του λέγει ο ιατρός.

Και πραγματικῶς τά 'δόντια του ήρχισαν νά του
πονοῦν ὡσαν νά υπήκουσαν είνε την προτελήν του
ιατροῦ· τί πόνοους! φρίκη!

Και ο ιατρός μέ την οδοντάγραν έτραβοῦτε και
τό παιδί έξεφωνούσε· τί πόνος! τί πόνος· ένόμιζεν
δι μέ τό 'δόντι θά βγῆ και ή ψυχή του.

Εἰς αὐτό έπάνω έξήπνησεν· ο φοβερός ιατρός έχά-
θη μέ την οδοντάγραν του, ή πολυθρόνα έξηλεισθη·
ήτο είνε τό κρεβάτι του, και κατάρωμένον.

Τί εἶχε συμβῆ; τό κατεῖ αὐτό άγαπούσε πολύ τά
γλυκίσματα· την βραδυά εκείνην εἶχε φάγει πολλά
και εἶχε βαρυστομαχία· κάποιος την ήμέραν του εἶχε
κάμει την παρατήρησιν ότι τά γλυκά κατατρέφουν

τά 'δόντια, και ότι οί ζαχαροκλάσται έχουν συντρο-
φία μέ τούς οδοντοίατροῦς· όλα αὐτά την νύκτα, έπά-
νω είνε τό προσκέφαλον έσχημάτισαν τό φρικτόν ζνε-
ρον. Άν είν' έξυπνο παιδί έλπίζω ότι θ' άπαρηθῆ
τά γλυκά διά νά μήν ιδῆ και έξυπνον αὐτό τό όνειρον.

— Κ' εγώ τό έλπίζω.

— Χθές έκκμηνα όπως πάντοτε τό ουράνιον τα-
ξίδι μου· ήταν μεσάνυχτα· ή πουλία έτρέμδσβνε
τά δένδρα έρριπταν μαύρας σκιάς· ή πόλις ήρχισε
νά ήσυχάζη· μόνον είνε τās πλατείας· έφαινετο ζωη-
ρόν φῶς· έπερονούσα άπό τό παράθυρον ενός παιδιοῦ.

— Ας ιδούμε τί όνειρο βλέπει αὐτό τό παιδάκι, είπα.

Και έγλυστρια μέσα άπό
τό άσπί τό παράθυρον.

Τό παιδί αὐτό ήτο έως
έννεα ετών· ήτο πλαγιασμένο
και τό κεφάλι του άκουμποῦ-
σεν είνε έν κατάστρο μαξιλάρι·
άλλ' έβλεπεν ότι ήτο όρθον
έβλεπεν ότι έφορούσε στολήν
άξιωματικόῦ, ότι μέ τό σπαθί
'ς τό ένα χέρι και μέ τό ρεβέ-
λδερ είνε τό άλλο έπροχωρούσεν
έναντίον χιλιάδων έχθρων...
Ποῖα ήσαν αὐτοί οί έχθροι;
και διατί έτρεχεν είνε τέτοιον
κίνδυνον ο μικρός εκείνος
ήρω;

Οί έχθροι ήσαν Βούλγαροι
και ο μικρός ήρως έβλεπεν ότι
επήγγαινε νά ζητήση ικανο-
ποίησιν διά την προσβολήν
που έκαμαν είνε την σημαίαν
μας είνε Φιλιππούπολι· και
προχωρεῖ· αἱ σεαῖραι, τά μυ-

• ΕΝΟΜΙΖΕΝ ΟΤΙ ΜΕ ΤΟ ΔΟΝΤΙ ΘΑ 'ΕΓΗ ΚΑΙ Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ •

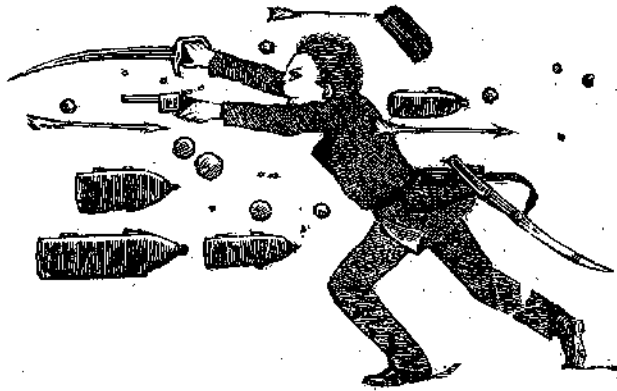
δράλλια, αἱ βόμβαι σφυρίζουν όλόγυρά του· ένας όλό-
κληρος στρατός πολεμεί μέ έν παιδίον· άλλα τό
παιδίον είνε Έλληνα· προχωρεῖ άτρέμητον· τί ση-
μαίνει άν άποθήνη άφ' οῦθ άποθήνη διά την Πατρίδα,
διά την Έλλάδα; άλλ' αἰσφιλοῦν ως νά τον φοβόν-
ται παραμερίζουν· ο ήρωας προχωρεῖ· οί έχθροι δει-
λιαῦν· τούς πιάνει τρόμος· τρέπονται είνε φυγήν· τό
έλληνοπούλον καταδιβάζει την βουλγαρικῆν σημαίαν,
την σχίζει, και ύψώνει την ελληνικήν, και τότε ήσυχα
χωρίς θόρυβον, έπιστρέφει είνε τό σχολειόν του, είνε
τό θρανιον του, και ο ήρωας γίνεται μαθητής.

— Όραῖον όνειρον!

— Α! ήμην τόσο συγκινημένη ώστε τό φῶς μου
έτρεψε· έν τούτοις έκκμηνα μέ τās άκτινάς μου τριγύρω
είνε τό κεφάλι του ένα ως χρυσό στεφάνι δόξης και
έξηκολούθησα τόν δρόμον μου.

— Έναμας πολύ καλά· άλλα που πᾶς;...
στάσου.

Είχε συμβῆ ἐν περιέργῳ πρᾶγμα· ἡ Σελήνη ἐν ᾧ μοῦ ὠμίλει ἀνέβαινε ὑψηλά, ἐγὼ δὲ διὰ τὴν ἀκούω ὑψηλῶνα, ἐτανοζόμεν, χωρὶς γὰρ τὸ ἐννοῶ, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐλαστικὸν ἔφθασε μία τῶν τὴν νύκτα... ἀπόψε δὲν θὰ ἴδῃ ἄλλο ὄνειρον θὰ ἴδῃ ἰδικόν της ὄνειρον. Πιθκὸν γὰρ ἴδῃ ὅτι μετὰ ὄνειρά της ἐγέμισα τὴν ἐπιστολήν μου, καὶ ὅτι διὰ τὴν νύκτα σου γράψω, μικρὲ μου φίλε, ἐδανείσθην τὸ φῶς

«Αἱ ΣΦΑΙΡΑΙ, ΤΑ ΜΥΡΑΛΛΙΑ, Αἱ ΒΟΜΒΑΙ ΣΦΥΡΙΖΟΥΝ ΟΔΟΓΥΡΑ ΤΟΥ» (Σελ. 151)

στιγμὴ ὅπου δὲν εἴμποροῦσα πλέον γὰρ ταυνοθῶ, καὶ ἡ Σελήνη ἀνέβαινε καὶ ἐγὼ ἔμνενα χαμηλά...
Ἐστάθην πολλὴν ὥραν καὶ τὴν παρετήρουν· τὸ φῶς της ἦτο θαυδόν· ἐφαίνετο ὅτι ἐχασμῆτο· αἱ τέσσα ἀγρυπνίαι της θὰ τὴν ἐδλαψαν καὶ εἶχεν ἀνάγκην ἵπνου· ἔκλειε βαρεῖα τὰ μάτια της, ἐνόσταζε ἴσως θὰ ἐκοιμήθῃ ἐν ᾧ ἔκχευε τὸν δρόμον της, ὅπως μερικοὶ χωρικοὶ ἀποκοιμῶνται ἐπάνω εἰς τὸν γαῖδαρόν της ὅπως αὐτὴ δανείζεται τοῦ ἡλίου· εἶνε καλὴ ὁμοί· καὶ δὲν θὰ μοῦ θυμώσῃ· ἀλλὰ ποῖος ξεύρει πάλιν κάποτε ἔχει τὰ φεγγαριάτικα της.

Σὲ ἀσπάζομαι ὁ φίλος σου

Μάιος

«Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

Α. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΚΑΙ Η ΓΡΗΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Φεγγαράκι μου λαμπρὸ
Ποῦ γυρνᾷς εἰς τὸν οὐρανόν,
Πᾶς μου ποῖός σου ἄεραζε
Τὰ χρυσᾶ τὰ μοῦτρά σου;
— Πρὶν γ' ἀνέδω εἰς τὰ ὑψηλά
Ἡμῶνα κ' ἐγὼ εἰς τὴ γῆ,
Μέσ' εἰς χώραις καὶ χωρῶ
Σὰ διαβάτης γύρισα.
Μία βραδεῖα κακὴ βραδεῖα
Πεινασμένο στάθηκα,
Βλέπω μὴ κακόγρηα,
Τὰ φωμιὰ ξεφούρνιζε.

Καὶ γιὰ τὸ εἶν' ἡ ὄψις μου
Γαυωμένη καὶ λερὴ
Ἀπὸ κείνον τὸν καιρὸ
Ποῦ με 'πάνισ' ἡ γρηά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

«Δὸς μου μὴ σταλιά φωμι,
Κυρὰ Μάννα, καὶ πεινῶ!»
Κ' ἡ κακόγρηα γυρνᾷ,
Θυμωμένα με θωρεῖ,
Ἀρπαξε τὴν πάνα της
Πάνισε τὰ μοῦτρά μου.
Κι' ἀπὸ τότε κάκισα
Καὶ τὴν γῆ παράτησα.
Ἦρθα ἔκτωρ εἰς τὰ ὑψηλά
Σ' τὸ γαλάζιον οὐρανόν
Κι' ὁ Θεὸς δὲν μοῦδωκε
Χέρια γὰρ νὰ ἴδωμαι

ΕΠΕΣΕΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΩΛΕΑΝ ΤΟΥ (ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἐν μικρὸν πουλάκι ἐπέσεν ἀπὸ τὴν φωλεάν του. Τὰ πτερά του μόλις ἤρχισαν γὰρ φυτρῶνουν καὶ δὲν ἠμποροῦσεν ἀκόμη γὰρ πετᾶ· ὁ Κίμων το ἐπῆρε καὶ το ἐπῆγεν εἰς τὴν μητέρα του.

Ἡ μητέρα ἐπῆρεν ἐν κλωβί, ἔκαμε μέσα μίαν φωλήτσα, ἔβαλε τὸ πουλάκι, ἐκρέμασε τὸ κλωβὶ εἰς τὸν κῆπον καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν του. Μετ' ὀλίγον ὁ Κίμων εἶδε δύο πουλάκια γὰρ πετοῦν τριγύρω, γὰρ κάμουν κιού! κιού! κιού! καὶ γὰρ κτυποῦν τὰ πτερά των.

Ἦσαν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ πουλιού.

Ἐμβῆκαν εἰς τὸ κλωβίον καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐχάιδευσαν τὸ μικρὸν των με χαρᾶν.

Ἐπειτα ἐβγήκαν ἀπὸ τὸ κλωβὶ καὶ ἐπέστρεψαν εἰς ὀλίγον με τροφήν εἰς τὸ βᾶμφος των, δηλαδὴ μίαν κάμπιαν τὴν ὅποιαν τὸ πουλάκι ἔφαγε με δρεξίν.

Τὴν νύκτα ἡ μητέρα τοῦ πουλιού ἔμεινε μετὰ τοῦ παιδάκι της εἰς τὴν φωλεάν τὴν ὅποιαν ἡ μητέρα τοῦ Κίμωνος ἔκαμε μέσα εἰς τὸ κλωβί.

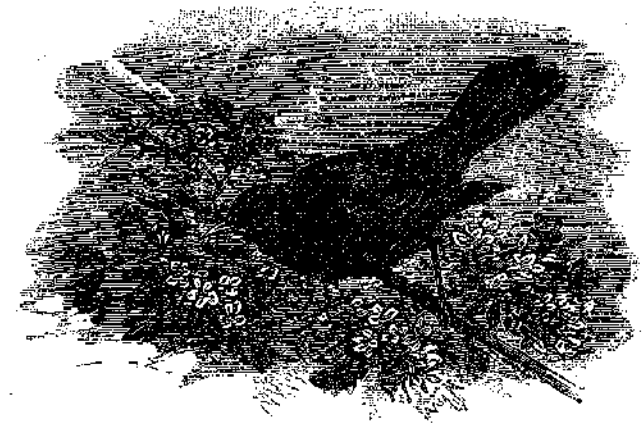
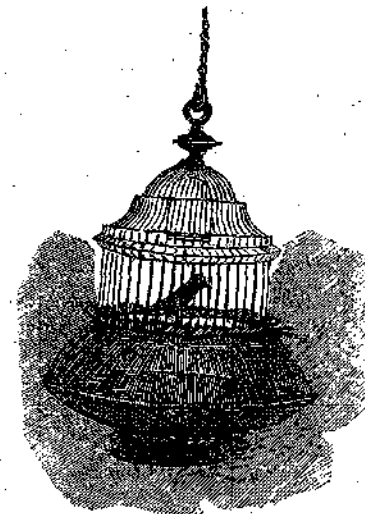
Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ πουλιού τοῦ ἔφεραν καὶ πάλιν φαγητόν.

Ὅταν ἐμεγάλωσαν ἀρκετὰ τὰ πτερά του, ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ κλωβὶ κ' ἐπῆγε πετώντας κ' ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς ἓν δένδρον ἐμπρὸς εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐκεῖ ἐκελάδησεν ἐν εὐμορφῳ τραγουδάκι, διχως ἄλλο διὰ γὰρ εἶπε εὐχαριστῶ εἰς τὸν Κίμωνα καὶ εἰς τὴν μητέρα του, διότι τοῦ ἔσωσαν τὴν ζωὴν.

Ἐπειτα ἐπέταξε πολὺ μακρῶς.

Ὁ Κίμων κατ' ἀρχὰς ἐλυπήθη διότι δὲν το ἔβλεπε πλέον· ἀλλὰ ἔπειτα ἐπαρηγορήθη ὅταν ἐπέφθη ὅτι ὁ μικρὸς πτερωτός του φίλος ἦτο εὐτυχέστερος ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα παρὰ μέσα εἰς τὸ κλωβί του.

Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΡΑΙΑΣ ΜΥΘΟΣ

Ειχεύρετε την ιστορίαν του γάτου της γραίας; Νά σας την είπω.

Μίαν φοράν ἦτο μία γραία, πλέον λιγνή ἀπὸ ἐν ζῆρον ἀγκάθι· κττάκει εἰς μίαν καλύβην πτωχικὴν, χαλκομένην καὶ ἐτοιμὴν νὰ πέσῃ· ὡς μόνον σύντροφόν της εἶχεν ἓνα γάτον· ὁ γάτος οὗτος ἔζη ἀπὸ τὸν ἔλεεινὸν χυλὸν τὸν ὁποῖον τῷ ἔδιδεν ἡ γραία. Ποτὲ τὰ μάτια του δὲν εἶδαν ψωμί, ποτὲ τ' αὐτία του δὲν ἤκουσαν νὰ προφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ κρέατος. Ἡ μεγαλύτερα του εὐχαρίστησις συνίστατο νὰ στέλῃ εἰς τὴν εἴσοδον μιᾶς ποντικώτρικας καὶ ἐμύριζε τοὺς ποντικούς. Ὅταν ἔδλεπεν ἕγη ποντικῶν ἐπάνω εἰς τὴν σκόνην, ἦτο τόσο εὐτυχὴς ὅσον ὁ πτωχὸς ὅστις εὐρεῖν χρυσοῦν νόμισμα. Κάποτε ἔπαιε ἓνα, ἀλλὰ τόσον σπανίως, ὥστε δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γίνεταί λόγος δι' αὐτό. Ἐπὶ τέλους τόσο ἀδυνατίσεν ἀπὸ τὴν κακοπέρασιν ὥστε μόλις ἠδύνετο νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια του.

Μίαν ἡμέραν ἀνέβη εἰς τὴν στέγην μὲ μεγάλην δυσκολίαν, καὶ ἐκεῖ βλέπων δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, εἶδεν ἓν ἄλλο ζῷον τοῦ εἴδους του. Ἦτο ἓνας γάτος κλοθ·εμμένος, ἔχων δέρμα λεόντος, πάχος λεοκαρδάλεως, καὶ ὀφθαλμούς λαμπεροὺς ὡς ἀδάμαντας. Τὸ τρίχωμά του ἦτο λεπτὸν ὡς μετῆξ.

Ὁ γάτος τῆς γραίας εἶδε μὲ θαυμασμὸν τὸν μεγαλοπρεπῆ καὶ βωμολέον ἐκεῖνον γάτον.

— Πῶς κατώρθωσες καὶ ἔγεινες τόσο παχύς, τόσο ὑγιής; τῷ εἶπε. Καταδέξου νὰ μου εἰπῆς πῶς σὲ τρέφει τόσο καλά;

Ὁ ἄλλος γάτος ἀπεκρίθη:

— Τρώω τὰ περισσεύματα τῆς τραπεζῆς τοῦ σουλτάνου. Κάθε πρωτὸ εὐρίσκωμαι εἰς τὴν θύραν τοῦ παλατίου, τακτικᾶ ὡς νὰ ἤμην θυρωρός. Ὅταν δὲν εἶνε κανεὶς μέσα εἰς τὸ ἐστιατόριον χύνωμαι μὲ θάρρος ἐπάνω εἰς τὰ φαγητὰ, ἀρπάζω κανὲν κομμάτι κρέας παχύ, ἢ ψωμί πού εἶνε σὰν γλύκισμα.

— Πές μου, εἰς τὸν θεόν σου, ἐξηκολούθησεν ὁ γάτος τῆς γραίας, τί ἔννοεῖς λέγων παχὺ κρέας καὶ ψωμί πού εἶνε σὰν γλύκισμα; Ποτὲ δὲν ἤκουσα νὰ ὁμιλοῦν δι' αὐτὰ τὰ πράγματα.

Ὁ ξένος γάτος, ἀπορήσας διὰ τὴν ἀπλότητα τοῦ γάτου τῆς γραίας, ἀπήντησεν εἰρωνικῶς:

— Γάτος εἶσαι σὺ ἢ ἄλλο πρᾶγμα; Σὺ ἐντροπιάζεις τὸ γένος τῶν γάτων μὲ τὴν ἰσχύτητα σου καὶ τὴν κακομοιριά σου. Ἄν πῆγαινες καὶ σὺ εἰς τὸ παλάτι τοῦ Σουλτάνου, ἂν γέμιζες καὶ σὺ τὸ στομάχι

σου, μὲ ὀρεκτικὰ κομμάτια κρέατος, θ' ἀποκτούσε, καὶ σὺ τὸ πάχος, τὸ ὁποῖον τώρα μὲ ζηλεύεις.

Ἡ προσβλητικὴ αὐτὴ ἀπάντησις δυσπρόστησε τὸν γάτον τῆς γραίας, ἀλλὰ συλλογισθεὶς τὰ φαγητὰ τοῦ Σουλτάνου εἶπε:

— Ἀδελφέ μου, εἰχεύρεις ὅτι οἱ γάτοι φυλάττω με θρησκευτικὴν εὐλάβειαν τὸν νόμον τῆς φιλίας τοῦ σ' ἐμποδίζει λοιπὸν νὰ με πάρῃς μαζί σου τὴν πρώτην φοράν ὅπου θὰ ὑπάγῃς καὶ σὺ;

Ὁ ἄλλος γάτος συνεκινήθη, καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὸν ἀτοχῆ καὶ ἰσχυρὸν γάτον τῆς γραίας νὰ ὑπάγῃ νὰ τον παραλάβῃ καὶ ἀπεχωρισθῆσαν.

Ὁ γάτος τῆς γραίας ἄρα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πτωχικὴν καλύβην τῆς κυρίας του διηγῆσθαι εἰς αὐτὴν τὸ σχεδὸν του. Ἡ γραία προσεπάθησε νὰ τὸν πείσῃ νὰ μὴν ὑπάγῃ καὶ τῷ πρέστησεν ὅτι ἐξετίθετο εἰς κίνδυνον· ἀλλ' ὁ γάτος εἶχε τόσην μεγάλην ἐρεβρῆσιν νὰ φάγῃ φαγητὰ τοῦ Σουλτάνου, ὥστε δὲν ἤκουσε τὴν γνώμην τῆς κυρίας του· ὁμοίως πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους διὰ τοὺς ὁποίους αἱ συμβουλαὶ εἶνε ὡς ὁ ἀνεμος τὸν ὁποῖον θέλει κανεὶς νὰ κλείσῃ μέσα εἰς κλωδίον, ἢ ὡς νερὸν μὲ τὸ ὁποῖον θέλει νὰ γεμίσῃ κόσμουν.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν λοιπὸν, τὴν ὀρισμένην ὥραν, ὁ γάτος τῆς γραίας μετέβη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σουλτάνου μὲ τὸν ἄλλον γάτον, ἀλλὰ γρήγορα μετάνοησε διότι δὲν ἤκουσε τὴν συμβουλήν τῆς γραίας.

Τὴν προηγουμένην ἡμέραν, οἱ γάτοι εἶχον κάμει τόσο μεγάλας ζημίας ὥστε ὁ Σουλτάνος ἐργασθεὶς διέταξε μερικὸς στρατιώτας νὰ παραμονεύσουν μὲ βέλη καὶ νὰ σκοπεύσουν τοὺς λαϊμαργούς γάτους οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο ν' ἀρπάσουν τὰ φαγητὰ τοῦ Σουλτάνου.

Ὁ δυστυχὴς γάτος τῆς γραίας, μὴ γνωρίζων τὴν διαταγὴν αὐτήν, μόλις ὠσπράνησεν τὴν εὐωδίαν τῶν φαγητῶν, μόλις ἤκουσε τὸν κρότον τῶν πινακίων εἰς τὰ ὁποῖα εἶχον βάλει τὰ φαγητὰ οἱ ὑπηρεταί, ὤρμησεν ὡς πεινασμένος λύκος νὰ τα καταφάγῃ. Ἀλλ' οἱ μάγειροι δὲν εἶχον δι' αὐτὸν μαγειρεύσει. Μόλις ἤρπασεν ἓν τεμάχιον, ἐνόησεν ὅτι ἓν βέλος ἐχώθη εἰς τὸ κρέας του ἔφυγε μὲ ὄλην τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του, ἔως ὅτου ἐξηπλώθη πλέον διότι δὲν εἶχε δύναμεις. Τότε βλέπων νὰ τρέγῃ τὸ αἶμά του, εἶπε:

— Ἄν δὲν πεθάνω ἀπ' αὐτὴν τὴν θανατηφόρον πληγὴν, ἄλλη φορά δὲν θὰ ζητῶ φαγητὰ τοῦ Σουλτάνου· θὰ μου φθάνουν οἱ ποντικοὶ καὶ ὁ χυλὸς τῆς γραίας.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΕΥΚΟΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Ἦτο ἡ ἐορτὴ τῆς μητρὸς τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Μαρίας. Καὶ διὰ νὰ τὴν ἑορτάσουν μὲ μεγαλοπρέπειαν τὰ δύο ἀδελφία ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν μίαν μεγάλην παράστασιν. Αἱ προετοιμασίαι δὲν διήρκεσαν πολὺ. Μετέφεραν ἀπὸ τὸ σπουδαστήριόν των εἰς τὴν αἴθουσαν τὸν μαυροπίνακα. Ὁ Γεώργιος ἐστάθη ἐμπρὸς κρατῶν ἓν τεμάχιον κλωαλῆς εἰς τὴν χεῖρά του, καὶ ἡ Μαρίας εἰς τὸ πλάγι κρατούσα τετράδιον περιέχων πολλὰ φύλλα γραμμῶν ἀπὸ αὐτὴν.

Ὁ πατὴρ των, ἡ μήτηρ των, ἡ θεία Εὐρυδίκη, ἐκάθησαν ἀπέναντι τοῦ θεάτρου ἔχοντες τὰ μικρὰ παιδία ἐπὶ τῶν γονάτων των καὶ ἡ παράστασις ἤρχισε.

Ἡ παράστασις δὲ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ὡς ἐξῆς: ἡ Μαρίας ν' ἀνεγνώσῃ ἓν διήγημα τὸ ὁποῖον συνέταξε μόνη της καὶ ὁ Γεώργιος νὰ ζωγραφίσῃ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ εἰς τὸν μαυροπίνακα. Δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν παρίστανον τοιοῦτο

Ὁ Γεώργιος εἰκονογράφησε τὴν μικρὰν αὐτὴν ἱστορίαν, χαράξας κατ' ἀρχὰς ἐν ὧν μὲ τὴν δευτέραν του ζωγραφίαν πρέστησε τὴν νυφίτσαν προσπαθοῦσαν νὰ το βγάισῃ. Ἐφαίνετο ἡ χαραγμὴ τὴν ὁποία ἔκαμεν ἡ μικρὰ κλέπτρια· τέλος μὲ τὴν τρίτην εἰκόνα παρίστησε τὸ πτηνὸν ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸ ὦν του.

— Ὅταν κάμῃς αὐτοῦ τοῦ εἴδους ζωγραφίας, τῷ εἶπεν εἶπε: ὁ διδάσκαλος τῆς ζωγραφικῆς, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰς ἔχῃ ζωγραφῆς ἐντελῶς, φθάνει μὲ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγωτερας μολυβιαὶς νὰ παραστήσῃ τὸ σχῆμα καὶ πρὸ πάντων τὴν ἔκφρασιν, τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον θέλεις νὰ ἔχῃ ζωγραφῆς.

Τὰ ὡς λοιπὸν ἐγείνουν κατὰ τὰς συμβουλάς ταύτας.

— Ἄς εἰποῦμεν ὅτι θέλομεν νὰ ζωγραφίσωμεν ἓνα χοῖρον. Πρέπει πρῶτον νὰ ἐξετάσωμεν πῶς εἶνε τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ χοίρου. Γνω-

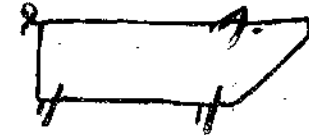

τρόπως. Καὶ ἄλλοτε ὁ Γεώργιος εἶχεν εἰκονογράφησιν εἰς τὸν πίνακα τὴν ἱστορίαν τῆς ἀδελφῆς του, ἡ ὁποία ἦτο ἡ ἐξῆς:

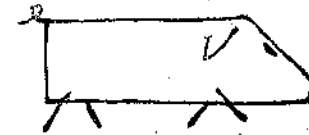
« Ἦτο μίαν φοράν μία νυφίτσα ἡ ὁποία ἠγάπα πολὺ τ' αὐγὰ. Δὲν εἶχε μεγάλας ἀπαιτήσεις καὶ δὲν ἐφρόντιζε καὶ πάρα πολὺ νὰ εἶνε νωπὰ. Μίαν ἡμέραν ἐμῆκεν εἰς τὸν ἐρμηθῶνα, ἐνῶ ἔλειπεν ἡ κόττα. Ἐκεῖ μέσα ἦτο ἓν ὦν κατάλευκον. Ἡ νυφίτσα ἐπροσπάθησε νὰ το σπᾶσῃ, ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς δὲν το κατώρθωσεν· ἐν τούτοις μετὰ πολλὰ κτυπήματα κατώρθωσε νὰ το ραγίσῃ· ἦτο δὲ πλέον ὄλη χαρὰ διότι ἐμελλε νὰ γευθῇ τὸ ἀγαπητὸν της φαγητόν.

Ἐξίστα αἰσθάνεται ὅτι ἐν ῥάμφος μικροῦ πτηνοῦ τὴν τρυπᾶ πέρα πέρα· τὸ πουλάκι (καμμία μικρὰ μπικιάτσα βεβαίως ἂν συμπεράνωμεν ἀπὸ τὸ ῥάμφος της), κατώρθωσε νὰ τρυπήσῃ τὸ αὐγόν της, βοηθούμενον καὶ ἀπὸ τὸ ῥάγισμα τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἡ νυφίτσα, τὴν τρυπᾶ δὲ τόσο καλά ὥστε ἡ νυφίτσα ἀπέθανε. Καὶ καλά νὰ πάθῃ. Τοῦτο ἂς γίνῃ μάθημα εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ πηγαίνουν εἰς μέρη εἰς τὰ ὁποῖα δὲν τους θέλουν ».

ρίζομεν ὅτι εἶνε ἡ λαϊμαργία. Ἐπομένως ἂν θέλωμεν νὰ ζωγραφίσωμεν ἓνα χοῖρον, πρέπει νὰ τον παραστήσωμεν τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ χοῖ-

ροβόςκος τον προσκαλεῖ νὰ του δώσῃ τὴν τροφήν του, ἢ ὅταν σκέπτεται νὰ φάγῃ. Ἄν τον εἶδες κάποτε, εἰς αὐτὴν τὴν ἐπίσημον στιγμὴν τῆς ἡμέρας, δὲν

θὰ σου εἶνε δύσκολον νὰ τον παραστήσῃς μὲ ὀλίγας γραμμὰς. Αἱ γραμμᾶι αὗται εἶτε εὐθεταὶ εἶτε γωνιώδεις (ἂν καὶ ὁ χοῖρος ἔχει καμπύλας γραμμὰς) ἢ ὁμοίωτης θὰ εἶνε μεγάλη, ἂν παραστήσῃς τὴν ἐκ-

φραση των αισθημάτων του ζώου, είτε την στιγμήν κατά την οποίαν σηκώνει την κεφαλήν του όταν τον φωνάζουν, δια να βεβαιωθῆ ὅτι ἤκουσε καλά, είτε όταν τρέχη με την κεφαλήν κάτω πρὸς τὸ μέρος όπου τον προσκαλοῦν, καὶ εἶνε ὄλος χαρὰ διὰ τὸ γεῦμα ὅπου θὰ κάμη.

Θέλεις νὰ παραστήσης μίαν κουκουβάγιαν; σὺρε πρῶτον τὰς τρεῖς γραμμὰς αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν τὸ μέτωπον καὶ τὰ ὀφρύδια δὴθεν τοῦ πτηνοῦ. ἔπειτα κάτω ἀπὸ τὰ ὀφρύδια παράστησε τὰ ὀμμάτιά του με κύκλον καὶ εἰς τὴν μέσην μίαν γραμμὴν. Οἱ στρογγυλοὶ αὐτοὶ ὀφθαλμοὶ εἶνε τὸ ἰδιαιτερον χαρακτηριστικὸν τῆς κουκουβάγιας. Τώρα πρέπει νὰ σῦρης δύο καμπύλας γραμμὰς διὰ νὰ παραστήσης τὰς

δύο πλευράς, τρεῖς εὐθείας διὰ τοὺς πόδας καὶ δύο ὡς γαλλικὰς περισπωμένας διὰ τὰ δάκτυλα. Ἡ κουκουβάγια αὕτη ὁμοιάζει ἐντελῶς με κουκουβάγιαν καὶ κανεὶς δὲν θὰ τὴν πάρῃ δι' ἄλλο πτηνόν.

Εἰμπορεῖς νὰ κάμης ἓν ποντικίον με ἐξ μολυβιαῖς μίαν διὰ τὴν ῥάχη, μίαν διὰ τὴν κοιλίαν, μίαν διὰ τὴν οὐράν, τὰ αὐτιά, τὰ μουστάκια. Ἐννοεῖται ὅτι καλὸν θὰ εἶνε νὰ το ἰχνογραφῆσης εἰς

τὴν ἐντέλειαν με τὴν σκιάν του κτλ. ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ποντικίον με τὰς ἐξ μολυβιαῖς ἀρκεῖ νὰ παραστήσῃ τί ἔχομεν εἰς τὸ πνεῦμά μας καὶ νὰ δώσῃ καὶ

εἰς τοὺς ἄλλους νὰ το ἐννοήσουν τόσον εὐκολὰ ὡς νὰ ἦτο γραμμένον.

Ἄν ἀλλάξῃς ὀλίγον τὸ ποντικίον τοῦτο καὶ διατηρήσης μόνον τὰς δύο κυρίας γραμμὰς, εἰμπορεῖς νὰ κάμη μίαν χελώνην, ἓν ὄψαριον ἢ ἄλλο τι ζῷον.

— Παρατήρησε, ἀκόμη κάτι ἄλλο, ἐξηκολούθησε ὁ διδάσκαλος τῆς ζωγραφικῆς· εἰς τὸ εὐαίον, αἱ εὐθείαι γραμμαὶ καὶ αἱ γωνίαὶ φανερόνουν ἀνεπίδειξότητα, τραχύτητα, σκληρότητα. Διὰ τοῦτο ἐβάλαμεν εὐθείας καὶ γωνιώδεις γραμμὰς εἰς τὸν χοῖρον, ἐνῶ ἔχει γραμμὰς σχεδὸν σφαιρικός, καὶ ὁμοῦ παραστήσαμεν τὴν ἔκφρασίν του. Αἱ καμπύλαι γραμμαὶ τούναντιον, φανερόνουν τὴν χάριν, τὴν εὐκαμψίαν, τὴν πραότητα.

Ὁ Γεώργιος ἠγάπα πολὺ τὴν ἰχνογραφίαν καὶ ἐπρόσχε πολὺ εἰς τὰς ὁδηγίας τοῦ καλοῦ του διδασκάλου, εἰς τὰ διαλείμματα δὲ τῶν μαθημάτων του ἐπρότεινε εἰς τὸν ἐαυτὸν του προβλήματα, τὰ ὁποῖα

προσεπάθει νὰ λύσῃ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν εὐχριστέτο νὰ εὐρίσκη κάποιαν σχέσιν μεταξὺ τοῦ σχήματος τῶν ἀντικειμένων καὶ τοῦ γράμματος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤρχιζε τὸ ὄνομα ἐκάστου ἐξ αὐτοῦ. Εἰς τὸ Α λοιπὸν εὐρήκε τὸν πῖλον τοῦ φίλου του ζωγράφου Ἀπελλοῦ, εἰς τὸ Β διπλοῦν τὸν β ὁ μ β υ κ α, εἶδος πεταλούδας κτλ. Κάποτε δὲ μετέβαλλεν εἰς χονδρὸν πτηνὸν τὸ πρόσωπον ἑνὸς κυρίου ὃ ὁποῖος εἶχε θεόρατην μύτην.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη διὰ νὰ ζῆ ὄχι μόνος, ἀλλὰ με ἄλλους ἄνθρώπους καὶ ἔχει τὴν ἀνάγκην τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς του δὲν εἰμπορεῖ νὰ φροντίσῃ μόνος του διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐνῶ τὰ περισσότερα ζῶα εἰμποροῦν, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησίν των τρέφονται μόνα των.

Σκέψου καὶ θὺ ἴδης πόσοι ἄνθρωποι ἐφρόντισαν διὰ σὲ ἀρτόν ἤλθες εἰς τὸν κόσμον.

Πολλοὶ ἐργάται κατεσκευάσαν τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖς ἢ κοιτεῖς εἰς τὴν ὁποίαν ἐκοιμάτο ὅταν ἦτο μικρὸς εἶνε ἢ ἀπὸ ξύλου ἢ ἀπὸ σιδήρου.

Τὰ ἐνδύματα τὰ ὁποῖα φορεῖς ἔγιναν ἀπὸ μαλλι προβάτων ἢ κανάβι, ἢ λιναρί, τὰ ὁποῖα παράγει ἡ γῆ.

Πόσοι ἄνθρωποι εἰργάσθησαν διὰ νὰ κάμουν διὰ αὐτὰ τὰ πράγματα χρήσιμα διὰ τὰς ἀνάγκας σου!

Τὸ ψωμί τὸ ὁποῖον τρώγεις πρῶτα ἦτο σιτάρι, ἔπειτα ἀλεύρι· ὁ γεωργός, ὁ μυλωνᾶς, ὁ ἀρτοποιός εἰργάσθησαν με κόπον διὰ νὰ γίνῃ ψωμί.

Καὶ αὐτὸ τὸ νερὸν τὸ ὁποῖον πίνεις δὲν ἔρχεται μόνον του εἰς τὸ ποτήριόν σου, πρέπει νὰ το πάρωμεν ἀπὸ τὸ πηγάδι ἢ ἀπὸ τὴν βρύσιν.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν ἔχει ἀνάγκην τῶν ὁμοίων του· ἀλλὰ δὲν εἶνε δίκαιος ἂν αὐτὸς λαμβάνῃ ἀπὸ αὐτοῦ ὅσα τοῦ ἀναγκαιοῦν, αὐτὸς δὲ δὲν κάμη τίποτε χρήσιμον δι' αὐτοῦς.

Ὅλα τὰ ζωντανὰ ἔντα ἐργάζονται· Ἴδὲ τὸν μικρὸν μύρμηκα· συναθροῖκε τὴν ἀνοιξιν κόκκους σίτου διὰ νὰ ἔχη νὰ τρώγῃ τὸν χειμῶνα.

Ἴδὲ τὰ πτηνὰ· κοπιᾶζουν πολὺ διὰ νὰ κτίσουν τὴν φωλεάν των, διὰ νὰ θρέψουν τὰ μικρὰ πουλάκια των.

Ὅλα τριγύρω σου, σὺ δίδου τὸ παράδειγμα τῆς ἐργασίας. Τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα ἐργάζονται τ' ἀγαποῦν καὶ οἱ γονεῖς των καὶ οἱ διδάσκαλοι των.

Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν κόσμον, ἀλλ' ἔδωκε παραγγελλίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ καλλιεργῇ τὴν γῆν, ἔπως προμηθεύεται ἀπ' αὐτὴν ὅσα τοῦ ἀναγκαιοῦν.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν εὐρίσκει μέσα εἰς τὴν γῆν, τὸν σίδηρον, τὸν μέλυδον, τὸν χαλκόν, τὸν ἄργυρον, τὸν χρυσόν, ἔπειτα δὲ με αὐτὰ τὰ μέταλλα κατασκευάζει ὅσα πράγματα τῷ εἶναι χρήσιμα διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς.

Εὐρίσκει καὶ τοὺς λίθους με τοὺς ὁποῖους κατασκευάζει τὰς οἰκίας. Ἐπὶ τέλους τὴν καλλιεργεῖ καὶ τὴν κάμη νὰ παράγῃ σίτον, ὄπωρικά καὶ χορταρικά τὰ ὁποῖα εἶνε χρησιμώτατα διὰ τὴν τροφήν αὐτοῦ καὶ τὴν τροφήν τῶν ζῶων τὰ ὁποῖα ἐργάζονται δι' αὐτόν.

Λοιπὸν ἡ ἐργασία εἶνε καθήκον, διότι ἡ κοινωνία δὲν εἰμπορεῖ νὰ διατηρηθῆ χωρὶς τὴν ἐργασίαν τῶν ἀνθρώπων. Ὅσοι δὲν ἐργάζονται εἶνε ἀνωφελεῖ ἔντα τὰ ὁποῖα ἐξοδεύουσι ὅσα παράγουσι οἱ ἄλλοι καὶ ὡς ἀντάλλαγμα δὲν κάμουν τίποτε.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἡ θρησκεία εἶνε τὸ ἰσχυρότατον στήριγμα τῆς ἠθικῆς χωρὶς θρησκείαν ἢ ἠθικὴ εἶνε δένδρον χωρὶς ῥίζας.

Ἡ ἐργασία εἶνε ἡ δεξιὰ χεὶρ τῆς περιουσίας καὶ ἡ οἰκονομία εἶνε ἡ ἀριστερά.

Τὸ καλὸν παιδίον πρέπει νὰ θεωρῇ τὰς συμβουλὰς, τὰς ἐπιπλήξεις καὶ τὰς τιμωρίας ὡς ἀπόδειξιν τῆς ἀγάπης τῶν γονέων του.

Πρέπει νὰ φέρεσθε με εὐσπλαγγίαν πρὸς τὰ ζῶα· μὴ τα κκοποιήτε· ὁ μεταχειριζόμενος σκληρῶς τὰ ζῶα ἔχει σκληρὰν καρδίαν καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄν θέλετε νὰ ἔχετε ὑγιή στόμαχον μὴ τον παραφρτώνετε· ἡ ἐγκράτεια, ἡ τάξις, ἡ ἀπλότης τῶν φαγητῶν διπλασιάζουσι τὰς δυνάμεις καὶ τριπλασιάζουσι τὴν υγιείαν.

Θέλετε νὰ κρίνετε ἓνα ἄνθρωπον ὁποῖος εἶνε; Παρατηρήσατε ποῖους φίλους ἔχει;

Εἰς ὁποῖον σοὶ ἔκαμε καλὸν κάμε καὶ σὺ καλὸν· ὁποῖος σοὶ ἔκαμε κακὸν συγχώρησέ τον καὶ κάμε τῷ καλόν.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ εἶνε τις ἀληθῶς ἐνάρετος ἄνθρωπος ἂν δὲν ἀγαπᾷ τὴν Πατρίδα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

136. Ἑλληνοσύμφωνον. Ο'ι'—ε'ί'ε—ά''ά''α''α''—
ό'ο'—α'ά'—ή'—ο'ή'—'ια'έ'ε'—'ού'—'ή'ου.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γέροντος τῶ Μωϋσά.

137. Συλλαβόγραφος.

Πλοῖον εἶνε καὶ τὸ πρῶτον, πλοῖον καὶ τὸ δευτέρου μου,
Καὶ μεγάλη τῆς Ἑλλάδος πόλις εἶν' τὸ σύνολόν μου.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σταυροῦ Νέφους.

138. Λεξιγράφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μείνω, εἶμαι ἔν ἐκ τῶν πιτηῶν.
Ὅταν δέ μου ἀφαιρέσῃ κεφαλὴν τε καὶ λαίμην,
Τότε γίνομαι ἀμέσως ᾤον τι πολὺ πιστόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἄκρου τῶν Χιονοδῶν Ὀρέων.

139. Λεξιγράφος.

Ἐάν ἔχω τράχηλον, εἶμαι ἔν τετραπόδον
Ἄν μου λείψῃ δὲ αὐτός, τότε γίνομαι πλειυστός.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φαλακροκόρακος τοῦ Ἀλκίως.

140. Λεξιγράφος.

Μὲ κεφαλὴν κατήντησα κριτῆς βαῶν νὰ γίνω,
Καὶ μυθολογικός θεός, ὄνειυ αὐτῆς ἂν μείνω.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀργεῖας Βασιλοπίδας.

141. Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι νῆσος ἔν ὄρωι μεταβίβλῃς ἔν μου γράμμα,
Ἀνάται νὰ γίνη ἄριστος ἐξ ἐμοῦ τότ' ἐν τῷ ἔμα.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φιλερήμου Τρυγῶνος.

142. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τὰ πλοῖα θά με εὔρη, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς,
Γίνομαι τροφῆ σου ὄμοι, ἂν με ἀναγραμματίσῃς
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μέλαντος Ἄκρου.

143. Αἵνεγμα

Εἰς τὰ ὄρη δέν μ' εὔρίσκεις, στὰ βουνὰ δὲ κατοικῶ,
Στὰ λουλούδια περιστεύω, καὶ τὰ ἄνθη τα μισῶ.
Εἰς τοὺς κήπους φυτρωμένην, ἂν ζητήσῃς, θά μ' εὔρη,
Ἄλλὰ εἰς τὸ περιβόλι, φίλε μου, μὴ με ζητῆς.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἄμρ. Εὐσταθιάδου.

144. Αἵνεγμα.

Ὅταν ἐμπρός μ' εὔρίσκουσαι, καθ' ἑλα σε μιμοῦμαι
Κ' ἐν τούτοις ἄφρονι εἶμι, καὶ σώματος στεροῦμαι.
Ὅταν γελᾷς κ' ἐγὼ γελῶ, κινῶμ' ὅταν κινεῖσαι
Ἀδύνατον νὰ πράξω τι δεῖν ἐμπρός δέν εἶσαι.
Ἐστὴν ὑπὸ Μέλαντος τοῦ Ἀθλητοῦ.

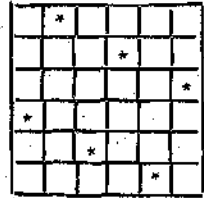
145. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ἔξω-
μένων ἐξ ἕλεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης.

- 1. Εὐρωπαϊκὸν κράτος. 2. Βασίλισσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους. 3. Ἄγριος θηρίον. 4. Ποταμὸς τῆς Ἀσίας. 5. Θεὸς τῆς μυθολογίας. 6. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χλωρίδος τοῦ Παγγαίου.

ΑΥΣΕΙΣ

119. Τὸ καλὸν βιβλίον ὁμοιάζει μὲ καλὸν φίλον ὁ ὅποιός
σε συμβουλεύει ὠφέλιμα καὶ καλὰ πράγματα. Πρέπει λοιπὸν
νὰ προσέχης εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν βιβλίων ὅπως καὶ εἰς
τὴν ἐκλογὴν τῶν φίλων σου.—120. Τυρλομυῖγα (Τυρλή
μυῖγα).—121. Ἐφημερίς (Ἐφη, μερίς).—122. ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ
(διὰ, πλάσις).—123. Ἀλέκτωρ, Ἐκτωρ.—124. Ἀκακία,
κακία.—125. Θύρα, Ἡρα.—126. Μῦς, ὄς.—127. Αἶρα,
λύρα.—128. Ὁ γάτος.—129. Μόνος αὐτός ἀνῆλθε, διότι οἱ
ἄλλοι κτήθησαν ἀπὸ τοὺς συνήθησες.—130. Λεωνίδας
(1. Λακωνία 2. Ἐρμῆς 3. Ὀμοσ. 4. Νεφέος. 6. Ἰων. 7.
Αὔλος. 8. Σινώπη).—131. Λάμπηρος, (1. Λαμπρός. 2.
Ἀθηναῖ. 3. Μήλων. 4. Πέτρος. 5. Ἰέρξ. 6 Χίος. 7. Ὀσ-
φρησις. 8. Σακφῶ).—132.

134. Diacre — Fiacre.—135. Minuit.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀγράμπελη, 10. Ἄγριος Ἰνδός, 8. Ἀδαμάντιος Κορζῆς, 8. Ἀετός τῶν Χιονοδῶν Ὀρέων, 10. Ἀηδῶν τῆς Ἐρμού, 9. Αἰγυπία Βασιλοπίδας, 5. Αἰθριος Οὐρανός, 4 καὶ 4. Ἀνατέλλων Ἀστὴρ, 9. Ἀράχη, 6. Ἀρτεμῆς ἡ Τετάρτη, 7 καὶ 12. Ἀντώνιος Βαλδέρσας, 10 καὶ 9. Ἀρτεμῆς Σ. Βλέσσα, 3. Γάτος, 2. Γέρος τοῦ Μωϋσά, 6. Σωτήριος Α. Γκαλφινόπουλος, 3. Ἐβρινὴ Νύξ, 6. Ἐλληνόπουλον τοῦ Ὀλύμπου, 9. Ἐνδοξος Μαραθῶν, 5 καὶ 6. Ἐρ-
θρὸν Ρόδου, 5. Ἐστία, 4. Εὐδοκία ἡ Αὐτοκράτειρα, 12. Μιχαὴλ Κ. Θεοδώρου, 6. Ἐλευθέριος καὶ Σταυρος Π. Θεογάρη, 6. Εὐριπίδης Ἰωάννου, 13. Καρδινάλιος Ρισελί, 12 καὶ 6. Καρανοδόλος Ζιγῆς, 8. Μαρία Κοζντσάκη, 12. Κόκκινον Ζαμπάκι, 3. Κόρη Ἀνίθας δὲ Κοκαῆς, 4. Κυπριακὸς Ἀστὴρ, 8. Λευκοπότερος Περιστερὰ, 5 καὶ 3. Λευκὸς Κύκνος, 8. Θεοδώρα Μικατοπούλου, 4. Δ. Ε. Μόξιμος, 6 καὶ 8. Ἀλέξανδρος Μαυροδύτης, 7 καὶ 10. Μάχη τοῦ Μαραθῶνος, 6 καὶ 7. Μέλις Ἀετός, 4 καὶ 9. Μενέλαος, 4. Μικρὰ Δουκίσσα, 4 καὶ 7. Μικρὸς Ἀγωνιστής, 4. Μικρὸς Καπουκίνος, 8. Μικρὸς Κυνηγός, 4 καὶ 3. Μίλων ὁ Ἀθηναῖος, 2. Σοφία Μπουρμη, 2 καὶ 6. Ναυ-
σικὰς, 4. Ξεφίς ὁ Θαλάσσιος, 2. Ὀδυσσεὺς Ἀνδρουτῆς, 7. Γεώργιος Πανῶς, 2. Πανοῦργος Ὀδυσσεὺς 6 καὶ 8. Πιπίγκα, 9. Ποντιὰς Αἶρα 9 καὶ 11. Πυρπολητῆς Κανάρης, 13. Πῶς δέν μοῦσκασαι, 1. Ρόδου τοῦ Ἀπριλίου, 6. Ροδόχρους Μηλέα, 3. Σάλλιγξ τῆς Βραΐδας, 13 καὶ 12. Ζωὴ Μ. Σάουρω, 2. Ἀγγελικὴ Σαρδέλλη, 7. Σακ-
φῶ ἡ Λευκαδία, 3 καὶ 10. Δημ. Ι. Σκαρλατέσκος, 8. Ἰω. Στ. Σολομωνίδης, 7. Σταυρὸν Νέφος, 5. Μαρία Στουαρτ, 7. Φαλακροκόραξ ὁ Ἀλκίως, 9 καὶ 10. Φιλερῆμος Τρυγῶν, 7. Λουκία Λουκὰ Χαλκοκονδύλη, 3. Χαριτό-
δρυτος Χρυσάλις 7 καὶ 12. Χλωρίς τοῦ Παγγαίου, 8.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λατῶν, ἂν αἱ λύσεις εἰληφθῶσαν μετὰ τὴν 25 Μαΐου, δὲ δημοσιευθῶσι εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον].